

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNBELOVED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
**MADELINE
SHEEHAN**

UnBeloved

(İnkâr Edilemez #4)

Dorothy, Jase ve Hawk'ın hikayesi

Madeline Sheehan

İçindekiler

<u>İthaf Önsöz</u>	
<u>Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Bölüm</u>	
<u>Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü</u>	
<u>Bölüm On Beşinci</u>	
<u>Bölüm On Altı</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Sonsöz</u>	
<u>Çok Yakında</u>	
<u>İnkâr Edilemez Serisi için Övgüler</u>	

Adanmışlık

Bu kitap eski kafalı erkek kardeşler ve onların yaşlı kadınları, umut vadedenler ve yama fahişeleri; kardeşler, onların spor motosikletleri ve fahişeleri içindir. Dışarıdaki tüm %47'lik dostlarıma, yanaklarına çiller serpiştirilmiş kızıl saçlı küçük oğlanlara, kırık kalplerini kollarına takan kadınlara ve anlatacak hüznü hikayeleri olan yaşlı adamlara. Tişörtlerimizdeki deliklere, yırtık kotlara ve en sevdiğimiz bandanalara, kahkaha seslerine, bardak şingirtılarına, spontane sekse, egzoz dumanı ve sigara dumanı kokusuna. Öldüren ve iyileştiren aşka, yanağınızdaki çatlak deri hissine, sırtınızdaki güneşe ve saçlarındaki rüzgara, altınızdaki yola, kat ettiğiniz ve henüz kat etmediğiniz yollara

Gerçek özgürlüğe.

Ama en önemlisi, bu kitap benim kulübüm için. Desteğe ihtiyacım olduğunda elimi tutan, ağlamak istediğimde bana şakalar yapan, bir kitabı bir araya getirmenin getirdiği tüm acı verici, yürek parçalayıcı süreçlerde bana yol gösteren insanlardan oluşan bir kulüp.

Danielle, bu kitap senin için, ne olursa olsun yanımda durduğun için.

Christina için, çünkü beni diken üstünde tutuyorsun.

Hem de olabilecek en iyi şekilde. O şey için teşekkür ederim. O inanılmaz, muhteşem şey için. Seni seviyorum makas kardeş.

Bu kitabın kendisi için olduğunu düşünecek kadar kibirli olan Ashley için, muhtemelen bu kitabın kendisi için olduğunu düşünüyor, değil mi? Düşünmüyor mu? Evet, öyle. Bu kadar yeter.

Nicole için, benimle birlikte acılarını kuru mizah ve bir sürü esprili tek satırla boğduğun için. Teşekkürler bebeğim.

Pam için, her zaman bana göz kulak olduğu için.

Hayat karşısına ne çıkarırsa çıkarsın, gülümsemek için bir neden bulan Claire için. Sen bir ilham kaynağısın.

Benim deliliğimi anlayan Gail M. için.

Karakterlerimi neredeyse benim kadar iyi tanıyan Gail H. için.

Ellie, Virginia, Hillary, Heather, Courtney ve Toski için, çünkü siz olmadan hiçbir şey yapamazdım. Yoksa seninle hiçbir şey yapamaz mıydım? *wink*

Emmy, Cindy, Syreeta ve Karina'ya, bana her zaman destek olan kızlar oldukları, koşulsuz destekleri ve koşulsuz dostlukları için.

Ve kocam için, çünkü onun sevgisi olmasaydı, hayallerim sadece hayal olarak kalırdı.

Ve çocuklarım için, çünkü onlar olmadan ben kim olurum?

Asla bilmek istemiyorum.

Önsöz

*Rengini solduran, onu yolundan saptıran şey sefaletti.
Böylece hayatı boyunca bilmeden ve emin olmadan
dolaştı, ta ki yolunu fark edene kadar
en başından beri hep önündeydi. Umutsuzluğun
gölgelerinde gizlenmişken, yolunu, rengini buldu.
parlak kırmızı kalp.*

Her zaman kırık değildim; hepimiz saf doğarız. Bize yük olan ve bizi yolumuzdan saptıran yolculuğumuzdur. Bizi yenen, suçluluk ve utançla kaplayan, birbirini izleyen her zorlukla bizi biraz daha gömen hatalarımızdır. Kendimizi kazıp çıkarmak, hatalarımızla yüzleşmek, sadece kendi kusurlarımızı değil sevdiklerimizin kusurlarını da kucaklamak ve saptığımız yolu bir kez daha bulmak bizim elimizdedir.

Basit bir kızdım. Montana'nın küçük bir kasabasında, küçük, basit hayalleri olan, ayakları yere basan, basit insanlarla çevrili bir ortamda büyüdüm. Annemi, babamı ve ablamı tüm kalbimle seviyordum. Mutlu sonla biten kitapları ve romantik filmleri severdim ve aşık olmak için sabırsızlanırdım.

Hırslı ablamın aksine ben doğuştan romantiktim. Kendimi bildim bileli aşk fikrine aşıktım, mutluluğun gerçekte ne olduğuna dair uçuk, kabarık kavramlarla doluydum. Ve benim için mutluluk sadece beni seven bir adamın kollarında bulunabilirdi.

Kelebekler, el ele tutuşmalar, arabanın arka koltuğunda çalınan öpücükler, gece yarısı telefon görüşmeleri, hepsini istedim. Endişeyi, çaresizliği, aşk denen o güzel, acı verici sızıyı. Ve bu yüzden her şeyi romantikleştirdim.

Hiçbir arzum, büyük hayalim yoktu. Uğruna çalıştığım hiçbir şey, büyük hedeflerim ya da başarılarım yoktu.

Üniversite yerine evlilik hayalleri kurdum; kariyer yerine çocuk özlemi çektim.

Geleneksel beyaz düğünlerin ve bebeklerin hayalleri kafamda dans ediyordu. Biri erkek, ikisi kız üç bebek, beyaz çitli güzel bir ev, bir kedi ve bir köpek istiyordum. On dört yaşına geldiğimde her şeyi planlamıştım. Nedimelerimin elbiselerinin kesimi, düğünümün oturma düzeni, oturma odamın perdelerinin rengi, çocuklarımın yatak odalarının dekoru... hiçbir ayrıntı dikkatimden kaçmıyordu. Peri masalını yaşamak, birinin her şeyi ve her şeyi olmak, onun prensesi olmak istiyordum.

Sonsuza dek mutlu olmak
istiyordum. Sadece bir sorun
vardı.

Prensimi bulmak yerine, bir sürü bela buldum. On beş yaşında kendimi hamile bulmuştum; on sekizimde sevmediğim bir adamla evliydim; yirmi yaşında ise evli bir adamla kocamın yanında koşturuyordum.

Sonra, yirmi dört yaşındayken kalbimi başka bir adama verdim, hayatımın akışını bir kez daha büyük ölçüde değiştirecek bir hata yaptım.

Zayıflıklarım, seçimlerim ve kararlarım -yaptıklarım ve yapmadıklarım- hepsi beni pişmanlık, kalp kırıklığı ve acıyla dolu kayalık bir yola sürükledi. Ve sonunda, neredeyse beni öldürüyorlardı.

Yapabilseydim bir şeyleri değiştirir miydim? Zamanı geri alır ve her şeyi farklı şekilde yapar mıydım?

Asla.

Bu sadece benim hikayem değil, yolunu kaybetmiş kırık bir kadının hikayesi. Aynı zamanda çocuklarımın, sevdiğim adamların ve benim için kendi ailemden daha yakın olan arkadaşlarımın da hikâyesi.

Bu hepimizin hikayesi, hepimizin kaderi birbirine bağlı. Sırf bu yüzden, acıya ve ölüme lanet olsun.

hiçbir şeyi değiştiremez.

Birinci Bölüm

Çok güzel bir gündü. Montana çiçek açmıştı, göz alabildiğine yeşilden başka bir şey yoktu. Güneş parlıyor, çocuklar oynuyor ve bol bol kahkaha atılıyordu. Sonuç olarak, Cehennem Atlıları motosiklet yerleşkesinde her zamanki gibi herkesin büyük keyif aldığı tipik bir yaz barbeküsüydü.

Yani, ben hariç herkes.

Benim için güneş çok parlaktı, çocuklar kendi kızımın orada olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu ve kahkahalar çok gürültülüydü. Her ş e y d e n b u n a l d ı ğ ı m ı hissettim, başka bir yerde olmayı diledim, başka biri *olmayı diledim* ... benden başka biri.

"Dorothy?"

"Hmmm?"

Etrafımı saran küçük arkadaş grubuna baktım: Kami, Mick ve karısı, Adriana ve bana merakla bakan Eva. Çok büyük ve şaşırtıcı derecede gri olan gözleri içimi görüyor gibiydi; duygularımı ne kadar umutsuzca saklamaya çalışsam da, her zaman onları ayırt edebiliyordu. Gerçi bu onun işinin bir parçasıydı.

Cehennem Atlıları'nın başkanı Deuce West ile evli olan Eva'nın dile getirilmeyen görevlerinden biri de biz kadınları hizada tutmak, duygusal sorunlarımızın erkekleri ve onların işlerini engellememesini sağlamaktı.

Yine de, onun arkadaşı olmasam bile, en iyi arkadaşıma en yakın şey oydu.

Çocukluk arkadaşı ve başka bir kulüp üyesinin eşi olan Kami bu değerli unvana sahipti. Kıskanmıyordum; sadece yakın çevreye dahil olduğum için mutluydum. Her zaman böyle olmamıştı. Deuce Eva'yı eve getirmeden önce hayat

Çocuklardan biriyle evli olacak kadar şanslı olmayan bizler için kulübün içi çok farklıydı.

Benim gibi kadınlar -bazen yan parçalar, susturucu tavşanlar, koltuk ısıtıcılar olarak adlandırılırlardı- aslında kulüp fahişeleriydiler. Her ne kadar kulüp içinde bir tür sığınak annesi olarak biraz yüksek bir konumum olsa da, yemek ve temizlik için para alsam da, yine de ikinci sınıf bir vatandaş olarak görülüyordum, harcanabilir ve kolayca değiştirilebilirdim.

Eva tüm bunları değiştirmişti. İşlerin işleyişiyle ilgili pek çok şeyi değiştirmiş ve tüm bunlar olurken benim için kendi kız kardeşimden daha fazla bir kız kardeş olmuştu.

"İyiyim," diye yalan söyledim, gülümsemeye çalışarak. "Ufaklık tekmeliyor, hepsi bu."

Hamileliğimin sekizinci ayında olduğum için ruh halimi bebeğe bağlamak kolaydı ama Eva hiç de saf değildi. Acıma dolu gözlerle başını salladı ve arkasını döndü. Ben de aynısını yaptım, bakışlarım burada, suçlular ve aileleriyle dolu bir kulübün arasında bulunma nedenimi arıyordu.

Zaten bana doğru bakan Jase'in gülümseyen gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları şiş karnıma düştüğünde gülümsemesi şeytani bir sırıtışa dönüştü.

Birlikte geçirdiğimiz yaklaşık on yedi yıldan sonra bile, evli ve çocuklu bir adam olan Jason "Jase" Brady'nin, bir zamanlar benim gibi itaatkâr bir eş ve anneyi nasıl olup da kendi "kulüp fahişesi" olmaya ikna edebildiği hâlâ acı verici bir şekilde ortadaydı. Öyle ki, tek yapmam gereken gözlerimi kapatmaktı ve bir kez daha kapıdaki zil seslerini duyabiliyor, ahşap zeminin ayaklarımın altında eğilip gıcırdadığını hissedebiliyor, yıllar önce o gün olduğu gibi kendi sesimin bana seslendiğini duyabiliyordum.

- - -

"Günaydın Joey," diye seslendim mahalledeki bakkala girerken.

Eski bir sınıf arkadaşım olan Joe Weaver, tezgâhın arkasından *Playboy* dergisinden başını kaldırıp bana bir ağız dolusu çarpık sarı diş göstermişti. "Günaydın cüce," demişti neşeyle. "Bugün bana hiç kek getirdin mi?"

İlaç reyonuna doğru ilerlerken omzumun üzerinden "Üzgünüm," dedim. "Teg grip olmuş. Zavallı şey bütün gece kusup durdu."

İhtiyacım olanı alarak tezgâha doğru yöneldim ve cebimden paramı çıkarmaya başladım.

"Pete onunla evde mi?" Joey sordu.

Başımı salladım. "Yine yollara düştü, bu sefer bir aylığına."

"Şimdi kimin için taşıyor?"

"Emin değilim," dedim omuz silkerek.

Benim evliliğim tipik bir evlilik değildi. Her şeyden çok ev arkadaşı gibiydik, birbiriyle uğraşamayan ev arkadaşları.

Ülkeler arası yük taşımacılığı işi bize birbirimizden ayrı yaşama lüksü verirken, ailelerimizin kızımızı birlikte büyütme isteklerini de yerine getirmemizi sağladı.

Ama Pete genellikle beni doğrudan ilgilendirmediği sürece bana ne yaptığını ya da nereye gittiğini söylemezdi ve ben de soracak kadar önemsemezdim.

"Şimdi daha küçük bir şirkette çalışıyor," diye ekledim. "Kağıt taşıyor sanırım."

Aldıklarımı sayarken Joey dalgın dalgın başını salladı. "Sizinkiler Teg'i aldı mı?"

Hafifçe homurdandım. Ailemin bana isteyerek yardım etmesi fikri gülünçtü. İyi günümde beni bir utanç kaynağı olarak görüyorlardı, ama çoğu gün, hiçbir şey yapmak istemedikleri bir başarısızlık.

"Mary ile birlikte."

Ablamın adını duyunca Joey yüzünü buruşturdu ve gülme isteğimle savaşıırken dudaklarım büküldü. Mary kimsenin en sevdiği kişi değildi. Miles City'deki çoğu insan gibi dindar ve sağcı bir muhafazakârdı, ama bunu tamamen başka bir seviyeye taşır, kendi görüşlerini paylaşmayan insanlarla aşağıdan konuşur, dinleyen herkese ve hatta dinlemeyenlere bile durmadan vaaz verirdi. Söylemeye gerek yok, o Bayan Popülerlik değildi, ama kasabadaki tek emlakçıydı ve bu yüzden, hoşlarına gitsin ya da gitmesin, insanlar onunla etkileşime girmek zorunda kalıyorlardı.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Joey, para üstümü uzatırken. "Hasta ve Mary ile takılmak zorunda, Mary, tam tersi."

"Bana yanlış para üstü verdin," dedim ve makbuzumu ona geri uzattım. "Bana hâlâ üç dolar borçlusun, bak-"

Dükkânın kapı zili yüksek sesle çaldı ve ben de yarı yarıya kasabanın sarhoşu Marty'nin sabah beleşleri için yalvarmak üzere içeri daldığını görmeyi umarak omzumun üzerinden baktım.

Onun yerine, askeri kıyafetler giymiş genç bir adam küçük dükkândan içeri g i r d i . E l i n d e büyük yeşil bir spor çantası vardı, içeri girince durakladı ve kepinin kafasından çıkararak dükkânı gözleriyle taradı. Bakışları bana ulaştığında nefesim boğazımda düğümlendi.

Muhteşem biriydi. Gözleri derin, parlak bir mavi tonundaydı, kirli sarı saçları kafasına yakın kesilmişti ve yüz hatları sert ve keskindi, mükemmel bir altın tonuna kadar bronzlaşmıştı. Vücudu geniş omuzlarından ince kalçalarına doğru güzelce sivriliyordu. Adam kesinlikle muhteşemdi ve ben hayrete düşmüştüm.

Üstelik onu tanıımıyordum ve burası Miles City, Montana'ydı, herkesin herkesi tanıdığı küçük bir kasabaydı. Bildiğim kadarıyla yeni gelen kimse yoktu.

"Banyo mu?" Kaşlarını kaldırdı.

Joey cevap olarak dükkânın arka tarafını işaret etti ve ikimiz de onun spor çantasını omuzlayıp dükkâna doğru ilerleyişini izledik.

"Saçmalamayı kes, D." Joey'nin sesi sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi kısıktı. "Böcek gözlü bir cüce cin gibi görünüyorsun. Ve bu senin için iyi bir görünüm değil."

Yanaklarım yanarken başımı salladım. "Sadece kim olduğunu merak ediyordum, hepsi bu."

"Deuce'un adamlarından biri. Wyoming Atlıları bölümünden nakledilmiş, ya da ben öyle duydum. Adı Jason Brady ve Deuce'un kasabadaki araba dükkanında çalışan çocuklarından bazılarına göre Deniz Kuvvetleri'nde yedek subaymış."

Deuce'nin adamları.

Kasabamızın yerel motosiklet kulübünün başkanı Deuce, şimdiye kadar tanıştığım en korkutucu ama en ilgi çekici adamlardan biriydi. Ve "tanışmak" terimini çok gevşek kullandım; Cehennem Atlıları'nın lideriyle çok az temasım olmuştu, sadece kasabada orada burada küçük karşılaşmalar. Deuce çok özel bir insandı ama bildiğim kadarıyla yeterince iyi bir adamdı.

Eski kulüp başkanı olan babası Reaper'ın aksine Deuce, Miles City ile ilgilenirdi. Kasabada batmakta olan birkaç işletmenin kontrolünü ele geçirmiş ve onları iflasın eşiğinden döndürmüştü, devlet okullarına ve kütüphaneye sürekli bağışta bulunuyordu ve birkaç yıl önce, ailemin komşusu karısını kanserden kaybettiğinde ve fahiş sağlık faturaları nedeniyle çiftliğini kaybetmek üzereyken, hesabı ödeyen Deuce'du.

Yine de Deuce'un yasaların etrafında dans eden işlere karıştığına dair söylentiler vardı, ancak Deuce ve adamları bize karşı iyiydi, bu yüzden söylentiler ve dedikoducular arasındaki boş gevezelikler dışında, genellikle kimse bunu ikinci kez düşünmedi.

"Burada sigara mı satıyorsunuz?"

Jason Brady banyodan çıktığında artık bir Amerikan kahramanı gibi görünmüyordu. Deri botları, deri pantolonu, dar siyah tişörtü ve deri Cehennem Atlıları kıyafetiyle artık Deuce'un adamlarından biri gibi görünüyordu.

Ama Şimdiye kadar gördüğüm en temiz giyimli motorcuydu. Ve güzel de kokuyordu.

Ama bu benim açımdan tamamen varsayımıdı. Ya da belki de h sn kuruntu.        nedense ona koklayacak kadar yaklaŐmak istiyordum.

"Adım Brady," dedi başımın üzerinden Joey'ye doğru gülümseyerek. "Jase Brady."

"Joe Weaver." Joey beni göstererek, "Bu da k     Dorothy Kelley Matthews, yerleŐik kızıl cüce." dedi.

Jase'in dostane bakışları durduğ m yere doğru kayd  ve beni baştan aşağı s z  ; başımdan ayak parmaklarıma ve tekrar yukarıya doğru, utanç verici bir yavaşlıkla ve dikkatle beş ayağımın tamamını inceledi.

Yüzümün ısındığ n  hissettim. Sadece delikli kot pantolonum ve düz tiŐ rt m bütün bir temizlik sabahının kalıntılarıyla kaplı değildi, aynı zamanda sa larıım dağınık bir topuz halinde başımın tepesine yığılmıştı ve öğle sıcağından dolayı terliyordum.

"TanıŐtığımıza memnun oldum bebeğim," dedi dudakları kıvrılırken. Dilinin ucu göründü ve çok bilinçli bir Şekilde alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Sonra sadece yüzüm değil, tüm vücudum aşırı ısınmaya başladı. Aniden uyuşturulmuş ve düŐüncelerimin bulanıklaŐtđğ n  hissederek elimi karnımın üzerine bastırdım ve sertçe yutkundum.

"Sen . . da," diye fısıldadım.

"Bir takma adın var mı, k     Dorothy Kelley Matthews?" diye sordu. "       bu lanet olası bir ağız dolusu."

Nefesim ciğ rlerimden k     hava fıŐkırmaları halinde titreyerek çıkıyordu. Neyim vardı benim? Neden konuşamıyordum? Ya da hareket edemiyorum?

Jase'in dudakları bir sırtıŐa dönüştü. "Bir ağız dolusu güzel kız  umursadığ mdan değil ..."

Aman Tanrım. *Buna* nasıl cevap verilir?

Arkamdan Joey yüksek sesle ve eğlenerek öksürdü ve beni gerçekliğe geri döndürdü. Jase'e ve onun üzerimdeki etkisinin tamamen farkında olan bilmiş sırıtışına geri döndüm.

"Affedersiniz," diye mırıldandım. Tezgâhtan aldıklarımı kaptığım gibi hızla kapıya yöneldim ve körlemesine iterek içeri girdim.

Neyim vardı benim? Flört ediyordum! Hem de tamamen yabancı biriyle!

Ve daha da kötüsü, evliydim. Pete'le aramızda bir aşk uyumu olmayabilirdi ve evde olduğundan daha fazla yolda olabilirdi ama birlikte bir kızımız vardı ve maddi olarak bize bakıyordu. Buna saygı duymalıyım ama yine de burada aşık olmuş bir ergen gibi davranıyor, düşünmemem gereken düşünceleri aklımdan geçiriyordum. Başımı dehşetle salladım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan geniş bir nefes verdim.

Kamyonetime ulaştığımda aldıklarımı açık pencereden içeri attım ve tam kapıyı açacaktım ki sol omzumda bir dokunuş hissettim. İrkilerek arkamı döndüm ve ... ile yüz yüze geldim. Jason Brady.

"Para üstünüzü unuttunuz," dedi.

Bakışlarımı adamın sırıtışından ayırıp uzattığı eline baktığımda, buruşmuş üç dolar buldum. Ama dikkatim para üstümde değil, önümde duran adamdaydı. Bana çok yakındı, çok yakındı ve kendimi rahat hissedemeyeceğim kadar dikkatle beni izliyordu.

Ve evet, kahretsin. Gerçekten de güzel kokuyordu. Teninden abartısız ama hafif baharatlı bir koku yayılıyordu ve bununla birlikte hafif bir ter kokusu ve keskin bir deri kokusu da vardı.

Sertçe yutkundum ve hafifçe titreyen bir elle parama uzandım ve uzandığımda boştaki eli üstüme geldi, elleri benimkini kafesledi, dokunuşu beni olduğum yerde dondurdu.

"Bir ara kulübe uğrayıp beni görmelisin," dedi, gözleri tembel, gülümsemesi pek de onurlu olmayan bir niyetle doluydu. Midemi alt üst eden bir gülümsemeydi bu.

Boğazımı temizledim ve boğuk bir sesle "Ben Ben evliyim."

Jase'in gülümsemesi hiç değişmedi. "Bebeğim, seninle evlenmeye çalışmıyorum."

Beni bırakarak sol elini kaldırdı ve yüzük parmağını ileri geri oynattı. Platinden ince bir bant olan alyansı güneş ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyordu. "Bunu kanıtlayacak savaş yaralarım da var."

Yabancı düşünceler beynime sızarken ona baktım, onun ve benim çıplak, terli, vücutlarımızın çarpıştığı düşünceler. Ateşli öpücükler ve öfkeli elleşmeler gördüm.

Anında tiksindim, cüretinden çok kendimden tiksindim, geri döndüm ve hızla sürücü tarafındaki kapıyı açtım. Kapıyı arkamdan çekerek kapattım, anahtarı motora soktum, kamyoneti geri vitese taktım ve gaza bastım. Park yerinden lastik yakarak çıkarken, dikiz aynamda onu görebiliyordum, hâlâ bıraktığım yerde duruyordu.

Gülüşmeler.

Tam bir pislik.

Kesinlikle, mükemmel bir şekilde yontulmuş, güzel kokan ... bir pislik.

- - -

Genç ve mutsuz bir evliliğim olduğu için, Jase'in beni takip etmesi sadece birkaç ay sürmüştü ve ona sıırılsıklam aşık olmam daha da kısa bir zaman almıştı. Her şeyin üstünde tuttuğum bu aşk yüzünden evliliğim sona ermiş ve ailem beni zina yapan biri olarak görmeye başlamıştı; en büyük utanç.

Ve saygınlığımı, onu da feda ettim. Peki ne için? Bir kulüp fahişesi olmak için mi?

Diğer erkeklere yasak olabilirdim, sadece Jase'e ait olabilirdim ama acı gerçek şuydu ki o asla benim olmayacaktı. Bunca yıl sonra hâlâ evliydi, hâlâ karısını neden terk edemediğine dair bir sürü bahanesi vardı ve hâlâ bir gün terk edeceğine dair söz veriyordu.

Yakın zamanda vazgeçtiğim bir sözdü.

Ya kaderimi ve Jase'in hayatındaki statümü kabul edecektim - her zaman bir kulüp fahişesi, asla yaşlı bir kadın olmayacak, sonsuza dek yoluma atacağı küçük kırıntıları bekleyecektim - ya da onu terk edecektim.

Ama onu nasıl bırakabilirdim? Vazgeçtiğim onca şeyden, onun için feda ettiğim onca şeyden, bir gün onun biricik eşi olacağımdan emin olmak için katlandığım onca zahmetten sonra, nasıl öylece çekip gidebilirdim?

Gerçek şu ki, yapamadım.

Ondan ayrılmak, bana sağladığı güvenliği kaybetmek anlamına geliyordu.

Şehirde parasını ödediği daireyi ve tek gelir kaynağım olan kulüp binasındaki işimi kaybedecektim.

Katılmakla hiç ilgilenmediğim bir barbeküde ona iyi davranırken, bu mesafeden gerçek görünmesini ve Eva'nın aksine, yüz ifademi görmemesini umarak mutlu ifadesini taklit ettim.

Endişelenmemeliydim. Jase her zamanki gibi benim istek ve ihtiyaçlarımdan bihaberdi, sadece kendi isteklerine odaklanmıştı. O kadar ki, şimdiye kadarki en büyük sırrımın farkında bile değildi.

Karnımda taşıdığım sır.

Jase'in ya da benden başka kimsenin bilmediği gibi, içimde büyüyen hayat Jase ile olan ilişkimin bir ürünü değildi. Cehennem Atlıları'nın bir başka üyesiyle yaşadığım ilişkinin sonucuydu. Sarhoşken yapılan bir hata olarak başlamıştı, çok ihtiyaç duyulan bir rahatlık gecesi

ama zamanla tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Yıllar sonra bile, hala nasıl işleyeceğimi tam olarak bilemediğim, asla tam olarak kavrayamadığım bir şeydi, ama aynı zamanda Sonunda ona bağımlı olmaya başlamıştım. Hatta ona ihtiyaç duydum.

Diğer adam bana hayatımda başka hiçbir şeyin izin vermediği bir çıkış yolu sağladı. Onunlayken hiçbir zaman yetersizlik duygusuna kapılmadım, yaptığım her hareketin başka bir kadınla kıyaslanacağından korkmadım. Onunlayken kendimi neredeyse özgür hissediyordum.

Jase'e sırtımı dönerek gözlerimi sıkıca kapattım ve *onu* bir elinde bira, diğerinde sigara, her zamanki gibi soğukkanlı ve sessiz bir şekilde hayal ettim.

Jase'in aydınlığına karşı karanlık olan James "Hawk" Young'ın teni daha esmer bir ton taşıyordu, yüz hatları daha çarpıcıydı, neredeyse uhreviydi. Mohawk'ının ek yüksekliği olmasa bile Jase'den daha uzun, iri kasları ve kolayca korkutucu olarak yorumlanabilecek genel boyuyla daha iriydi.

Başlarda ben de Hawk'tan korkmuştum. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra daha fazlasını isteyerek bana tekrar gelmişti. Onu reddettiğimde, Jase'e ne yaptığımızı söylemekle tehdit etmişti. Sevdiğim tek erkeği kaybetmekten korktuğum için kabul etmiştim.

Ve sonunda, gözüm korkmaktan çok uzaktı.

Sonunda . . . İki adama aşık olmuşum. Bu da yaptığım bir başka hataydı.

Ama ben bunları düşünürken bile Hawk'ın sesini duyabiliyordum, sesi alışılmadık derecede derindi, yüz ifadesi sonsuza dek sertti ve bana bakarak şöyle dedi: "Hata diye bir şey yoktur Dorothy. Sadece olan ve olmayan şeyler vardır."

Tehditkâr bir hıçkırığı yuttum, hızla biriken gözyaşlarımı öfkeyle geri kııptım. Hawk ne düşünürse düşünsün, kalbimin derinliklerinde yaptığımızın yanlış olduğunu biliyordum. Hawk kardeşlik bağlarına ihanet etmişti, ben de yatağıma başka bir erkeğin girmesine izin vererek Jase'e ihanet etmişim. Daha da kötüsü, Jase'in içimdeki bebeğin kendisinden olduğuna inanmasına izin vermişim.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Günahlarımı itiraf edersem her şeyimi kaybederdim. Zaten Hawk'ı da kaybetmişim.

Onu hala görebiliyordum, hamile olduğumu söylediğimde yüzünde beliren sevinçli ifadeyi. Ve sonra bebeğin ondan olmadığını söylediğimde sevincini paramparça eden acıyı.

Hawk bu itirafın gerçekte ne olduğunu biliyordu; kafası karışmış bir kadının zihnindeki korkunun körüklediği düpedüz bir yalan. Ama bunu bildiği halde karşı koymamıştı. Onun yerine gitmişti.

Gittiği için, yalanlar ve sırlarla dolu bir hayat yaşamak yerine göçebe bir hayatı seçtiği için onu suçlamıyordum. Sadece onun yokluğuyla hayatımın ne kadar büyük ölçüde değişeceğini fark etmemişim. Ona ne kadar bağımlı hale geldiğimi ve buna karşılık onu ne kadar özleyeceğimi fark etmemişim.

Yüce Tanrım, benim neyim vardı? Neredeyse otuz yedi yaşındaydım, yetişkin bir çocuğum vardı ve bir diğerine hamileydim, ancak birçok yönden hala çocuktum. Amaçsızdım, kendimden ve duygularımdan her zaman emin değildim, sevgiyi nefes almak kadar kolay veriyordum, tüm bunlar hayatım boyunca amaçsızca çırpınıp dururken ... kendi etrafımda yarattığım bu kuruntulu sahtekarlığa bir hayat diyebilirsiniz tabii.

Karnıma hafifçe dokunan bir el, iç karartıcı düşüncelerden sıyrılıp yanıma gelen genç kadına dönmemi sağladı. Sarışın, güzel ve Deuce'un tüm çocukları gibi gamzeli olan Danielle "Danny" West bana nazikçe gülümsedi.

Sesimin titremediğinden emin olmak için bir nefes üfledikten sonra elini kendi elimle kapattım ve ona

parmaklarımı hafifçe sıktım. "Sadece birkaç hafta kaldı," dedim. "Bu bebeğin doğması için sabırsızlanıyorum. Hamile kalmak için çok yaşıyım."

Danny'nin gülümsemesi sempatik bir hal aldı ama Danny'nin cevap olarak söyleyebileceği her şey, arkasından yaklaşan adam tarafından kısa kesildi. Erkek arkadaşı ZZ, kolunu Danny'nin ortasına doladı ve onu sıkıca kendine doğru çekti.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı.

Danny onun kollarında döndü, kucaklamasına karşılık verdi ve göğsüne bir öpücük kondurdu.

Onu yeniden mutlu görmek rahatlatıcıydı. Kısa bir süre önce depresyondaydı, sürekli kara kara düşünüyordu ve genellikle dışa dönük ve neşeli kişiliğini yalanlayan yıkıcı davranışlarda bulunuyordu.

Onu içinde bulunduğu bunalımdan çekip çıkaran ve yaşayanlar diyarına geri getiren ZZ olmuştu. Deuce ilk başta bu eşleşmeden pek hoşlanmamıştı ama Deuce bile kızındaki önemli değişimi inkâr edemezdi ve ZZ'nin ne kadar iyi bir adam olduğunu da reddedemezdi. Zeki, tatlı ve sadık olan ZZ, başkanının kızı için mükemmel bir ești.

Ama Danny için ne kadar heyecanlansam da, kendi kızım Tegen'i hatırlamadan edemedim.

Danny'den çok da genç olmayan Tegen, San Francisco'da üniversiteye gidiyordu. Telefon görüşmeleri çok azdı ve ev ziyaretleri neredeyse hiç yoktu. Miles City'yi hiçbir zaman fazla önemsememiş olmasına, her zaman daha büyük, daha iyi bir şey dilemesine rağmen, aceleyle ayrılışını ve ziyaret etme konusundaki isteksizliğini hızlandıran şeyin benimle ve hayat seçimlerimle ilgili hayal kırıklığı olduğunu düşünmeden edemedim.

"Aman Tanrım!" Kami çığlık attı. "Aman Tanrım, evlenme teklif ediyor!"

Düşüncelerimden irkilerek başımı kaldırdım ve Kami'nin patlamasının nedenini aradım. Kendi içimde o kadar kaybolmuştum ki

Avlunun sessizleştğini ya da birkaç dakika önce hemen yanımda duran çiftin şimdi avlunun ortasında, tüm dikkatlerin üzerlerinde olduğunu fark etmemiştim bile.

ZZ diz çökmüş, Danny'ye küçük siyah bir kutu uzatıyordu. Danny onun önünde durmuş, güzel yüz hatları şoktan iki büklüm olmuş bir halde ona bakıyordu.

Boğazım kasıldı, aniden kurudu ve kaşınmaya başladı, tekrar tekrar yutkundum, ıslatmaya çalıştım, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Bu asla ben olmam. *Bu asla ben olmam.*

"Ağlayacağım," diye fısıldadı Adriana ve eliyle ağzını kapattı. Mick gözlerini devirerek ama gülümseyerek kolunu Adriana'nın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

Doğuştan alaycı olan ve kocasıyla sürekli didişen Kami bile buğulu gözlerle bakıyordu.

"Bebeğim!"

Bakışlarım Deuce ve Eva'nın bir araya geldiği yere gitti. Yan yana duruyorlardı ve ikisi de Danny'ye doğru mutlu bir şekilde gülümsüyorlardı.

"O lanet kelimeyi söyle," diye bağırdı Deuce, "ve o pisliği gelecek haftaya atacağım! Gerçek şu ki, evet de deseniz hayır da deseniz, onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim!"

Eva şakacı bir şekilde Deuce'un karnını itti ve buna karşılık olarak Deuce onun boynunu yakaladı, onu vücuduna doğru çekti ve sevgi dolu bir kucaklaşmaya dönüştürdü.

Yüce Tanrım, etrafım sarılmıştı. Çok fazla sevgi ve şefkat. Pek çok mutlu çift, hem olgun hem de yeni başlayan ilişkiler. Aşk her yerdeydi, kelimenin tam anlamıyla her tarafımdaydı, en çok istediğim, en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç.

Kendimi ağlamaktan alıkoyamadım, bu sefer değil. Çok hamileydim, içimde kabaran duygu çok büyüktü. Sık sık kulüp binasında, doğum günü partilerinde ya da barbekülerde, Jase'in karısı ve çocuklarıyla etkileşimini izlemek zorunda kaldığımda -ve her seferinde biraz daha ölürken- odanın ya da bahçenin öbür ucundan Hawk'ı buluyordum. Gözlerimiz buluşurdu ve o zaman artık dağılmak yerine Hawk'ın bana olan arzusuyla merkezlenir, onunla ısınır, onunla güçlenirdim. Tekrar ve tekrar, tek bir bakışıyla beni kendimden kurtarırdı.

Şimdi buna ihtiyacım vardı, onun gücüne, ona.

Gözyaşlarım dökülmeye başladığında, kulüp binasının yalnızlığına ve duygusal güvenliğine geri dönmenin en uygun yolunu arayarak aceleyle arkadaşlarımdan uzaklaştım.

Onu o zaman gördüm.

Çimenlerin en ucunda, toplanan insanların oluşturduğu çemberin hemen dışında Jase'in karısı Chrissy duruyordu.

Nefesim daralırken ve midem bulanırken gözyaşlarım anında kurudu. Partiye katılmak için burada değildi.

Güzel yüzünden akan gözyaşları ya da dağınık saçları ve buruşuk giysileri onu ele vermiyordu. Gözlerindeki vahşi bakış bile değildi. Bakışlarının benimkilerle buluşması, beni gerçekten ve ilk kez görmesiydi. Daha önce bana hiç bakmamıştı, sadece geçici bakışlar atmış ve beni hep görmezden gelmişti.

O biliyordu. Her şeyi biliyordu.

Bunca yıl birlikte olmak, aynı kasabada yaşamak, aynı partilere katılmak, her ikisi de aynı adama aşık olmak, ama yine de yabancı olmak.

Artık değil.

Bakışları şişmiş karnıma kaydı. Akılsız bir içgüdüsel tepkiyle ellerimi kaldırıp karnımı kapattım. Bir şekilde içimdeki hayatı, gerçekleşmek üzere olduğunu bildiğim şeyden korumak, onun masumiyetini çirkin şeylerden korumak için

Karanlıktan sökülüp çığlıklar atarak ve kanlar içinde ışığa gönderilmek üzere olan sırlar.

Çekingen bir şekilde geriye doğru bir adım attım ve tam bir adım daha atacaktım ki yan tarafındaki hareket dikkatimi çekti.

Bir ışıık
parlaması. Bir
metal parıltısı.

ılık atarak kaçmak için döndüm, ama ılığımın üzerinde gümbür gümbür bir çatırtı duydum. Sanki yumruk yemişim gibi başım geriye doğru savruldu ve ayaklarım yerden kesildi.

Sonra düşüyordum ve insanlar ılık atıyordu. O kadar çok ılık vardı ki, tek duyabildiğim buydu ama yine de sesleri çok uzaklardan geliyordu.

"Dorothy!"

Sesler etrafımda yankılandı.

Eller beni yakaladı.

Bir yüz doğrudan benimkinin üzerinde geziniyordu.

O yüzü tanıyordum, onu tanıyordum, o benim idi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve ağzı hareket ediyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Hiçbir şey duyamadım. Neden hiçbir şey duyamıyordum?

Ona neden duyamadığımı sormaya çalıştım ama ağzım çalışmıyordu.

Kadının yanında başka bir yüz, güzel mavi gözlü bir adam belirdi, başını çılgınca ileri geri sallıyordu. Onu tanıyordum. Kim olduğunu ya da onu nasıl tanıdığımı hatırlayamıyordum, sadece onu tanıdığımı biliyordum.

Kadın gibi o da ağlıyordu ve dudakları hareket ediyordu ama yine de ses yoktu. Kolumu kaldırmaya çalıştım, ona uzanmak için, ...

Grşm bulanıklaşmaya başladı, etrafımdaki yüzleri çarpıtıyor ve arpıtıyordu. Öfkeyle gözlerimi kırpıştırdım, görmeye ve anlamaya çalıştım.

Korkunç bir Şeyler oluyordu, bu kadarını biliyordum, korkunç bir Şey. Ve bu insanlar, her kimlerse, onlara yardım etmek istedim.

Ama hareket edemiyordum, duyamıyordum ve siyah noktalar üzerimde süzülüyor, hızla büyüyerek görüşümü ele geçiriyordu.

YorulmuŐtum. Çok, çok yorgundum.

Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Karanlık beni sardı.

Ve sonra, hiçbir Şey yoktu.

Karanlık bile yoktu.

İkinci Bölüm

Yedi yıl sonra

Kar yağmasını özledim. Montana'da Noel'de hep kar yağırdı.

San Francisco'da onun yerine yağmur yağdı. Ve yağdı. Ve yağdı.

Oturma odamdaki kanepeye kıvrılmış, bir elimde bir fincan kahve, diğer elimde cep telefonum, yağmur suyunun camdan aşağıya kalın dereler halinde süzülüşünü, dış dünyanın tüm renklerini bozup tek bir gri kütleye dönüştürüşünü izliyordum.

Hayatımla ilgili bir tür sembolizm, biraz fazla renkli bir hayat, diye düşündüm, dudaklarımı alaycı bir şekilde bükerek. Naif, pembeler ve mavilerle dolu başlayan, ama büyüdükçe parlak kırmızılar ve sarılarla, daha sonra da fırtınalı, hüznün dolu grilerle dolan bir hayat.

İyileştiğimden beri bu rengin çoğunu temizlemek için elimden geleni yaptım, Miles City, Montana'daki kaotik hayatımı geride bıraktım ve San Francisco, Kaliforniya'da yeniden başladım.

Daha yumuşak renkler, nötr, rahatlatıcı tonlar için parlaklıktan vazgeçmek, salıvermek için gerekli bir adım. Çünkü neredeyse ölmek üzereyken yaşadığınızda, hayatın sessiz, sakin renklerini takdir etmeyi öğrendiniz.

Cep telefonumun kucağıma düşmesine izin vererek elimi kaldırdım ve dalgalı kızıl saçlarımı geriye doğru iterek kafatasımı boydan boya geçen uzun, ince yara izini parmakladım.

Beni ve içimde taşıdığım çocuğu öldürmeyi amaçlayan tek kurşun başarısız olmuştu. Oğlum Christopher ve ben şükürler olsun ki hayatta kaldık. Christopher yara almamıştı ama travma beni boş bir tuvalle baş başa bırakmıştı. Uzun bir süre boyunca

Hayatımı, çocuklarımın kim olduğunu, hatta kendi adımı bile bilmiyordum.

Harika doktorlarım, terapi ve güçlü bir dozda şans sayesinde, sonunda kaybettığım bilgileri geri kazanmıştım. Ve kazandığımda, kazanmamış olmayı diledim.

Sizi öldürmeyen şey güçlendirir derler ve bu bazıları için doğru olsa da benim için tam tersi bir etki yarattı. İlk başlarda yaptıklarımla yüzleşemiyordum; yaptıklarımın doğrudan etkilediği insanlarla yüzleşmek bir yana, pek çok kişiye yaşattığım acıyla yüzleşemiyordum.

Chrissy beni vurduğu için birinci dereceden cinayete teşebbüsten hüküm giymiş ve hapis cezasına çarptırılmıştı. Jase ise üzüntüden neredeyse kendi canına kıyıyordu. Ardından üç kızları annesiz ve aciz bir babayla baş başa kalmış, yetişkinliğe kendi başlarına geçiş yapmak zorunda kalmışlardı.

Ve Hawk, vurulduğumu öğrendikten sonra, Christopher'ın gerçek babalığını ortaya çıkaran bir öfke nöbetine kapıldı. Kardeşine olan sadakatsizliği artık açığa çıkan Hawk daha da içine kapandı ve Montana'ya yaptığı ziyaretler seyrekleşti.

Hissettiğim ezici üzüntü ve suçluluk duygusuyla başa çıkamayınca, nasıl ilerleyeceğimi bulamayınca, sadece kendimi sakladım, anılarım bana geri döndükten sonra bile cahil numarası yapacak kadar ileri gittim.

Sonunda kendi burnumun ucunu görebilmem ve tüm hayatımı saklanarak geçirdiğimi fark etmem için bu kez Tegen'in de dahil olduğu bir başka trajedinin eşiğinden dönmem gerekmişti. Geçmişimden, bugünümünden ve bir gün sahip olmayı umabileceğim her türlü gelecekten saklanarak.

Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyi reddederek ve saklanmaktan bıkararak, oğlumu ve kendimi San Francisco'ya taşıdım, sadece kızımın zor dönemini atlatmasını görmek için değil, aynı zamanda yeni bir başlangıç yapmak için.

Dileğim, üçümüzün her zaman olmamız gereken güçlü ve sağlam bir aile olmamız, kimseye acı vermeyecek şekilde yaşamamız ve hepimiz için bu kez hatırlanmaya değer yeni anılar yaratma fırsatı bulmamızdı.

Biraz zaman aldı ama sonunda dileğime kavuştum.

O zamandan beri Tegen Miles City'ye geri taşınmış, Deuce'un oğlu Cage ile mutlu bir evlilik sürdürüyor ve Christopher yedi yaşındaki bir çocuğun huzurlu ve kaygısız hayatını yaşıyordu.

Hawk'la aramızdaki kırgınlıklara rağmen, Christopher'ın hayatının bir parçasıydı ve önemli olan da buydu.

Birbirimizle olan ilişkimiz ne kadar gergin olursa olsun, oğlumuzun üzerimizde böyle bir etkisi vardı. Christopher bizim İsviçre'mizdi, iki harap şehir arasında uzanan kır çiçekleriyle kaplı el değmemiş bir toprak parçasıydı.

Her iki çocuğum da güvendeydi, mutluydu ve etrafları onları sevenlerle çevriliydi. Bir annenin isteyebileceği daha fazla bir şey yoktu.

Ancak kırılan bir cam gibi, onu tekrar yapıştırırsanız da, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Tekrar yapıştırılmış paramparça bir cam gibiydim. Ve çocuklarım, yaraları iyileşmiş olsa da, benim sivri kenarlarım tarafından kesilmişlerdi.

İç çekerek dikkatimi pencereden kucağımdaki cep telefonuna çevirdim.

Noel sabahıydı. Christopher birazdan uyanacaktı ve Hawk henüz burada değildi. Ondan aldığım son mesaj günler önceydi ve Noel arifesinde burada olacağını bildiriyordu. O zamandan beri hiçbir şey olmamıştı ve yaptığım tüm aramalar cevapsız kalmıştı.

Birbirimizle olan ilişkimiz ne kadar gergin olursa olsun, Hawk telefonlarımı asla cevapsız bırakmamıştı ve oğluyla vakit geçirmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı.

Bir sorun vardı.

Kahvemi pencere kenarına bırakıp telefonuma hızlıca bir mesaj yazdım.

Endişeleniyorum. Lütfen beni ara.

GÖNDER tuşuna basarak telefonu elime aldım ve bekledim. Ve bekledim.

On dakika geçti ve hala cevap yok.

Duvardaki saate baktım, telefonum bana tam olarak saatin kaç olduğunu söylediği için bu aptalcaydı, ama eski alışkanlıklar zor ölür ve bana saati söyleyen bir cep telefonum olmadan çok önce saatleri kontrol ediyordum.

Sabah altı buçuk. Bu da Montana'da saatin yedi buçuk olduğu anlamına geliyordu. Deuce ve Eva'nın iki küçük çocuğu vardı ve Noel sabahı olduğunu düşünürsek, çoktan kalkmış olabilirlerdi.

Bir tane daha yazdım, bu sefer Eva'nın cep telefonuna.

Hawk'tan haber aldın mı? Burada değil. Aramalarım cevap vermedi ve endişeleniyorum.

Sonra cep telefonumu elime alıp bekledim, yanan ekrana öyle dikkatle bakıyordum ki, ekran daha da parlayıp BİLİNMEYEN ARAYAN yazısı yanıp sönmeye başladığında ve ardından nasıl değiştireceğimi henüz bulamadığım o gülünç derecede yüksek ve iğrenç zil sesi geldiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Alo?"

"Dorothy." Deuce'un derin, gürleyen sesi kulağımı doldurdu. "Güvenli olmayan bir hatta böyle şeyler yazmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Sana da mutlu Noeller," dedim kuru bir sesle, Deuce'un mesajlaşma protokollerini umursamadan. "Şimdi, Hawk nerede? Neden hiçbir çağrım cevap vermedi?"

"Aramalarınıza cevap vermedi de ne demek?"

Böylesine zeki bir adam için Deuce bazen gerçekten çok kalın kafalı olabiliyordu.

"Demek istediğim *sadece bu*. Ne aramalarım ne de mesajlarıma cevap verdi. Dünden önceki günden beri."

Sözlerimin ardından gelen sessizlik, midemdeki batma hissini daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

"Deuce?"

"Buradayım. Düşünüyorum..." Uzun bir duraksamadan sonra, "Gitmem gerek, haber alırsam Eva'ya seni aratırım," dedi.

"Bekle!" Bağırdım ama çok geç kalmıştım. Çoktan asılmıştı.

Yukarı.

"Kahretsin!" Elimdeki telefonu sıkarak bağırdım. hayal kırıklığı ile.

Neden arama zahmetine girmiştim ki? Cehennem Atlıları ve onların kirli iş ilişkileri hiçbir zaman benim bildiğim bir şey değildi. Ve Deuce'dan herhangi bir bilgi almak, tuğla bir duvardan cevap beklemekle eşdeğerdi. Tamamen imkansız.

"Anne?"

Bakışlarım odanın diğer ucuna kaydı. Koridorun girişine yaslanmış olan Christopher uykulu gözlerle ve çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Telefonumu bir kenara fırlatarak koltuktan kalktım. "Mutlu Noeller bebeğim," dedim usulca. Gülümseyerek ağaca ve altında yığılı parlak ambalajlı hediyelere doğru işaret ettim.

Hâlâ uykuyla gevşemiş olan küçük yüzü anında aydınlandı. Yeşil gözleri büyüdü ve sonra parke döşemenin üzerinde savrulmaya başladı. Tam yanımdan geçip gideceğini düşünürken, kayarak durdu, etrafında döndü ve kendini bana doğru fırlattı.

Onu yakaladım, ama zar zor. Sadece yedi yaşındaydı ama bir yavru ayının gücüne ve yapısına sahipti. Tıpkı Tegen gibi, gözlerinin ve saçlarının rengi bana olan tek benzerliği idi. Her santimiyle babasının oğluydu.

"Mutlu Noeller anne," dedi belimi sıkarak. Cevap olarak kalbim küt küt atmaya başladı. Yıllardır bana anne dememişti.

Bana ilk kez bebek olarak sunulduğunda hamile olduğumu hatırlamıyor olabilirdim ama bu onu anında sevmemi engellememişti.

Tüm kafa karışıklığıma, başımdan aldığım yaranın acısına, ameliyata ve acil sezaryene rağmen, onu gördüğüm anda ona anında bağlandığımı ve benim olduğumu hissetmiştim.

Etrafımdaki diğer her şey bana yabancı ve yeni gelirken, ailem ve arkadaşlarım umutsuzca anılarımı zorlamaya çalışırken, Christopher bir istisnaydı. O da benim kadar bu dünyada yeniydi ve benden sevgiden başka bir şey beklemiyordu.

Bunun için minnettarım ve onun için de bu duyguya fazlasıyla karşılık vermiştim.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım, ellerimi ısrarla uzatmak istediği uzun kızıl saçlarının arasında gezdirirken.

Başını arkaya yatırarak gülümsememe karşılık verdi. "Babam nerede?"

Gülümsememi sabit tutarak gözlerinden birkaç tutamı usulca uzaklaştırdım. "Yola çıktı," diye yalan söyledim. "Onu beklemememi söyledi."

"Ama o geliyor, değil mi?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için konuyu değiştirdim. "Ablan sana şuradaki büyük kutuyu gönderdi." Onu serbest bırakarak nazikçe ağaca doğru ittim ve Tegen ile Cage'in haftalar önce postaladıkları gülünç büyüklükteki hediyeği işaret ettim.

Heyecanlı bir haykırıyla, babasının yokluğunu geçici olarak unutan Christopher ileri atıldı. Tegen'in hediyesinin üstündeki büyük kırmızı yayı kaparak

başının üzerine fırlattı ve parlak renkli ambalaj kâğıdını hızla sıyırmaya başladı. İkisini de tanıdığım için en kötüsünden korkuyordum. Bir davul seti, bir arazi bisikleti, Christopher'ı kendinden geçirecek ve beni perişan edecek bir şey.

"Anne! Bak!"

Korktuğumdan da kötüydü. Sisli bir gecede bir fener gibi, "Taktik Paintball Silahı Mega Seti" kelimeleri bana uğursuzca bakıyordu. Ben de kızıma ve kocasına karşı sessizce intikam sözü vererek karşılık verdim. Bir gün onların bir çocuğu olacaktı ve ben de torunuma, anne ve babasını en az şu anda hissettiğim kadar dehşete düşürecek hediyeler alan müşfik bir büyükanne olacaktım.

Paintball tabancasını bir kenara koyan Christopher, hediyelerini mutlulukla açmaya başladı. Kahvemi alıp kanepeye oturdum ve onu izlemeye başladım; o gülümsediğinde ben de gülümsüyor, yeni açtığı bir hediye bana her gösterdiğinde heyecanla başımı sallıyordum.

Ama kalbim bu işte değildi. Her geçen dakika telefonumu kontrol ediyor, Hawk ya da Deuce'dan bir mesaj bulmayı umuyor ve boş çıkıyordum.

Sakin hayatımıza, güvenilir rutinlerimize o kadar alışmıştım ki, bu aksaklık, bu beklenmedik değişiklik tedirgin edici olmaktan da öteydi.

Aslında bundan çok daha kötüydü, içimde dolaşan endişe ve kaygı ... hepsi çok tanıdıktı.

"Bu senin için anne." Christopher önümde belirdi, uzattığı elinde paketlenmiş küçük bir kutu tutuyordu. "Benden," dedi gururla.

Midemde dolaşan acı kahve sert bir korku topuna dönüştü. Christopher'dan gelen bir hediye, Hawk'tan gelen bir hediye anlamına geliyordu ve büyük olasılıkla Hawk'ın son ziyareti sırasında birlikte aldıkları bir şeydi.

Kupamı yere bırakarak Christopher'dan gelen küçük kutuyu titreyen ellerime aldım. Dağınık ambalajına dikkat ederek kutuyu ters çevirdiğimde dudaklarım içten bir gülümsemeyle kıvrılmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, ambalaj kâğıdını yırtmadan çıkarmak için elimden geleni yaparken. Oğlumun kalitesiz ambalaj işi gibi küçük şeylerin tadını çıkarmak ve hatırlamak istiyordum. Tegen'la hiç yapmadığım bir şeydi bu.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, sevilmek için yanıp tutuşuyordum, sahip olmadığım onca şeyin ötesini göremiyordum ve sahip olduklarımın -Tegen ve onun sevgisinin- farkına varmamıştım.

Artık her resmi, her notu, her küçük bibloyu ya da hatırayı yatağımın altındaki sandığın içinde güvenle saklıyordum.

Christopher birçok açıdan benim bir anne olarak, ama daha da önemlisi bir insan olarak kurtuluşumu temsil ediyordu. O olmasaydı, onun dünyaya gelişinin getirdiği koşullar olmasaydı, hatalarımın boyutunu asla fark edemeyebilirdim ve dolayısıyla işleri düzeltme şansım da olmazdı.

Ambalaj kâğıdı güvenli bir şekilde çıkarıldığında, küçük kadife bir kutuya bakakalmıştım. Şaşkınlıkla Christopher'ın gülümseyen yüzüne baktım.

"Mücevher mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Aksesuarlarım bir zamanlar büyükanneme ait olan küçük bir çift altın halka küpeden ibaretti. Bu anlamda her zaman sade biri olmuşum, gösterişli kıyafetlere ya da süslere pek önem veren biri olmamıştım.

Christopher omuz silkti. "Babam seveceğini söyledi."

Çekingen bir tavırla ipeksi yumuşaklıktaki kapağı kaldırdım ve içindekileri görünce gözlerimin yaşardığını hissettim.

Elbette Hawk bundan hoşlanacağını biliyordu. Hawk beni herkesten daha iyi tanırdı. Beni en iyi zamanlarımda görmüştü.

en iyi zamanlarımda, en kötü zamanlarımda ve aradaki tüm anlarda.

Başka hiçbir erkek, ne eski kocam, ne de Jase bile küçük şeylere gerçekten dikkat etmek için zaman ayırmamışken, Hawk her zaman izliyordu. İster gölgelerde birlikte gizleniyor olalım, ister yatakta yan yana yatıyor olalım, ister ayrı olduğumuzda, odanın öbür ucundan olsun, gözleri her zaman doğrudan bana odaklanmıştı.

Sadece işaret parmağımın ucunu kullanarak, narin gümüş zincirin üzerinde hafifçe gezindim ve zincirden sarkan minik gümüş kalbe ulaştım. Tılsımın ortasına hafifçe dönen harflerle "Anne" yazılmıştı. Çok güzeldi ama bir o kadar da sadeydi. Mükemmeldi.

"Beğendin mi?" Christopher sordu.

Boğazımı temizleyerek kutuyu kucağıma koydum ve öne doğru uzanarak oğlumu kollarıma aldım. "Bayıldım," diye fısıldadım kısık sesle.

Onun yaşında her zaman olduğu gibi, sarılmamız kısa sürdü ve sadece birkaç saniye sonra dikkatini tekrar hediyelerine vererek benden uzaklaştı.

Bacaklarımı altına alarak yanımdaki büyük yastığa rahatça yaslandım ve şimdilik sadece onun Noel'inin tadını çıkarmasını izlemekle yetindim.

Şimdi bunun değerini bilmeyebilirdi ama bir gün geriye dönüp baktığında annesinin her zaman onun yanında olduğunu, her zaman sarıldığını ve gülümsediğini hatırlayacaktı.

O zamanları hatırlar ve karşılığında gülümserdi.

Tegen çocukken buna sahip değildi ve ailemi defalarca hayal kırıklığına uğrattıktan sonra ben de değildim. Ama Christopher her zaman sahip olacaktı. Bundan emin olurdum.

Yanımda duran cep telefonuna bakarken, endişemin geri gelmesiyle göğsümün rahatsız edici bir şekilde gerildiğini hissettim. I

Sadece aynı şeyi babasından da hatırlayabilmeyi umuyordu.

Tanrım, neden kimse bana neler olduğunu söylemedi?

- - -

Telefonum nihayet çaldığında öğleden sonra erken saatlerdi, ekranda Tegen'in aradığı yazıyordu.

"Anne," dedi usulca, çok usulca. Kızım yumuşak konuşmazdı, bir sorun olmadığı sürece.

Telefonumu sıkıca kavrayarak bir korku dalgasını geri yuttum. "Sorun ne?" Fısıldadım. "Hawk nerede?"

"Anne," diye tekrarladı. "Bu güvenli bir hat değil. Eve gelmen gerekiyor."

Üçüncü Bölüm

İki gün önce

Önünde uzayıp giden otoyol ve arkasında daha fazla otoyoldan başka bir şey yokken, James "Hawk" Young nihayet yeniden nefes alabiliyordu.

Neredeyse bir aydır tıkılıp kaldığı o boktan kasaba artık onu yormaya başlamıştı. Bu yüzden Deuce arayıp Vegas'a gitmesini söylediğinde, bunu yapmaktan ve ilk günden beri sallamaya çalıştığı müstehcen derecede yapışkan barmeni geride bırakmaktan çok mutluydu. Genç ve ateşli olmak ideal bir arkadaş olmak anlamına gelmiyordu ve birkaç tur seksten sonra onunla işi bitmişti.

Ama sonunda ondan kurtulmuş, nefes alabileceğini hissettiği tek yer olan yola geri dönmüştü.

Hayır, bu bir yalandı. Ona aynı hissi veren başka bir yer, daha doğrusu bir kişi daha vardı. Boğucu boşluğu sadece basit bir gülümsemeyle ortadan kaldıran biri.

Artık durum böyle değildi ama eskiden, sevdiği kadın hâlâ elinin altındayken, o lanet gülümseme . . . lanet olası bir sihirdi.

Genellikle gecenin bu geç saatinde, kendisi ve arada sırada geçen arabalar dışında çoğunlukla boş olan yolda giderken, o gülümsemeyi, o gözleri, çillerle kaplı o küçük burnu düşünürdü. Ve bir anlığına da olsa boşluğu hafiflemeye başlardı.

En sevdiği anısını, onun yanında uyanabildiği tek sabahı düşünürdü.

- - -

Dorothy vücudunu gererek, "Günaydın," dedi.

Hawk zaten uyanıktı, her zaman güneşle birlikte uyanırdı ve son iki saatini onun çıplak bedenine bakarak, uyumasını izleyerek geçirmişti.

İlk kez geceyi birlikte geçirmişlerdi. Kızıyla ilgilenmek ve Jase'le olan saçma ilişkisi arasında birlikte vakit geçirmek Dorothy için kolay bir şey değildi. Ama ilk kez sadece ikisi vardı; kulüp binası boştu. Ona karşı hissettikleri, bu hislerin ne kadar derin olduğu ilk kez gerçek gibi gelmişti.

"Beni duydun mu?" Kadın güldü ve adam buna bayıldı. Onun güldüğünü duymak. Çok hoşuna gitmişti. "Günaydın dedim."

Ona cevap vermek yerine, onu iterek sırt üstü yatırdı ve o yumuşak, kremi tenle kaplı küçük, sıkı vücuduna baktı. Dorothy hemen kendini örtmeye çalıştı, ama adam kollarını aşağıya doğru bastırdı ve hızla onun üstüne yuvarlandı.

Sonra onu gıdıklamıştı.

Kız kahkahalarla inleyerek adamın altında kıvrılırken, adam "Günaydın" diye fısıldadı.

- - -

Varış noktasına yaklaşan Hawk, flaşörünü yaktı ve motosikletini Las Vegas şehir merkezine giden çıkışa doğru çevirdi. Hafıza buharlaştı ve aynı hızla boşluk geri döndü.

On beş dakika sonra, terk edilmiş eski bir nakliye deposunun arkasında durdu. Hawk motoru kapattı ve eski uğrak yerlerine endişeyle baktı. Las Vegas'a gelmekten hoşlanmıyor değildi; aslında tam tersi. Deuce ne zaman çocuklardan birinin Günah Şehri'ne gitmesine ihtiyaç duysa, o her zaman gönüllü olurdu.

Bir zamanlar olduğu çocuktan çok farklı görünebilirdi,

ve sesleri farklıydı ama Vegas her zaman evimiz gibi hissettirirdi.

Çünkü teknik olarak Vegas eviydi ve son yirmi beş yılını öyleymiş gibi davranarak geçirdiği kişi aslında o değildi.

Evet, o bir motorcuydu. Yamalı, deri giyen motorcularla dolu bir totem direğindeki bir başka yama, suçlu olarak yaşıyordu, para için ya da zevk için değil, tek bildikleri bu olduğu için. Bu şekilde hayatta kalıyor, faturalarını ödüyor ve ailelerine bakıyorlardı. Mesele açgözlülük ya da aşırılık değildi, mesele belli bir şekilde yaşamak, yasalara ve onları uygulayan hükümete boyun eğmek zorunda olmayan belli bir tür insan olmaktı. Bu bir kardeşlik, bir yoldaşıktı. Hayatınızı gerçekten, gerçekten yaşamak istediğiniz şekilde yaşamakla ilgiliydi.

Mesele . . .

Özgürlük.

Ama Hawk aynı özgürlüğe sahip değildi. Onun için aynı şey değildi. Ve asla da olmayacaktı.

Pek çok kardeşi gibi Hawk da Deuce'un bataktan çıkardığı bir başka pislikti. Ama Cox ya da Dirty'nin aksine, Hawk'ın sokaklarda geçirdiği zor bir hayatı olmamıştı. En azından başlarda. Ama yetiştirilme tarzı, on yedi yaşında ailesini kaybedene kadar iyi, sağlam bir hayat, Amerikan rüyası yaşamış olan Ripper'inkine de benzemiyordu.

Hayır, Hawk şımarık ve ayrıcalıklı bir orospu çocuğu olarak doğmuştu, annesi kokain bağımlısı bir burlesk dansçısıydı ve o daha üç yaşındayken aşırı dozdan ölmüştü, babası Bratva'nın kötü şöhretli bir üyesi, bir Rus mafya babası, Polachev kartelinin biricik Avgust Polachev'iydi.

On sekiz yıl boyunca obur bir fahişe olmuş, aşırı düşkünlük, baştan çıkarma ve günah dolu bir hayatın tadını çıkarmıştı. Şımarık demek hafif kalırdı. Sahip olduğundan daha fazla parası vardı.

On   m  r boyunca harcayabileceği paranın yanı sıra arabalar, uyuyturucular, içkiler ve kadınlar da kendine zarar vermek için emrindeydi. Hepsine sahipti.

Her Şeyi kaybedene kadar.

On sekiz yaşına girdiği yaz, babası bir FBI baskını sırasında kendi evinde vurularak  ld  r  ld  . Babası a ğ  zl  yd   ve bu a ğ  zl  l  k onu dikkatsiz yapmıştı ve bu dikkatsizlik babasının ekibine gizli bir federal ajan yerleŐtirmesine neden olmuştu. Aslında, birkaç gizli ajan.

Kurşun geçirmez yelekler giymiş ve tepeden tırnağa silahlı FBI g  revlileri kapılarını kırıp evlerine girdikten sonra Hawk'ın babasına ona karşı ellerindeki kanıt yığınını bildirmiŐlerdi. Ona bir daha asla g  n y  z   g  remeyeceğini ve  l  mc  l iğnenin hayattaki son anısı olacağını s  ylediler.

Hawk bundan sonra olanları asla unutmayacaktı. Babası, tek ailesi ona d  nm  Ő ve ağzından tek bir kelime çıkmıştı.

Begi.

KoŐ.

Ajanlara d  nd  ğ  nde, odadaki diğer herkes gibi babası da silahına uzanmıŐtı. Bir mermi sağanağı havayı yarmıŐ ve Hawk bundan sonra ne olacağını g  rmek için beklememiŐti. Kendi silahını çektikten sonra evden olabildiğince hızlı kaçmıŐtı.

Ka tı ve aranan bir adam olduğu için babasının eski ortaklarından hiçbiri onu kabul etmedi. O  l   ağırlığıydı. T  m haberlerde resmi vardı ve başına  d  l konmuŐtu. Bu y  zden kaçmaya devam etti, Deuce onu bir kumarhane   pl  ğ  nde saklanırken ve akşam yemeği için kazarken bulana kadar iki yıl boyunca g  lgelerde yaŐadı.

Hawk, Deuce'u ve Deuce da onu tanımıştı, geçmişte birbirleriyle birkaç kez karşılaşmışlardı. Cehennem Atlıları motosiklet kulübü başkanı babasının arkadaşı değildi ama sadık bir alıcıydı ve Deuce babasının açgözlülüğünün ardından neler olduğunu bildiği için Hawk'a acımış ve onu yanına almıştı.

Deuce'un bağlantıları Hawk'a sahte bir doğum belgesi ve ehliyet sağlayarak ona yeni bir kimlik verdi. New York'ta yaşayan James Alexander Young'a dönüşmüştü ve tüm niyet ve amaçlarına rağmen koca bir hiçti.

Deuce parmak izlerini yaktı, ona bir Harley verdi ve saçını kestirdi, ona "Hawk" lakabını taktı, sonra onu hayatının ikinci bölümüne başlayacağı Miles City, Montana'daki evine götürdü.

Rus aksanı ilk kaybolan şey olmuştu. Neyse ki babasının ve arkadaşlarının ağır Slav tonlamalarına kıyasla hafifti, sadece bu tonlamaların etrafında büyüdüğü için gelişmişti. Ama yine de mafya prensliğinden evsiz bir dolandırıcıya geçişi, evsiz bir dolandırıcıdan motorcuya geçişine kıyasla daha kolay olmuştu.

Motosiklet kullanmayı öğrenmek işin zor kısmı değildi; en zor dönüşüm deri ve kromla yaşamayı ve nefes almayı, konuşmayı ve yürümeyi öğrenmek olmuştu. Cehennem Atlıları, hâlâ son derece kârlı bir suç örgütü olsa da, Hawk'ın geldiği dünyanın en alt tabakasıydı. Babası bir zamanlar besin zincirinin en tepesindeyken ve Deuce ve adamları gibi adamları gerekli bir pislik olarak görürken, Hawk şimdi onların merhametine kalmıştı. Hayatın bazen nasıl işlediği komikti.

Bir Cehennem Atlısı adayı olarak başını öne eğmiş, sessiz kalmış, içine kapanmış ve kendisine söyleneni yapmıştı.

Bu çalışkanlık ve yoğun hayatta kalma içgüdüğü onun hızla uyum sağlamasını ve arkadaşları arasında sadık dostlar edinmesini sağladı.

ve oybirliğiyle tam teşekküllü bir Süvari olarak seçildi.

Deuce dışında hiç kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu, Deuce'un ona söylediği şey, hızlı bir para kazanmak veya başka bir kulübü zayıflatmak isteyen diğerk MC'lerden korunmak içindi. Bu yüzden Deuce'un en iyi adamları dahil hiç kimse bu sırrı öğrenemiyordu. Bu da Hawk için sorun değildi çünkü en sadık kardeşler bile size sırtını dönebilirdi.

Las Vegas'ta olmasının sebebi buydu.

Deuce daha bu sabah ZZ'nin nerede olduğuna dair bir ipucu almıştı, Cehennem Atlıları'nın eski bir kardeşiydi ve eğer Deuce'un dediği gibiyse, bu dünya için fazla uzun değildi.

Geçen yıl boyunca ZZ yeraltı dövüş dünyasının bir parçası olarak ülke çapında defalarca görülmüştü. Vegas'ta birkaç kez dövüştürülmüş, ancak bilgi aktarıldığında dövüşler bitmiş ve ZZ çoktan gitmişti.

Bu sefer değil.

Uzun bir nefes üfleyen Hawk kickstand'ini indirdi ve motosikletinden indi. Z'yi bulan kardeş olmak istemiyordu, adamı öldürmek zorunda kalan adam olmak istemiyordu. ZZ'nin Deuce'un oğlu Cage'i vurmuş olması ne kadar berbat bir durum olsa da, Cage ZZ'nin önce ateş etmediğini açıkça itiraf etmiş ve hatta onu savunmak için konuşmuştu.

Ama Deuce ikna olmadı. Adam oğlunu göğsünden vurmuştu. İki kez. Sonra da yaptığı şeye ve kulübe sırtını dönerek kaçıp gitmişti. Şimdi sadece kanun tarafından değil, Deuce tarafından da aranıyordu. Atlıların başkanı kana susamıştı ve Deuce bir şeyi kafasına koyduğunda onu sorgulamazdınız. Ya sana söyleneni yaparsın ya da ZZ'nin düştüğü duruma düşersin. Kendi lanet kanınızla yapışkan.

Hawk'ın dökmek zorunda kalacağı kan. Mutlu Noeller ona. Tek kurtarıcı lütfu

Bundan sonra tatil için San Francisco'ya, oğlunu ... ve Dorothy'yi görmeye gidiyordu.

Sanki bir işaretmiş gibi, cep telefonunun göğsünde titreştiğini hissetti. Kesesinin içine uzanarak telefonunu çıkardı ve Dorothy'den gelen bir mesaj buldu.

Christopher ne zaman geleceğini merak ediyor.

Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirken, Dorothy'nin bir zamanlar çocuklarından daha fazlasını paylaştıklarını kabul etmeyi reddetmesi, kaşlarını çatmasına neden oldu.

Tüm mesajları, tüm telefon konuşmaları, hatta yüz yüze geçirdikleri zamanlar bile sadece Christopher'la ilgiliydi. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen, Christopher'ın yanlış bir fikre kapılmaması için elinden geleni yapmaya devam ediyordu.

Elini kızın boğazına dolamak ve onu güzel, içten bir şekilde sarmak için neler vermezdi. Düşündüğünün aksine, bir gün ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini fark edeceğine dair çocukça bir umuda tutunmuş bir moron değildi. Belki de çok eskiden, Jase'in ona asla veremeyeceği bir şey için çaresizce ona geldiği zaman. Özgürlük. Jase'le asla yapamayacağı bir şekilde kendini bırakma özgürlüğü, çünkü onunla bir ödül kazanmaya çalışmıyordu, aynı yetersizlik duygularına sahip değildi, Chrissy kadar iyi, güzel, verici ve sevgi dolu olmazsa Jase'in onu terk edeceği tehdidi sürekli baş gösteriyordu.

Tüm o bastırılmış sefalet, tüm o çaresizlik, tüm o gizli öfke ve saklanan kızgınlık, hepsinin yükünü o çekmişti. Dorothy onun güvenli bir yer olduğunu anladığında, ağlamaktan ve bağırmaktan asla geri durmamış ve tüm hıncını ondan çıkarmıştı ... ondan ve onun sikinden.

Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle ve hiçbir şey aynı değildi. Yakın bile değil.

İkisi de onun lanet bir yalancı olduğunu bildiği halde, karnındaki bebeğin Jase'den olduğunu söylediği gün, gerçekte kimi istediğine dair mesajını açık ve net bir şekilde almıştı.

Evet, her şeyi berbat etmişti. Kendisinin olmayan bir şeyi almak, onu zorlamak, yatağına atmak için şantaj yapmak... Bunların hiçbirisi istediğin bir kadına kur yapmanın doğru yolu değildi. Ama şimdi bile, daha yaşlı ve bilge olmasına rağmen, bir saniyesinden bile pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Hele ki oğlunun doğumuyla sonuçlanmışsa. O küçük çocuğun ona baba dediğini duymak, o kocaman gözlerin her şey için ona baktığını görmek. Christopher'a yol açan tek bir andan bile pişmanlık duyması mümkün değildi. Hayatta olmazdı.

Yine de duygularını, özlemlerini ve hayal kırıklıklarını hep kendine saklamıştı. Christopher'ın kesinlikle onun olduğunu herkese ve her şeye duyurmak dışında. Dorothy'nin vurulduğunu öğrendikten sonra, yaşayıp yaşamayacağını bilmeden, Jase Brady gibi yalancı, hilekâr bir pisliğin çocuğunu büyütmesine izin vermesine imkân yoktu.

Jase'in o zamandan beri şişeyi ağzına götürmek dışında pek bir şey yapamadığını görmek de iyi bir şeydi.

Yarın orada olacağım.

Mesajını yazarken, kasvetli ruh halinin hafiflemeye başladığını hissetti. Sevdiği kadınla arasındaki şeyler kalıcı bir durağanlık içinde olabilirdi ama bu, onlarla bir aile görüntüsü içinde geçirdiği zaman için minnettar olmadığı anlamına gelmiyordu. Yolda yaşadığınızda, küçük şeylerin kıymetini bilmeyi öğrenirsiniz.

"Kardeşim."

Hawk, Hammer'ın sesini daha adamın kendisi gölgelerin arasından çıkmadan tanıdı. Hammer

Cehennem Atlıları motosiklet kulübünün Las Vegas şubesinin başkanıydı. Tıraşlı kafası, serçe sakalı ve tank gibi yapısıyla Hammer korkunç görünümlü bir canavardı. Lakabını, bir adamı iki yumruğundan başka bir şey kullanmadan kanlı, tanınmaz bir posa haline getirdikten sonra almıştı.

Hawk kendi reflekslerinden emin olmasaydı, tetik parmağının bir kaya kadar sağlam olduğunu ve her seferinde tam ortasından vurduğunu bilmeseydi, adamdan korkabilirdi.

"Berbat görünüyorsun," dedi Hammer ona yaklaşarak. "Uzun bir yolculuk mu?"

Telefonunu tekrar kesesine yerleştiren Hawk başını salladı. "Uzun bir hayat kardeşim. Uzun bir hayat."

Hammer homurdandı. "Bunu duydum. Yaşlı karım bana cehennemi yaşıyor. Bir fahişeyi hamile bıraktı, kaltak para istiyor. Buradan beton yemeye başlamaya hazırım."

"Bir süredir 66'yı yönetiyordum," dedi Hawk, bakışları heybesine kaydı. İçinde Miles City rocker'ı, göçebeliğe başladığında bıraktığı yama vardı. "Bu şey beni yormaya başladı."

Hammer'ın ifadesi acımasızlaştı. "Seni yakaladım kardeşim. Kaltaklığı severim ama burada adamlarımla olmaktan daha çok istediğim bir yer yok. Bu işi yaparsan eve dönecek misin?"

Hawk omuz silkti. Bir evi yoktu, gerçekten yoktu. Deuce'yi ve kulübü ne kadar sevse de, olanlardan sonra bir yerde uzun süre oturamıyordu. Değiştiremeyeceği sayısız şey üzerinde düşünmeye, sahip olamayacağı şeyleri dilemeye başladılar. Yol onun için daha iyi bir yerdi. Ülkenin dört bir yanındaki işler onu meşgul ediyor, oturup hayatının gerçekte ne kadar berbat olduğunu düşünemeyeceği kadar meşgul ediyordu. Ama Hawk sorunları ya da daha kötüsü duyguları hakkında hiç konuşmamıştı,

herhangi biriyle. Ve Şimdi baŐlamayacaktı, özellikle de Hammer gibi bir pislikle.

Çenesini kırık dökük depoya doğru sallayarak, "O zaman bu bok gerçek mi?" diye sordu. "Z gerçekten içeride mi?"

"Bu gerçek," diye cevap verdi Hammer. "Onu kendi gözlerimle gördüm. Şimdi sıraya girdi, önünde iki adam var. Şimdiye kadar onda yaklaşık elli delik a abilirdim."

Hammer'ın ifadesi sertleşti. "İstedim. İnsan yaptıklarının bedelini  demeli."

Hawk keşke yapsaydı, keşke iş çoktan bitmiş olsaydı ve ondan başka biri tarafından yapılmış olsaydı diye düşündü. Ama ZZ, Deuce'un en iyi adamlarından biriydi. Bu yüzden onu yere seren de kendilerinden biri olmalıydı. Bu yolun kurallarıydı ve hepsinin uymaya yemin ettiği bir koddu.

Deri ceketinin cebinden sigarasını çıkaran Hawk bir tane yaktı ve depoyu inceledi. "Kaç  ıkıŐ var?" diye sordu.

"Her yer delik deŐik ve parçalanmaya hazır."

"Siktir," diye mırıldandı Hawk.

"Evet. Yanımda    adamım var, her biri bir çıkıŐta asılı duruyor. Ama bu herif kaypak bir piç. Kaç kez fark edildi ve pa ayı kurtardı?"

" ok fazla," dedi Hawk acımasızca.  zerinden yoğun bir yorgunluk dalgası geçti ve kaslarının derinliklerine yerleŐti. Sigarasından bir nefes daha çekti, nikotinin onu biraz kendine getireceğini umuyordu. Yolda geçirdiği bütün günün ardından yorgunluktan fazlası vardı. Neredeyse komaya girecekti.

Bir nefes duman üfleyen Hawk sigarasını savurdu. "Hadi yapalım Şu işi," dedi ve Hammer'la birlikte binanın önüne doğru yöneldiler. Onlar yaklaŐıkça, dışarıdan duyulan gürültü daha da arttı ve heyecanlı bađırıŐlar olarak daha belirgin hale geldi.

Kırık ve bükülmüş çelik kapının yanından geçerken, birkaç paslanmış makine parçası ve zar zor görülebilen dağınık çöpler dışında geniş odayı boş buldu. Şüphelendiği gibi, gürültü ayaklarının altından, binanın bodrumundan geliyordu ve onu gelecek olana karşı daha da temkinli hale getirdi.

İki adam sessizce merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti, attıkları her adımda gürültü daha da artıyordu, ta ki sesin neredeyse sağır edici hale geldiği dibe ulaşana kadar.

Hammer'la bakıştıktan sonra, adamın yüz ifadesine bakılırsa ZZ'yi yerin dibine sokmaya fazlasıyla hazırды, Hawk zaten kısmen açık olan kapının kenarını kavradı ve çekerek açtı. Loş ışıklı, duman dolu depo duvardan duvara, kadınlı erkekli, birbirlerine yaslanmış, avazları çıktığı kadar bağırarak bedenlerle doluydu.

Bu Hawk'ın gittiği ilk çıplak muşta kafes dövüşü değildi. Vegas'ta yeraltı dövüşleri meşhurdu ve gençliğinde buna çok benzeyen terk edilmiş depolarda yasa dışı bahislerde kendi payına düşeni almıştı.

Ancak Hawk seyircilerin arasından ilerledikçe işitme duyusu alışmaya başladı; kalabalığın çığlıkları heyecandan çok kana susamış savaş çığlıklarına benzemeye başlamıştı.

"Öldürün! Öldürün! Öldür!" Bu tek kelimeyi tekrar tekrar, hep bir ağızdan söylediler.

Farkına varması, kaçak bir yük treni gibi üzerine çöktü. Bu sıradan bir kafes dövüşü değildi, bu lanet olası bir ölüm maçıydı. Etrafında bedenler birbirini ezmeye çalışıyor, kollarını havaya kaldırmış, birbirlerini ezmeye devam ederken paralarını tutuyor ve bu kanlı eğlenceyi daha iyi görebilmek için çabalıyorlardı.

Endişesi giderek artan Hawk omzunun üzerinden bakarak Hammer'ı arayan kalabalığın tepesine baktı. Odanın içine doluşmuş insan kalabalığından dolayı adam onun biraz gerisinde kalmıştı. Sadece Hammer'ın cüssesi sayesinde Hawk onu bulabildi ve ona doğru ilerlerken insanları şiddetle yolundan itti.

Çekiç ona ulaştıktan sonra ikisi yan yana durdu ve ileri atıldı. Birleşik boylarının büyüklüğü bir insan koçbaşı yaratarak kalan insanları kolayca geçmelerini ve kalabalığın önüne doğru bir yol açmalarını sağladı.

Odanın ortasına duvardan duvara çelik bir kafes inşa edilmişti, içindeki zemin geçmiş dövüşlerin kanıyla kahverengiye boyanmıştı ve şu anda içinde devam eden savaşın taze kanıyla kayganlaşmıştı.

"İşte orada!" Hammer çenesini ZZ'ye doğru sallayarak bağırdı.

En azından ZZ'ye benziyordu - eğer ZZ ve Terminatör bir sevişme şöleni yaşamış ve ortaya sadece çığ yumurta ve steroidlerden oluşan düzenli bir diyetle beslenen "Warmonger" adında bir aşk çocuğu çıkmışsa.

Adam ölümcül kaslara, çatık kaslara ve tek bir amaca odaklanmış yumruklara sahipti. Öldürmeye.

Bir, iki, sol, sağ, sol. Hawk, ZZ'nin kanlı, şiş yumruklarını rakibinin karnına, göğsüne ve yüzüne tam olarak bu sırayla indirmesini, her kemik kırıcı yumrukta kan ve dişlerin uçuşmasını izledi.

Bir makine gibi, ZZ bir kez bile nefes almak için duraklamadı, bir kez bile ritmini kaçırmadı. Bu böyle devam etti, kendisine yöneltilen tüm yumruklardan ustalıkla kaçınırken diğer adamı anlamsızca dövdü.

Hawk onu izlerken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hawk ZZ'ye bakmıyordu; bu ZZ değildi, hatta bir erkek bile değildi. Hawk bir adama bakıyordu.

Deriyle kaplı bir et parçası, yürüyen, konuşan, hâlâ nefes alan bir leş.

Ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. ZZ az önce rakibini kafes duvarına sıkıştırmış ve hızlı bir manevrayla diğer adamın saçlarından bir tutam yakalayarak başını aşağı eğmeye ve vücudunu katlamaya zorlamıştı. Ardından kendi dizini kaldıran ZZ, dizini adamın suratına çarparak kafasını geriye doğru savurdu ve boynunu kırdı.

Adam yere yığılıp cansız gözlerini kocaman açtığı anda, kalabalık coşkulu çığlıklar ve haykırışlarla patladı. Sadece Hawk ve Hammer kaosu ortasında donmuş bir halde hareketsiz kaldı.

Az önce neye tanık olmuştu?

Eski kardeşini bu şekilde görmek, bir zamanlar son derece yumuşak başlı olan, her zaman yüzünde bir gülümseme ve anlatacak bir fıkrası olan bir adamın eski halinin bir hayaletine, taş suratlı bir katile dönüştüğünü görmek...

Şey, bu onu tam olarak sıcak ve bulanık hissettirmedi. Aslında tam tersi. Hammer onu yakalayıp kalabalığın içine doğru geri çekmeseydi, orada öylece durup bakmaya devam edebilir ve ZZ'nin onu fark etmesine karşı savunmasız kalabilirdi. Tezahürat yapan insanlar etrafını sararak onu gözden sakladılar, tam o sırada ZZ doğruldu ve hayranlarıyla yüzleşmek için döndü.

Aniden arkasını dönmeden önce onlara sadece kısa bir bakış attı. Kafesin dışında, ZZ yağlı görünümlü bir pislikten bir tomar para aldı, yakındaki bir sandalyeden bir ceket kaptı ve sonra harekete geçti, Hawk'ın daha önce fark etmediği bir kapının arkasında kaybolmadan önce ona yaklaşmaya cesaret eden zavallı ruhları itti.

"Onu takip edin!" Hammer bağırdı. "Ben yukarı çıkıp ön tarafı koruyacağım!"

Küfrederek kendini harekete geçmeye zorlayan Hawk, insan kalabalığının arasından manevralar yaparak ZZ'nin gittiği çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Kapıdan geçer geçmez

açık kapıdan elini içeri soktu ve silahını kılıfından çıkardı.

Arkasındaki kapı aniden büyük bir gürültüyle kapandığında karanlık koridordan sadece birkaç adım içerideydi. Tetik parmağı hazır bir şekilde döndüğünde Hammer ve iki adamının orada durduğunu gördü.

Kafası karışmıştı, silahını indirdi. "Neden sen . . ."

Hiç şüphesiz bir silahın namlusu olan sert ve soğuk bir şeyin ensesine bastırılmasıyla sustu.

"Beni alt ettiğini sandın, ha?" ZZ'nin sesi ve ardından gelen kahkahası o kadar soğuk ve duygudan yoksundu ki Hawk'ın tüyleri diken diken oldu. Ama daha da kötüsü Hammer'ın Hawk'ın gözleriyle buluşmayı reddetmesiydi.

Lanet olsun. Gerçekten kimseye güvenemezdin, değil mi? Suçlular arasında sadakat yoktu. Bu kuralın istisnası olan tek adam Deuce'du.

ZZ'nin silahının namlusu boynuna daha derin saplandı. "Bırak şu lanet silahını."

Emniyeti açan Hawk elini açarak silahın düşmesine izin verdi. Silah boş salonda yankılanan hüzünlü bir gümbürtüyle yere çarptı.

Kolundan tutan ZZ onu kabaca çevirdi ve yüzüstü duvara itti. Hawk kendisine söylenmesine gerek kalmadan pozisyonunu aldı. Avuçlarını düz bir şekilde duvara dayadıktan sonra bacaklarını ayırdı.

ZZ'nin üst araması hızlı ama eksiksizdi ve birkaç dakika içinde Hawk'ın iki bıçağı ve telefonu da yerdeki silahına katılmıştı.

Hawk sessiz ve sinirli bir nefes verdi. Bu sadece bir telefonda ama içinde oğlunun tek fotoğrafları vardı. Hayatını yollarda geçirmek ona kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şeyi saklama lüksü vermiyordu. Değil

Bu depodan sağ salim çıkamazsa bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

"Her ne yapacaksan," dedi Hawk sessizce, "şimdi yapsan iyi olur. Yoksa, gitmem gereken yerler var."

"Öyle mi?" ZZ homurdandı. "Başkanınız için daha fazla aptal işi mi?"

"O da bir zamanlar sizin başkanınızdı."

"Kanımın peşinde, yani benim için bir bok değil."

"Cage'i vurdun," dedi Hawk, "yani hepimizi vurdun. Kardeşlerini. Bunun Prez'in hoşuna gideceğini düşünecek kadar aptal olamazsın."

"Beni çekti!" ZZ bağırdı. "Yeter!"

Hammer ve adamları ayrılıp dört adamın daha koridora girmesine izin verirken Hawk sese doğru döndü. Pahalı takımlar giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bu adamlar Hammer'ın ekibinden değildi.

Beyaz saçları ve buruşuk tenine bakılırsa Hawk'tan yirmi yaş kadar büyük olan baştaki adam tam Hawk'ın yanında durdu ve gülümsedi. Bu dostça bir gülümseme değil, acımasız bir gülümsemeydi. Hafızasını kurcalayan bir gülümsemeydi bu.

"Luca," dedi yaşlı adam, sesi ağır aksanlıydı. "Seni tekrar ... hayatta görmek güzel."

Hawk gözlerini kırpıstırdı. Bu isim, onun ismi, onun gerçek lanet olası ismi ve o kalın Rus aksanı. Bu da demek oluyordu ki... bu adam mafyaydı. Hawk'la aynı lanet kumaştan kesilmişti.

Arkasından ZZ kahkahayı patlattı. "Onca yıl mafya kraliyet ailesinin arasında yaşadığımı düşününce."

Hawk hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi, nefes almadı, neler olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü. Ya da daha iyisi, neden olduğunu.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu yaşlı adam.

Hawk adamın yüzüne, yüz hatlarına baktı, umutsuzca onu tanımaya çalıştı ama bir türlü çıkaramadı. Ta ki doğrudan adamın gözlerine bakana kadar... Kahverenginin o kadar koyu bir tonuydu ki gözbebeği iristen neredeyse ayırt edilemiyordu. Gözler sadece babasının değil, kendi gözlerinin de aynadaki görüntüsüydü.

"Yenny," dedi açıkça.

Adamın gülümsemesi arttıkça Hawk'ın öfkesi de artıyordu.

Yevgeniy Polachev Hawk'ın amcasıydı ve babasının ikinci komutanıydı. Hawk, Yenny'nin babasının şirketindeki diğer herkesle birlikte öldüğü izlenimine kapılmıştı.

Ama Yenny ölmemişti, yaşıyordu ve pahalı kıyafetlerine ve arkasındaki silahlı adamlara bakılırsa zenginleşmişti.

"Sen," diye tükürdü Hawk. "Babama sırtını döndün, değil mi? Kendin için yaptığı her şeyi aldın!"

Yenny cevap olarak sadece omuz silkti. "Baban açgözlüydü Luca. Eninde sonunda düşecekti."

Hawk hiçbir şey söylemedi, sessizlik aralarında rahatsız edici bir şekilde uzayıp gidiyordu. Arka planda seyircilerin bağırışları ve tepelerinde uçan bir uçağın alçak uğultusu hâlâ duyulabiliyordu. Ancak Hawk'ın kendi kalbinin sesi daha baskındı, hızlı tempolu ve düzensizdi, bir zamanlar amca dediği adama uzanıp onu boğmama dürtüsüyle savaşırken kanı damarlarında şiddetle gürlüyordu. Silahlarla dolu bir odadaki tek silahsız adam olduğu için, bu hiç şüphesiz onun için kötü sonuçlanacak bir şeydi.

"Luca!" ZZ gülmeye devam etti. "Bu saçmalığa hala inanamıyorum."

ZZ'yi görmezden gelen Hawk, Hammer'a odaklandı. "Bana tuzak mı kurdun? Bunu sen mi ayarladın?"

Her Cehennem Atlıları bölümünün kendi başkanı, kendi iş ilişkileri ve kendi iş yapış biçimleri varken, Miles City ana bölümdü ve Deuce nihai olarak sorumluydu. Hammer'ın bu işe karışması sadece sadakatsizlik değil, hainlikti. Deuce bunu öğrendiğinde, Nevada şubesinin içi boşaltılacak ve baştan aşağı yeniden inşa edilecekti, tabii yeniden inşa edilse bile.

Bir vücut beklenmedik bir şekilde Hawk'a arkadan çarparak onu duvara yaslanmaya zorladı. Yanağına bastırılan bir silah hissetti ve ağzının iç kısmındaki yumuşak derinin dişlerine acıyla sürtünmesine neden oldu.

"Bunu ben ayarladım," diye tısladı ZZ, nefesi Hawk'ın yüzünde sıcaktı. "Deuce, Preacher ve o Çinli piçlerle işbirliği yaptığından beri Rus metalini giderek daha az satın alıyor."

Hawk gözlerini Yenny'ye dikti. "Deuce daha az almıyor. Aslında bu Deuce ile ilgili değil, değil mi? Preacher'ı istiyorsun. Doğu Yakası'nı istiyorsun."

"Sen her zaman akıllı bir çocuktun Luca. Başına gelenler çok yazık oldu. . ."

Yenny'nin bakışları Hawk'ın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinirken, onun derilerini ve kesimini tiksintiyle inceledi. Bir zamanlar, adı hâlâ Luca iken Hawk da aynı şeyi yapardı. Ama artık Luca değildi. O James Hawk Young'dı, Deuce'un oğluydu ve sonsuz bir sadakatle bağlıydı.

"Sana asla yardım etmeyeceğim," diye homurdandı.

Hawk kendini bir anda dönmüş ve gülümseyen bir ZZ ile yüz yüze bulmuştu. Hayır, ZZ gülümsemedi, kaba ve çirkin bir sırıtişla onunla alay ediyordu.

"Kardeşim," dedi ZZ alaycı bir sesle. "Zaten yaptın. Şimdi başkanınızın sizi umursayıp umursamadığını görmek için bekleyeceğiz."

"Yeter," diye bağırdı Yenny. "Araba bekliyor. Vurun onu artık."

Bu açıklama Hawk'ı hazırlıksız yakalamıştı ama bir el silah sesi duyuldu ve sol bacağı aniden bükülüp sonra da tamamen kesildi. Geriye doğru tökezleyip arkasındaki duvara çarparken bacağından aşağı ve yukarı doğru yakıcı bir acı yayıldı. Öne doğru düşen vücudu garip bir yığın halinde yere yığıldı.

Sulu gözlerini kırpıştırarak yarasını değerlendirmeye çalıştı, kaval kemiğini neredeyse seçebiliyordu. Kurşun bacağının sol tarafına girmiş, dümdüz yırtılmış, diğer tarafını da havaya uçurmuş, beraberinde kemik, kas ve bir ton kan götürmüştü. Açık yarayı, parçalanmış kas ve kandan oluşan kanlı karmaşanın arasından keskin bir şekilde çıkan kırık kemik parçalarını görmek midesinin bulanmasına neden oldu.

İçini hızla saran soğuktan titremeye başlayan Hawk, ZZ'ye baktı ve acısına rağmen gülümsemeye çalıştı. Bu pisliklerin onu Deuce'a karşı kullanmasına asla izin vermeyecekti. Önce o ölecekti.

"Danny'nin sana Ripper'a baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim," diye fısıldadı kısık sesle. "Çılgın Frankie'nin oyduğu bir şeye bakmayı senden daha çok sevdiğini bilmek içini yakıyor olmalı."

Silahını tutan eli seğirmeye başladığında ZZ'nin burun delikleri genişledi.

"Ve Tegen," diye devam etti Hawk dişlerini gıcırdatarak. "Kahretsin, kardeşim... bavulun hafif... Çünkü kadınları kaybediyorsun ve-"

Bir silah ateşlenip ZZ'yi geriye doğru savurunca Hawk sarsıldı. Ancak Hawk ZZ'nin ne kadar kötü vurulduğunu göremeden, Yenny onun önüne geçerek görüş alanını kapattı.

"Luca, Luca, Luca." Yenny iç çekti ve tsk-tsk yaptı. "Bana en iyi dövüşçümü vurdurdun."

"Evet," diye homurdandı Hawk. Yenilmiş bir halde başını duvara yasladı. "Bu yüzden hiç üzgün değilim. . . hakkında . . .
. bu."

Dördüncü Bölüm

Noel Arifesi Günü

"Sadece kağıtları imzala, Jason."

Jase, Montana Kadın Hapishanesi'nin sınırları içindeki güvenli ve korunaklı bir odada, en büyük kızı Maribelle'in yanında oturmuş, donuk metal masanın üzerinden karısının iri mavi gözlerine bakıyordu. Bir zamanlar kendisine mutlak bir sevgi ve bağlılıkla bakan bu gözler, şimdi kızgınlığın acı iğnesiyle doluydu.

Chrysanthemum "Chrissy" Montgomery bir zamanlar görülmeye değer biriydi. Tarih boyunca ona bakmayan bir erkek olmamıştı. Artık durum böyle değildi. Artık kırklı yaşlarındaydı ama son derece yaşlı görünüyordu, sertleşmişti ve adamın zar zor tanıdığı bir kadına dönüşmüştü.

Bunu ona yapmış, onu mahvetmiş, ailelerini mahvetmiş ve ... mahvetmişti.

Bir çift güzel yeşil göz ve çilli bir yüz düşüncelerini istila etti, bu yüz kalın kırmızı dalgalarla çerçevelenmişti. Gözlerini kapadı, karısının görüntüsünü susturdu, onun yerine Dorothy'yi, bir zamanlar kendisini çok canlı hissettiren kadını hatırladı.

O yeşil gözler bir zamanlar ona da sevgiyle bakmıştı.

Gözlerini açan Jase sandalyesine yığıldı, Keşke sarhoş olsaydı. Aslında, sarhoş olmamasının tek nedeni

Sarhoştur çünkü içki kokan hapishaneye girmesine asla izin verilmeyeceğini biliyordu. Ama buradan çıkıp kulübe döner dönmez ...

Şimdiden gözünde canlandırabiliyordu, kendine güzel bir kadeh doldurup "üzüntülerini boğuyordu" çünkü elinde kayda değer hiçbir şey kalmamıştı.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu sessizce.

Boşanma talebi, Chrissy'nin onu şahsen görme isteği kadar sürpriz olmamıştı. Geçmişte onu ziyaret etmek için yaptığı her girişimi reddetmişti. Sonra birdenbire, Maribelle geçen hafta başında onu aradı - bağımsızlıklarını kazandıklarından beri üç kızından hiçbirisi onunla bir şey yapmak istemediği için başka bir sürpriz oldu - ve annesinin isteklerini ona bildirdi.

"Karınız birkaç yıl içinde şartlı tahliye olacak, Bay Brady. Sizinle ve kulübünüzle olan bağları ona zarardan başka bir şey getirmeyecektir."

Jase gözlerini Chrissy'nin yanında oturan tombul yüzlü avukata dikti. "Şu lanet çeneni kapatır mısın? Bu seni ilgilendirmez."

Boşanmaya karşı değildi ama aynı zamanda, yüksek sesle itiraf etmekten nefret etse de, karısıyla ve büyük olasılıkla çocuklarıyla tüm bağlarını koparma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Kulüp dışında elinde kalan tek şey buydu; fazla bir şey değildi ve yırtılmış, parçalanmış olabilirdi ama sahip olduğu tek şey buydu.

Ama kendine karşı dürüst olsaydı, kendisini ve çevresindeki herkesi bu karmaşaya sürükleyen en başta kendi korkuları ve güvensizlikleri olduğunu kabul etmek zorunda kalırdı. Ve eğer etrafındakilerin ihtiyaçlarını ve isteklerini görmezden gelmeye devam ederse, kaçınılmaz olanı uzatırsa, trajedinin tekrar başlaması kaçınılmazdı.

"Sadece kâğıtları imzala, Jason," diye tekrarladı Chrissy sessiz bir sesle. "Beni istemiyorsun. Hiç istemedin."

Kaçınılmaz suçluluk duygusu içinde iki kat daha güçlü bir şekilde kabarıırken midesi çalkalanarak ona baktı. Bu doğru değildi. Onu istemişti. Bir zamanlar, her ikisi de önlerinde sonsuz olasılıklar olan gençlerken, onu çok istemişti.

Lise amigo üniforması içinde aşağı yukarı zıplayan o sıkı vücudu ve saha kenarından ona tezahürat yaparken sırttan o güzel, kusursuz yüzü seyretmeye bayılmıştı. Ama bu, on yedi yaşında baba ve on sekiz yaşında koca olmak istediği anlamına gelmiyordu; hayatının geri kalanını onun aptalca, yavan, umurunda bile olmayan saçmalıklar hakkında gevezelik etmesini dinleyerek geçirmek zorunda kalacaktı. Kadın evlilik hayatına, anneliğe sanki bunun için doğmuş gibi alışmıştı ve o da ...

Hayatı haline gelen cehennemden kaçmak için deniz piyadelerine katılmıştı. Çok fazla içmeye de başlamıştı. Ve yerel bir barda sarhoş olarak geçirdiği gecelerden birinde yerel Horsemen başkanıyla karşılaşmıştı.

Çok geçmeden kendini ülkenin en kötü şöhretli motosiklet kulüplerinden birinin yamalı üyesi ve yedeklerde bir onbaşı olarak buldu.

Jase bir anomali olduğunu biliyordu - gündüzleri denizci, geceleri motorcu - ama işin gerçeği hiçbir zaman mutlu bir orta yol bulamamıştı. Sürekli tatminsiz ve her zaman hareket halinde olmak için can atan, her zaman yeni bir şeyler arayan Jase'in hayatında ikiliğe ihtiyacı vardı. Deniz Kuvvetleri rezervleri onu ayakları yere basan, tek bir yerde kalmaya zorlayan, ailesi için olması gerektiğini bildiği adam olmaya zorluyordu ama kulüp ona her zaman eksikliğini hissettiği heyecanı veriyordu. İkili yaşamına rağmen, kendini hala daha fazlasını ararken buldu.

Daha fazlasını en beklenmedik yerlerde bulmuştu.

Athılar bölümü büyük bir hata yapmıştı. İki çocuk içeri atılmıştı ve dedikodulara göre döneçlik yapıp bölge savcısına şarkı söylemeye başlayacaklardı. Bölümündeki herkes dağılmak zorunda kalmıştı, özellikle de o. Bir denizci olarak, kanunla başının derde girmesini göze alamazdı. Şanslıydı da. Deuce tarafından yakalanmak

her gün olan bir şeydi. İlk başta taşınma konusunda mutlu olmamıştı ta ki . . .

Küçük Dorothy Kelley Matthews.

Dorothy'yi rahat bırakmalıydı; ona aşık olmak istememişti bile, ama Dorothy'ye aşık olmamak zordu. Hepsi kendi yöntemleriyle ona aşık olmuştu, kulüpteki her erkek, hatta sürekli akan fahişeler bile onu sevmişti. Doğuştan bakıcıydı, herkes için bir anne gibiydi. Elinizde olmadan ona doğru yöneliyor, her zaman onu çevreleyen o güzel ısıltıyla sarılmak için sıranın size gelmesini bekliyordunuz.

Ve her zamanki gibi, kendi istek ve ihtiyaçlarını diğerlerininkinin önüne koymuş ve sonuçta hepsini yok etmişti.

Solunda, Maribelle öne doğru eğildi, sert gözleri bakışlarını yakaladı. "Yeterince zarar vermedin mi?" diye sordu, sesi asidikti. "En azından belgeleri imzalayabilir ve ona buradan kurtulması için az da olsa bir şans verebilirdin."

İkiz kızları Meghan ve Marisa'nın aksine Maribelle, gençliğindeki Chrissy'nin tıpatıp aynısıydı. Mavi gözleri, uzun kumral saçları, doğal bronzluğu ve kusursuz teninin yanı sıra annesiyle aynı uzun, ince ama kaslı vücuda sahipti ve aralarındaki bariz yaş farkı olmasa ikisi kardeş sanılabilirdi. Ancak anne-kız arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu. Chrissy her zaman eğlenceyi seven, çoğu zaman da aptallığın sınırlarında dolaşan biriyken, Maribelle tam bir sidik yarasıydı. Onun hatası olan başka bir şey daha vardı.

Kızından karısına bakarken, onların sert ve tereddütsüz bakışlarının sıcaklığını hisseden Jase, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Böylece, onunla tanıştığından beri ilk kez Chrissy'yi kendinden önce düşündü. Yapmadığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirdi.

"Nereyi imzalayacağım?" diye sordu, sesi cümlenin ortasında çatlıyordu.

Avukat elindeki dosyayı masaya doğru itti. "İşi kolaylaştırdım," dedi adam. "Kırmızı bir sekme gördüğünüz her yere tam adınızı, baş harflerinizi ve tarihinizi yazıp imzalayın."

Hem tam adına hem de baş harflerine ihtiyaç duymanın gereksizliği hakkında mırıldanan Jase dosyayı açtı ve ilk sayfayı hızla gözden geçirdi. Her şey gayet açık ve netti. Ondan hiçbir şey istemiyordu, ne evi ne de bir kuruşunu. Çocuklarına gelince, üçü de on sekiz yaşın üzerindeydi.

Tanrım, lanet olası bir içkiye ihtiyacı vardı.

Kalem nemli avucunun içinde serindi ve ilk imza atma denemesi zar zor okunabilen bir karalamayla sonuçlandı. Ancak belgenin son sayfasına ulaştığında tutuşu sağlam, eli sabit ve kuruydu.

Dosyayı kapattıktan sonra masanın diğer tarafına kaydıldı ve avukat dosyayı alıp beklemekte olan evrak çantasına yerleştirdi.

"Teşekkür ederim, Bay Brady. Sizin tarafınızdan daha fazla katılım gerekirse sizinle irtibat halinde olacağım."

Jase başını salladı; başka ne yapabilirdi ki? Ne söyleyebilirdi ki?

Artık resmiydi, Chrissy'nin onunla işi bitmişti. Birlikte harcadıkları onca yıl, onun sadece çocuklar için kalması, Chrissy'nin onu sevmesi, onun tüm hatalarını görmezden gelmesi ve her şeyin olabilecek en kötü şekilde yüzüne patlaması ... ve her şeyin bir hiç uğruna yok olması.

Ne büyük kayıp. Hepsini.

"Bize bir saniye izin verir misiniz?" Chrissy önce avukatına sonra da Maribelle'e bakarak sordu.

Şaşkınlık Jase'in içini titretti. Onun kendisiyle özel olarak konuşmak istemesini beklemiyordu ama yüz yüze görüşmek istediği için bunun mantıklı olduğunu düşündü.

Avukatın hiçbir itirazı yoktu; kalan eşyalarını topladı ve gitti. Oturduğu yerde en ufak bir hareket bile etmeyen kızlarıydı. Taş gibi suratıyla oturmaya devam etti ve annesine ters ters baktı.

"Belle," dedi Chrissy, Maribelle'in çocukluk lakabını kullanarak. "Lütfen."

Dudakları birbirine sıkıca yapışmış, gözleri kocaman açılmış olan Maribelle başını sertçe salladı. "Hayır," dedi sıkıca. "Hayatını mahveden adama söyleyecek bir şeyin olabileceğini düşünemiyorum."

Hayatını mahveden adam.

Babam değil. Uzun zamandır baba olmamıştı. O sadece annesinin hayatını mahveden bir adamdı. Kahretsin, çaresizce ihtiyaç duyduğu likörün tadını neredeyse alabiliyordu.

"Belle," diye tekrarladı Chrissy, bu kez daha sert bir sesle. Jase kimin iradesinin galip geleceğini görmek için beklerken iki kadın birbirlerine baktı.

Maribelle ellerini masaya vurup gardiyanın dikkatini çekecek kadar yüksek bir ses çıkardığında Jase, Chrissy'nin savaşı kazandığını anladı. Kapının dışında duran kısa boylu, tıknaz, erkeksi görünümlü kadın onlara doğru dönüp kaşlarını çatınca Jase ona zayıf bir gülümseme verdi ama bu gülümseme onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

Siktiğimin kadınları. Hepsi ondan nefret ederdi. Sakallı olanlar bile.

Maribelle dramatik bir şekilde kendini sandalyesinden dışarı itti. "Her neyse," diye tersledi, "her neyse. Sadece bütün gün sürmesin. Meteoroloji bir başka destansı Montana kar fırtınası öngörüyor ve ihtiyacım olan son şey Miles Shit City'de mahsur kalmak."

Jase, Chrissy'ye dönmeden önce kızının küçük odadan hışımla çıkışını izledi. Chrissy'nin yorgun gözleri onunkilerle buluştuğunda hissettiği suçluluk, üzüntü ve pişmanlık çok büyüktü,

yoğunluğu içinde boğucu. Gözlerini ondan kaçırmak istedi, bu odadan, ona yaptıklarından kaçmak istedi. Ama buz parçasına çarpan bir araba gibi, korkulukların hızla gelip suratına tokat atmasını izlemekten başka bir şey yapamadı.

Chrissy derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça bıraktı. "Dorothy," diye başladı Jase'i sarsarak. "Onun nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Peki ya çocuk? Kızlar bana pek bir şey söyleyemedi, sadece ufak tefek şeyler..."

"Chris," diyerek onun sözünü kesti. "Neden bu konuyu açıyorsun?"

Kızgınlık yüz hatlarını kırıştırdı. "Çünkü Jason, ben bir kadını vurdum, hamile bir kadını. Onu ve o masum bebeği öldürebilirdim ve olaydan bu yana her gün, her yıl bu gerçeikle yaşadım. Ona yaptıklarımın daha fazla pişmanlık duyduğum bir şey yok."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü; yine de Dorothy'yi Chrissy ile tartışmak istemiyordu. Ama bu onunla ilgili değildi ve Chrissy'ye en azından bu kadarını borçluydu.

Omuz silkerek, "Bildiğim kadarıyla durumu iyi," dedi.

"Onu görmüyor musun?" Chrissy sordu. "Hiç mi?"

Bunca zaman sonra bile uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşını karısıyla ya da eski karısıyla tartışırken kendini son derece garip hisseden Jase başını salladı. "Pek sayılmaz. Bazen şehre gelir, sadece Tegen ya da Eva'yı görmek için. Asla çok uzun süre kalmaz."

"Sen değil," dedi Chrissy. Bu bir soru değil, bir gözlem.

"Ben değil," diye tekrarladı Jase. Dorothy, anıları ona geri dönmeden önce bile, onunla konuşmak için yaptığı tüm girişimleri defalarca reddetmişti. Ve sonra, Cage vurulduktan sonra, bir daha yanına yaklaşırsa onu öldürmekle tehdit ettiğinde, tamamen vazgeçmişti.

"Her şeyini kaybettin," dedi Chrissy.

Ona baktı. Kadın onunla alay ediyor gibi görünmüyordu, kızgın ya da kırgın da değildi. Aslında, onu çok şaşırtacak şekilde, cevabını bekliyor gibi görünüyordu.

"Her şeyimi kaybettim," diye onayladı, sonra sessizce ekledi, "ve benim yüzümden sen de kaybettin."

Bu kez başını sallayan Chrissy oldu. "Benim hâlâ kızlarım var."

Jase buna başını sallayarak onaylamaktan başka nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu soğuk ve acı bir gerçektir. Her şey boka sardığında kızlar annelerinin tarafını tutmuş, hepsi evden ayrılmadan önce bile onun varlığını neredeyse hiç kabul etmemişlerdi. Her ne kadar canı yanmış olsa da onları suçlamamıştı. Yaptığı şeyden herkesten çok o nefret ediyordu.

"Uzun süre boyunca her şey için seni suçladım," diye devam etti. "Bana yalan söylediğin için, evliliğimize ihanet ettiğin için senden nefret ettim. En çok da ailemizi mahvettiğin için senden nefret ettim."

"Ama her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu. Ve bunun sadece senin hatan olmadığının farkına vardım. Diğer kadınlar, Dorothy, bunun devam etmesine izin verdim. Mutlu olmadığınızı biliyordum, bunu hep biliyordum ama bununla yüzleşmek yerine görmezden gelmeyi tercih ettim. Ancak hamile olduğunuzu öğrendikten sonra ..." Sözlerini yarıda kesti, ondan uzaklaşırken gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Chris," dedi usulca. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır," diye ısrar etti, daha dik oturdu ve gözlerini sildi. "Ben istiyorum. Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Maribelle'i buraya çağırmamın bir nedeni vardı, size biraz zaman ayırmak. Umuyordum ki ..."

Tekrar konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Neredeyse Noel geldi Jason, tatil olmasının ve birbirimizi görmenin bir şekilde yardımcı olacağını umuyordum."

"Kızların bana ihtiyacı yok," dedi, yükselen yoğun duygu dalgasına karşı koyarken neredeyse kelimeleri boğulacaktı. Lanet olsun, son zamanlarda çok

hassaslaşmıştı. Umarım

Bu yaşılanmayla ilgili bir şey değildi, çünkü eğer öyle olsaydı, altmış yaşına kadar yaşasaydı, ağlamaklı bir pislik olurdu. Lanet bir kadından daha beter.

Chrissy masanın diğer tarafına uzandı ve onu şaşırtarak sol elini kendi eliyle kapattı. Bir an için sadece ellerine bakabildi, birleşmişlerdi ama her ikisinin de evlilik yüzükleri yoktu ve bir başka pişmanlık dalgası içine çöktü.

"Var," diye fısıldadı, parmaklarını onunkilerin üzerinde sıkarak. "Ve onlara bunu göstermek senin görevin."

Jase dönüp odanın dışına, kızının durduğu yere baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü aşılmaz bir taş maskesine dönüşmüş olan kız, muhafızlardan biri sanılabilirdi. Pek de erkeksi görünmeyen muhafızlardan biri.

"Deneyeceğim," dedi ve Chrissy'ye döndü.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Artık hepimizin yapabileceği tek şey bu."

- - -

"Alabama kadar benimle yürümek zorunda değilsin," diye mırıldandı Maribelle, adımlarını hızlandırarak. "Ben küçük bir kız değilim."

Jase hapishanenin otoparkında kendi adımlarını hızlandırdı. Onunla kavga etmek istemiyordu ama ne derse desin bunun bir tartışmaya dönüşeceğini de biliyordu. Hep öyle olurdu. Nasırlı elini kırışmış çenesinde gezdirerek ona söyleyeceği ve onu kızdırmayacak bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Oldukça büyük bir fırtına bu tarafa doğru geliyor," diye seslendi, "ve önünüzde uzun bir yol var. Sürdüğün o bok parçasının üzerinde kar lastikleri var mı?"

Maribelle o kadar ani bir şekilde yürümeyi bıraktı ki, neredeyse onun üzerinden geçecekti. Birkaç adım geri çekilerek, gelmekte olduğunu bildiği şeye karşı kendini hazırladı.

"Kes şunu!" diye tısladı. "Beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak!"

Kendini hem bıkkın hem de bitkin hissederek ellerini bir barış jestiyle kaldırdı.

"Belle," diye yalvardı. "Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum, hepsi bu.

Noel arifesindeyiz, bebeğim. Tanrı aşkına, babana bir kemik at."

Maribelle'in yüzü çirkin bir alaycı ifadeye büründü. "Haklısın!" diye bağırdı. "Bugün Noel arifesi! Ve her zamanki gibi annem olmadan geçireceğim!

"Kimin suçu bu?" diye devam etti. "Kimin suçu lan bu?"

Jase ağzını açtı, ne söyleyeceğini bilmiyordu ama hapishane güvenliği üzerlerine çullanmadan önce onun öfkesini yatıştırmak için bir şey, herhangi bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama Maribelle ondan önce davrandı.

"Senin!" diye bağırdı, elleri küçük yumruklar halinde sıkılmıştı. "Ailemizi mahvettin, her şeyi mahvettin ve şimdi de sırf Noel zamanı olduğu için benimle kar lastikleri hakkında konuşmaya hakkın olduğunu düşünen zavallı, yaşlı bir sarhoşsun. Sanki umurundaymış gibi! Senin tek umurunda olan şey o lanet kulüp ve fahişen!"

"Lanet olası sesini alçalt!" diye fısıldadı sertçe, "kelepçelenmeden ve seni hapisten çıkarmadan önce."

Ne kadar kızgın görünse de, ondan saklamaya çalıştığı üzüntüyü, hayal kırıklığını görebiliyordu. Bu ona onun çocukluğunu hatırlattı, alıştırma tekerlekleri olmadan bisiklete binmeyi öğreniyordu. Defalarca düşmüş, inciklerinin ve dizlerinin derisini yüzmüştü ama o kararlı küçük bir kızdı. Havlu atmaya hazır olduğunda bile, onu kanlar içinde annesine götürmek istemediğinde, dişlerini sıkar, gözlerini kurular ve o lanet bisiklete tekrar binerdi. Anılar sadece

ruh halini daha da kötüleştirdi. Etrafta hiç bulunmadığı için onlardan yeterince yoktu.

"Belle," dedi ağır ağır iç çekerek. "Bütün bu suçu uzun zaman önce üstlendim ve bir kez bile inkâr etmedim. Ama geçmişle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Elimde olan tek şey şu an ve deniyorum. Denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Sen benim kızımsın, bebeğimsin ve bu benim için bir şey ifade ediyor. Hep öyle oldu."

Maribelle ona dik dik bakmaya devam etti, alt dudağının hafifçe titremesi dışında, kızgınlığında tereddütsüz görünüyordu.

Bir açıklık görünce öne doğru bir adım attı ve ellerini kızın omuzlarına koydu. "Senden ve kız kardeşlerinden aldığım onca şeyden sonra senden hiçbir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama yine de istiyorum."

Maribelle başını kaldırıp doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Peki tam olarak ne istiyorsun?"

Ona, yirmi yıl önceki karısının aynadaki görüntüsüne baktı ve bu yanlış düzeltmeye çalışmazsa, bu sefer gerçekten denemezse, kızının gözlerinin soğumaya devam edeceğini, annesininki gibi ışığını kaybedeceğini ilk kez fark etti.

"Noel için soruyorum," dedi. "Noel'de evde olmanı istiyorum."

Aslında tüm kızlarının Noel'de evde olmasını istiyordu ama gerçek şu ki ikizler Maribelle'de n i l h a m a l ı y o r l a r d ı . Maribelle, Chrissy'nin ailesiyle birlikte onların bakıcılığını üstlenmişti. Jase istenmeyen kişiydi. Ama Maribelle'i eve getirebilirse, ikizler de şüphesiz aynı şeyi yapacaktı.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde birkaç uzun an geçti ve bu sırada kar yağmaya başladı. Jase, Maribelle'in eve dönüşü için endişelenerek kararan gökyüzüne baktı ve dikkati dağılmışken Maribelle ellerinin altından kayıp gitti.

"Yapamam," dedi hızla geri çekilirken. "Özür dilerim. .
." Başını iki yana salladı. "Hayır, üzgün değilim, ama ben
sadece
. . yapamam."

Sonra döndü ve aceleyle uzaklaştı.

Jase olduğu yerde kaldı, kızın arabasının anahtarlarını karıştırmasını izledi ve sonunda bakışlarını indirmeden önce kızın güvenli bir şekilde aracın içine girip otoparkın yarısını geçmesini bekledi.

"Kulübe dönüyorum," diye mırıldandı. Çünkü Noel arifesinde o boş eve gitmesine imkân yoktu. Ne Noel ağacı, ne süslemeler, ne paketlenecek hediyeler, ne fırında pişen hindi, ne de üst kattaki çocukların odalarından gelen kıkırdamalar vardı. Dört duvar, tozlu mobilyalar ve kirli bir zeminden başka bir şey yoktu.

En küçük iki çocuğu evden ayrıldığından beri her zamankinden daha fazla kulüpteydi, sadece evinde değil, kendi içinde de kök salmış olan boşluğu bir türlü hazmedemiyordu.

Keşke evi yuva yapanın dört duvar ve bir çatı olmadığını daha önce fark etseydi. O dört duvarın içinde yaşayanlar, karısı ve kızları, yapının gerçek destek kirişleriydi. Onlar olmadan çatı çökmüş, duvarlar yıkılmış ve temel ufalanmıştı.

Kamyonetine doğru giderken, Dorothy vurulduğundan beri milyonuncu kez, Cox'un silahı elinden almamış olmasını dilediğini fark etti.

Beşinci Bölüm

Büyükbabam yağmur yağdığında bardaktan boşanırcasına yağdığını söylerdi. Ya da benim durumumda, yağmur yağdığında San Francisco'da Noel gibi yağırdı, ta ki sonunda sel olup sizi altına çekene, kollarınızı çırpmanıza ve bacaklarınızı tekmelemenize, zaten gelmeyeceğini bildiğiniz bir nefes için soluk soluğa kalmanıza neden olana kadar.

Tegen'in telefonundan sonraki otuz altı saati bir sorunlar şelalesi altında çırpınarak ve nefes nefese geçirdim. Sanki evren, Tabiat Ana'nın kendisi beni Miles City'den uzak tutmaya kararlıydı.

Önce Christopher'ın kalması için bir yer bulmam gerekiyordu. Kulüp binasında beni neyin beklediğini bilmeden, oğlumu potansiyel olarak tehlikeli ya da daha kötüsü yıkıcı olabilecek bir duruma getirmeye beni ikna edebilecek hiçbir şey yoktu.

San Francisco'da çok az arkadaşım olduğu için bu bir sorun oldu. Beyin hasarımdan kalan bazı küçük yan etkiler ve eğitim eksikliğim nedeniyle, bana zaten engelli çeklerimden daha önemli bir gelir sağlayacak bir iş bulamamıştım, bu da yakınlaştığım iş arkadaşlarımın olmadığı anlamına geliyordu. Christopher'ın okulundaki diğer annelerle iyi geçiniyordum ve yıllar içinde birkaç randevuya çıkmıştım, ancak hiçbir zaman ciddi biri olmadı ve kesinlikle en değerli varlığımı emanet edebileceğim biri olmadı.

En yakın arkadaşlarından biri olan Hayley'i öneren Tegen'di ve onu daha önce düşünmediğim için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Hayley ve kocası küçük bir çocukları olan, mutlu enerji dolu, iyi kalpli insanlardı.

Hayley hemen kabul etmişti; benim ikna etmem gereken kişi Christopher'dı. Ona neden bu kadar çok

Annesi onu terk etmek zorunda kaldı, hem de Noel günü. Sonunda ona yalan söyledim, ki bunu asla yapmayacağıma dair kendime söz vermişim, ve ona büyükbabasının hasta olduğunu söyledim.

Tegen'in babasından boşandığımdan beri ailemle hiç görüşmediğim için, Christopher'ın da farkında olduğu gibi, şüpheli olduğunu ve onu geride bıraktığım için üzüldüğünü söyleyebilirdim. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ona babasının tehlikede olduğunu ya da daha kötüsünü söyleyemezdim. Sonunda, Hawk'a ne kadar çok benzediğini daha da kanıtlayarak ve ona yalan söylediğim için kendimi daha da kötü hissetmeme hizmet ederek, her şeyi olduğu gibi kabul etti.

Christopher Hayley'lere yerleştikten sonra bir dizi başka sorunla karşılaştım. Tüm Orta Batı'yı etkisi altına alan ve çevre eyaletlere de yayılan bir kış fırtınası nedeniyle Montana'ya uçuşlar ya iptal ediliyor ya da süresiz olarak erteleniyordu.

Saatlerce havaalanında bekledim, her uçuş iptal edildiğinde endişem daha da artıyordu, sonunda havayollarından tamamen vazgeçtim ve bir araba kiraladım.

Sonraki yirmi dört saat yolda geçti, bunun sadece dört saatinde otoyolun dışındaki bir dinlenme tesisinde kendime kısa bir uyku izni verdim.

Montana eyaletine ulaştığımda fırtınanın tam ortasıyordum, önümü birkaç metreden fazla göremiyordum ve saatte otuz milden fazla hız yapamıyordum. Bir süre yavaş ilerledim; tek tesellim yolların neredeyse boş olmasıydı ve hedefime ulaşmaya kararlıyım.

Şimdi kulüp binasının jiletli tellerle çevrili kapısının hemen ötesine park etmişim. Direksiyonu ölümüne sıkıca kavrayarak, içime çektiğim h a v a y ı derin bir nefesle boşalttım ve önümdeki binaya baktım.

Beyaz badanalı depo devasaydı, ön tarafına Cehennem Atlıları logosu çizilmişti, devasa ve korkutucuydu.

GörünüŖle ilgili hiçbir Ŗey sıcak ya da davetkâr değildi, Deuce'un bunu bilerek yaptığından eminim.

Buraya daha önce binlerce kez gelmiŖtim, Kaliforniya'ya taŖındıktan sonra bile, ama bu sefer bir Ŗeyler farklıydı.

Sanki hızla çözülen ipliklerden oluŖan bir uçurumun üzerinde duruyormuŖum gibi hissediyordum ve o kapılardan geğtiğimde, sakın hayatım, artık huzurlu olan varlığıım ve sıfırdan yeniden inŖa ettiğim her Ŗey, hepsi parçalanacak ve beni bilinmezliğin hiç bitmeyen uğurumuna doğru serbest düşüŖe gönderecekti.

Bu düşünce, içimde yarattığı korku, neredeyse arabayı geri döndürüp Kaliforniya'ya geri dönmem için yeterliydi.

Ama bu benimle ilgili değildi. Bu Hawk ve geride bıraktığıım küçük çocukla ilgiliydi.

Derin bir nefes alarak korkularımı yuttum ve aracı ileri doğru çektim. Camımı açarak, kavurucu soğuğa doğru uzandım ve interkomdaki çağrı düğmesine bastım.

Dahili telefon vızıldadı ve hoparlörden çakıllı bir ses yükseldi. "Orada ne kadar oturacağını merak ediyordum."

Sesin, kulübün uzun süredir ağabeyi olan Worm'a ait olduğunu hemen anladım ve gerginliğime rağmen ince bastırılmış dudaklarımdan bir gülümseme süzüldüğünü hissettim.

"Sadece zihinsel olarak kendimi senin o gezgin ellerine hazırlıyorum," diye takıldım.

"Evine hoŖ geldin küçük D," dedi kıkırdayarak.

Araba sürerek ve endişelenerek geğirilen bütün bir günün ardından, yıllarca sigara içtiği için kısık olan kahkahası hoŖ bir sestti.

Mandal tıkladı ve kapı yavaşça açılmaya başladığında, yağın karın ağır örtüsü arasından kulüp binasının ön kapısının açıldığını zar zor seçebildim. Sanki bir

Etrafı saran kasvetin ortasında bir fener, sıcak bir ışık parıltısı karanlığa yayıldı.

Ben ilerlerken, kapıda heybetli bir figür belirdi, neredeyse girişin tamamını kaplıyordu. Güneşin yokluğuna ve yağan karın görüşümü engellemesine rağmen o omuzları nerede olsa tanırdım. O omuzlar genellikle dünyanın ağırlığını üzerlerinde taşırlardı ama bir şekilde asla düşmezlerdi.

Park ettikten sonra bavullarımı da yanıma alarak karla kaplı otoparkta yürümeye başladım, titreyen bir deri ve gıcırdayan dişler arasında ön kapıya ulaşana kadar hem ısırın soğuk hem de esen rüzgârla mücadele ettim.

Deuce valizimi benden aldı. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, kolayca kaldırıp omzuna attı ve beni hızla içeri soktu. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra beni tek koluyla garip bir şekilde kucakladı. Orada öylece durdum, bu alışılmadık nazik jest karşısında bir an donup kaldım. Deuce insanlara sarılmazdı, en azından elinde olmadan; sarılmak karısı ve çocukları için ayrılmıştı.

"Evine hoş geldin Dorothy," dedi hışımla ve sırtımı öyle bir sıvazladı ki, iri cüssesi engel olmasaydı beni odanın bir ucundan diğerine uçurabilirdi.

Kirpiklerime yapışan kar tanelerinin arasından deri giysili vücuduna baktım, çıplak kollarındaki dövme ejderhaları, kesiğindeki başkan yamasını, her zaman ona yapışmış gibi görünen sigara ve içki kokusunu, buz mavisi gözlerinde durmadan önce her şeyi içine çektim.

Gülümsemesi dostça değildi; hiçbir zaman da olmamıştı. Deuce her zaman gülümsemekten çok hırlardı. Ama gözleri yumuşak ve kibardı. Hatta davetkârdı. Onu son gördüğümünden beri biraz daha yaşlanmıştı; şu anda altmış yaşlarında olmalıydı ve bu belli olmaya başlamıştı. Uzun sarı saçları ve sakalları ağırlaşmıştı.

Grileşmiş, alnındaki ve gözlerini çevreleyen çizgiler uzamış, biraz daha derinleşmişti.

Örgü kayak şapkamı çıkarıp nemli saçlarımı salladım ve gülümsedim. "Görüyorum ki kızım sana birkaç kır saç daha vermiş."

Gülümsemesi büyüdü, birkaç gamzesi belirdi ve bir anda görünüşündeki değişiklikler yok oldu. Karşımda gençliğimden hatırladığım aynı korkutucu yakışıklı genç adam duruyordu. Ele avuca sığmaz, korkutucu ama bir o kadar da ilgi çekici olan bu adam, babasının motosiklet kulübünü ele geçirmiş ve pek çok kişinin hayatını değiştirmişti.

"Kızın ve onun ağzı bana bir kalp krizi daha geçirtecek," diye mırıldandı başını sallayarak. "O ve benim kızlarım, oğullarım, torunum ve Tanrım, Cox, o orospu çocuğu ..." Yüzünü buruşturarak devam etti.

"Mm-hmm," diye mırıldandım, sessiz kulübün etrafına bakındım. Barın arkasında durmuş kendine sıvı bir atıştırma dolduran Worm dışında görünürde kimse yoktu. Bakışlarımı tekrar Deuce'a çevirdiğimde, onun beni izlediğini gördüm, tüm mizah izleri kaybolmuştu ve gülümsemem kayboldu.

"Hawk'la ilgili bu durum hiç iyi değil, D," dedi. "Genelde daha fazla bilgi sahibi olana kadar adamlarımın yaşlı kadınlarına bu tür şeyleri anlatmazdım ama burada bir istisna yapıyorum. Bir, çünkü o Hawk ve bilmen gereken bazı şeyler var, iki, çünkü o sensin ve artık ailedensin.

"Ofisime gidelim," diye devam etti, arkasını dönerek, "ve sana bildiklerimi anlatayım."

Bir an orada öylece durdum, onun gidişini izledim, hala omuz dediği o güç sütunlarıyla bavulumu tutuyordu.

Aile. Bana ailem demişti. Doğru, çocuklarımız birbirleriyle evlenmişti, muhtemelen bir gün çocuk sahibi olacaklardı.

Ama yine de kendimi hiç Deuce'un ailesinin bir parçası olarak görmemiştim.

Sadece bu da değil, benden yaşlı bir kadın olarak bahsetmişti.

Hawk'ın yaşlı karısı. Çocuğunun annesi olduğum ve bu kulüp binası dışında herhangi bir şekilde kök saldığı tek yerde ikamet ettiğim için anlamlıydı.

Ama yine de . . . Hiç fark etmemiştim.

Gözümün kenarından ılık bir damla yaş szld ve soğuk yanağımdan aşağı kaydı.

Home.

Altıncı Bölüm

Jase sarhoş olduğu için memnundu. Eğer sarhoş olmasaydı ve Deuce'un Hawk'ın aslında Hawk olmadığını, onun yerine Luca Fuckachev ya da onun gibi bir şey olduğunu, karteller tarihindeki en tehlikeli uyuşturucu ve silah kartellerinden birinin başının oğlu olduğunu açıklamasını dinlemek zorunda kalsaydı, herkes gibi Deuce'un da bunu bu kadar uzun süre sır olarak saklamasına gerçekten kızabilirdi.

Bunun yerine, her şeyi oldukça eğlenceli buldu. Özellikle de Hawk'ın vurulduğu kısmı. Ama onu rehin tutan Ruslara göre hâlâ hayattaydı ve Deuce ile Preacher şartlarını kabul ettiği sürece hayatta kalmaya devam edecekti.

Deuce'a pek dikkat etmediği için Jase'in tam olarak farkında olmadığı şartlar. Silahlar ve Doğu Yakası hakkında bir şeyler, Preacher ve kulübü Gümüş Şeytanlar hakkında bir şeyler, Deuce Preacher'ı yanına almazsa Hawk'ın öldürüleceği hakkında bir şeyler ve kartelle savaşa girmek hakkında başka bir şeyler, falan filan.

Hawk'ın ölmesini istediğinden değildi, pek sayılmazdı. Bir zamanlar, işler ilk sarpa sardığında ve kendisinden olduğunu sandığı bebeğin aslında Hawk'tan olduğunu ve Hawk ile Dorothy'nin burnunun dibinde devam eden bir ilişki yaşadıklarını öğrendiğinde, evet, adamın bir ya da iki kez ölmesini dilemiş olabilirdi.

Ama o o zamandı, bu ise şimdi. Şimdi yeni boşanmıştı, çocukları yoktu, bir Noel'i daha kulüp evinde zil zurna sarhoş geçirmiş, Bucket ve kız arkadaşının yanındaki kanepede tavşan gibi sevişmelerini izlemişti. Güzel zamanlardı.

Yani, hayır, Hawk'ın yaşaması ya da ölmesi gerçekten umurunda değildi. Ona göre, eğer iş kulübe ya da Hawk'a kalırsa, Hawk

cehenneme gidebilirdi. Kişisel duygular bir yana, o pislik onlardan biri bile değildi; onun yerine kulüp binasını kanundan saklanmak için kullanıyordu.

Mick, "Vaiz buraya geliyor," diye duyurdu. "Plana katılıyor ve Ruslara iyi niyet göstergesi olarak başkan yardımcısını ve üç adamını da yanında getiriyor."

Deuce, Mick'e doğru başını sallayarak teşekkür etti ve Mick de gözlerini kaçırdı.

"Ne?" Deuce talep etti. "Senin derdin ne lan?"

Mick omuz silkti. "Ben senin başkan yardımcınım, ilk günden beri öyleyim ve birkaç kez ters düşmüş olsak da her zaman senin yanında durdum. Lanet olsun Prez, senin için hapse girdim ve sen bu konuda bana güvenemiyor musun?" Mick başını salladı. "Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Senden asla benim için bu suçu üstlenmeni istemedim!" Deuce bağırdı. "O lanet olası saçmalıklarını hemen şimdi geri çekmelisin!"

Mick oturduğu yerden fırladı ve sıkılı yumruklarını masanın üzerine indirdi. "Ama ben yaptım! Çünkü senin ihtiyar daha yeni nalları dikmişti ve bu lanet kulübün bir kez olsun istikrara ihtiyacı vardı, hapse atılmış bir başkana değil!"

"Bu neredeyse kırk yıl önceydi," dedi Deuce, her kelimeyi bilerek noktalayarak. Toplantı masasının kenarından tutarak öne doğru eğildi ve Mick'le neredeyse burun buruna geldi. "Bu konuyu neden şimdi açıyorsun? Sana sakso çekmemi falan mı istiyorsun?"

Normalde böyle bir yorum diğer çocukları kahkaha krizine sokar, ardından daha müstehcen yorumlar ya da hareketler gelirdi ama bugün öyle olmadı. Tansiyon yükseldi ve en neşeli kardeşler bile koltuklarında taş gibi oturuyordu.

"Bana hiç söylemedi," diye mırıldandı Ripper birden. "Ne oluyor lan? . ."

Deuce'un ofisinde tıkış tıkış olan herkes arasında Ripper, Mick'ten bile daha çok sinirlenmiş görünüyordu. Muhtemelen Hawk'a kulüple ilişkili herkesten daha yakın olduğu için.

Dorothy hariç, diye düşündü Jase acı acı. Belli ki o Hawk'a Ripper'dan çok daha yakındı.

Deuce öfkeli bakışlarını Mick'ten ayırdı ve Ripper'ın üzerine dikti. "Hiçbirinize bir şey söylememesi için emir almıştım! Size yapmamanızı söylediğim şeyleri yapıyor musunuz? . ."

Deuce sözlerini yarıda kesti ve gözlerini kapattı. "Boş ver," dedi iç geçirerek. "Tabii ki biliyorsun."

Ripper'ın yanına oturan Cox onu kaburgalarından dirsekledi. "Kızını becerdiğinden bahsediyor," diye fısıldadı yüksek sesle. "Bunu yapmamamız gerekiyordu dostum ve sen dinlemedin."

Ripper Cox'u itti ve karşılığında Cox da Ripper'ı itti ve ikisi sık sık davrandıkları iki küçük kız gibi birbirlerini itip tokatlamaya devam ederken, odanın geri kalanı bir kahkaha krizine girdi. Bir saatten uzun süredir tüm odayı rehin tutan yoğun gerilim buharlaşıp uçmuş gibiydi. Jase dışında gülmeyen tek iki kulüp üyesi olan Deuce ve Mick bile birkaç dakika öncesine göre daha rahat görünüyordu.

Ve böylece Jase artık eğlenmiyor, aksine çok sinirleniyordu. Avuçlarını masaya vurarak sandalyesini geriye itti ve ayağa fırladı. Tabii kafası dumanlı olduğu için sandalyesiyle birlikte geriye doğru devrilmemek için birkaç saniye daha masaya tutunmaya devam etmek zorunda kaldı.

Kardeşleri kaşlarını kaldırarak merakla ona bakarken odanın her yerinde kafalar havaya kalktı. O ödedi

Bu saçma toplantıyı bitirmeye fazlasıyla hazır bir şekilde ofisin kapısına doğru tökezleyerek ilerlerken onlara aldırış etmedi.

"Jase!" Deuce böğürdü ve eli kapı kolunda durakladı. "Gidebileceğini söylemedim. Bu bir toplantı ve oylama. Bunu açıkça belirttim."

Jase omzunun üzerinden başkanına baktı ve gözlerini kıstı. "Hawk'a ne yaptığın umurumda bile değil," diye zehirli bir şekilde tükürdü. "Ya da Luca, ya da her kimse artık. Benim oyum kulübe gidiyor."

Ofisin çift kapısından birini çekerek açan Jase, vücudunu zorlayarak harekete geçti ve kapı aralığından geçip kapıyı arkasından, bağlantı duvarlarının sarsılmasına yetecek bir güçle çarparak kapatacak kadar uzun süre dik durmayı başardı.

Doğruca bara ve raflarından onu çağıran bol miktarda içkiye yönelme niyetiyle, hâlâ tıkırdayan kapıdan uzaklaştı ve ilerlemeye başladı.

"Jase?"

Sesi tanıyınca adımlarının ortasında dondu kaldı ve bu yüzden neredeyse düşüyordu. Dorothy'nin burada olduğunu biliyordu, ya da en azından şehirde olduğunu biliyordu, ama onu göremeyeceğini tahmin etmişti, çünkü genellikle onunla aynı zamanda aynı yerde bulunmamak için büyük çaba sarf ederdi. Milyon yıl geçse de onun kulübe geleceğini tahmin edemezdi.

Yavaşça ona doğru döndü, aralarındaki hatırı sayılır mesafeyi gözlerini kısarak geçti ve onu mutfığa giden koridorun hemen dışında dururken buldu. Ona yukarıdan aşağıya baktı ve çok uzun zamandır ilk kez onu içine çekti.

Aşık olduğu o taze yüzlü komşu kızı gitmişti. Yirmili ve otuzlu yaşlarında sahip olduğu masumiyet ve saflık havasını artık taşımıyordu. Olamazdı,

Dorothy sonunda yetişkin bir kadın gibi görünüyordu. Yüz hatları olgunlaşmış, keskinleşmiş, artık sevimli değil, rafine bir güzelliğe bürünmüştü.

"Dorothy," dedi sessizce, onun yüzüne ve o büyük, güzel yeşil gözlerine odaklanarak. Gözleri değişmemişti ve nedense bu onu rahatlatmıştı. "Fark etmemiştim-"

"Oylama," diyerek onun sözünü kesti. "Oy kullandınız mı?"

Jase'in dudaklarındaki hafif titremeyi, sert duruşunu, ellerini kavrayışını ve birbirine vuruşunu ilk kez fark ettiğinde ağzı bir anda kapandı.

Korkuyordu.

Lanet olası Hawk için.

Tabii ki öyleydi. Ne de olsa California'dan onca yolu sırf ona neler olduğunu öğrenmek için gelmişti. Ama Jase'in başlangıçta sadece oğlunun babasının iyiliği için endişelendiğini düşündüğü şey, tamamen başka bir şey gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına, bu adama karşı hâlâ bir şeyler hissediyor muydu? Aralarında kimsenin bilmediği bir şeyler mi vardı?

Birden kendini garip hissederek elini ensesine götürdü, gözlerini kaçırmak için bu manevrayı kullandı ve kalbini ele geçiren ani ve ezici hayal kırıklığını fark etmemesini umdu.

"Ben ... uh ..." Hawk'ın yaşamasını ya da ölmesini ne kadar umursamadığını söylemediği bir cevap bulmaya çalışırken kelimeler arasında bocaladı, çünkü Hawk'ın umursadığı çok açıktı.

"Henüz oylama yok," dedi boğazını temizleyerek. "Sadece işeme molası veriyorum."

B a ş 1 n 1 sallayan Dorothy'nin dudakları sıkıca birbirine yapıştı ve gözleri hissedilir şekilde büyüdü. Bu bakışı biliyordu, daha önce yüzlerce kez görmüştü. Umutsuzca ağlamamaya çalışırken yaptığı yüz ifadesiydi bu. Bunu görünce Jase'in göğsünde bir şeyler acı verici bir şekilde sarsıldı ve içi rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Bu surattan nefret ediyordu, lanet olasıca nefret ediyordu... çünkü bunun nedeni her zaman kendisi olmuştu.

"Merak etme," dedi hemen. "Onu eve getireceğiz."

"Tamam," diye fısıldadı, başını sallayarak daha çok kendi kendine
Onu. "Ben sadece Mutfakta olacağım."

Onun köşede kayboluşunu izledi, mutfığa açılan sallanan kapıların o geçerken ileri geri gıcırdamasını dinledi ve kısa bir süre sonra tencere ve tava sesleri duyuldu.

İçine ılık bir şeyler doldu ve kök salmış olan rahatsız edici gerginliği hafifletti. O geri dönmüştü, sadece Miles City'de değil, kulüp binasının içinde, üstelik mutfığın içinde.

Çok tanıdıktı ve lanet olsun ki inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Hem ondan hem de ailesinden soğuk davranmaktan başka bir şey hissetmediği onca yıldan sonra, mutlu ve memnun olduğu geçmişinin bir benzerini hissetmek çok iyi gelmişti.

Ve onu kaybetmek istemedi.

Arkasını dönerek Deuce'un ofisine daldı. Odadaki herkesin bakışlarını görmezden gelerek ilerledi, Anger'ı odadan çıkmadan önce oturduğu sandalyeden itti ve koltuğunu geri aldı.

Oy verme zamanı geldiğinde, doğrudan Deuce'un kısılmış gözlerine baktı, iki parmağını havaya kaldırdı ve "Yaşasın. Onu eve getirin."

Hawk'ı eve getirmek, Deuce ve Preacher'ı

Rus karteli, Jase bilmiyordu. Tek bildiği Dorothy'yi bir süre daha yanında tutacağıydı.

. . hem de ağlamasını engellemek için.

En azından ona bu kadarını borçluydu.

Yedinci Bölüm

Her şey ne kadar çok değişirse, o kadar çok aynı kalır.

- Jean-Baptiste Alphonse Karr

"Garip, değil mi?"

Bakışlarımı kızımdan ve onun etrafını saran genç kadın grubundan ayırarak Eva'nın uzun deri koltukta yanımda oturduğu yere baktım.

Eva'nın yanında Kami oturuyordu, solumda ise Cox ve Kami'nin dadı olarak işe aldıkları, ancak şimdi kulüp binasında yemek pişirmek ve çocukların arkasını toplamak gibi eski görevimi üstlenen, yakınlardaki Kızılderili bölgesinden Kızılderili bir kadın olan Kajika vardı. Onun son derece düzenli dolap sistemini bozduğum için azarlandıktan sonra yeni öğrendiğim bir şeydi bu. Tabakların boyutlarına ve şekillerine göre dizilmesi gerektiğini kim bilebilirdi ki?

"Garip olan ne?" Ben sordum.

Kulaklığını kulağından çıkaran Eva sırtıttı. "Onlar," dedi Tegen ve diğer kadınları işaret ederek. "Ve bizi. Eskiden onlar gibiydik, genç ve seksiydik, kulübün ilgi odağıydık ama şimdi değiliz. Gerçek yaşlı kadınlar olduk.

"Garip bir şekilde," diye devam etti omuz silkerek, "umursamıyorum. Bunun olayların doğal gelişimi olduğunu ve hepimizin tam olarak olmamız gereken yerde olduğumuzu hissediyorum."

Hepimiz Vaiz'in New York'tan gelmesini beklerken onun neyin peşinde olduğunu ve dikkatimi dağıtmaya çalıştığını bildiğimden, bundan sonra ne olacağını ya da daha kötüsü Hawk'ın hayatta kalıp kalamayacağını merak etmenin ıstırabını yaşamak yerine oyuna devam etmeye karar verdim.

Ya da Hawk'ın gerçekte kim olduğunu, henüz tam olarak düşünemediğim bir şeyi. İçeride oturuyordum.

Deuce'un ofisine gittim ve sessizce dinledim, sokaklarda yaşarken bulduğu bir mafya babasının oğlu hakkında anlattığı çılgın hikayeyi özümsemem. Hayatını kurtarmanın ve ona ihtiyacı olan korumayı sağlamamanın karşılığında Deuce benden tek bir şey istemişti. Sadakatini.

Şimdi, Hawk herkesin öldüğünü ya da kaçak yaşadığını düşündüğü bir amca tarafından kaçırılmıştı ve Deuce ile Vaiz şartlarını kabul etmezlerse Hawk'ı ya öldürmekle ya da federal hükümete teslim etmekle tehdit ediyordu.

Her şeyi bir anda kabullenmek biraz fazla geldi, çünkü Hawk bunların hiçbirini doğrulamak ya da bunca yıldır bana yalan söylediği için onu azarlamama izin vermek için burada değildi.

Gerçi Hawk'ın Christopher'ın soyadını alması için neden ısrar etmediğini sonunda anladım. Young onun gerçek adı değildi.

Ve nedense, saklandığı ve oğluna gerçek soyadını veremediği için böyle olduğunu bilmek, kalbimi fiziksel olarak sızlatacak şekilde acıttı.

"Benim için de sorun değil," dedim. Gençliğimde bile hiçbir zaman ilgi odağı olmadığım doğrudu. Kulüp binasında takılan diğer kadınların çoğu seksapeli konusunda birbirlerini geçmeye çalışırken, ben bunu hiç denememiştim bile. Hayatımın gidişatına rağmen, pek çok kişi tarafından arzulanmak hiç arzuladığım bir şey değildi.

"Kendi adınıza konuşun," diye karşılık verdi Kami. Koltuğa yaslanıp kemikli kollarını göğsünde kavuşturdu ve dantelli siyah kaşkorsesinin yakasını bilerek aşağı çekti. "Hâlâ ateşliyim. Kırklı yaşlar yeni yirmili yaşlardır, hanımlar."

Kaşlarım havaya kalktı ve içimden kaçan kahkahayı durduramadım. "Sen ciddi misin?" diye haykırdım. "Kırklı yaşlar yeni yirmili yaşlar mı?"

Kırklı yaşlarım kesinlikle yirmili yaşlarım değildi. Çoğu sabah aynanın karşısında durup yansımama bakıyor, yirmili ve otuzlu yaşlarımın nereye gittiğini aşağılayıcı bir şekilde merak ediyordum. Bu kendimi çirkin ya da eksik hissettiğim anlamına gelmiyordu. Gözlerimin etrafındaki hafif yaşlanma belirtileri dışında, vücudumdaki her şey eskisi kadar canlı olmasa da, iki çocuk ve kırk yıl boyunca elastikiyetini güzelce koruyan çok açık çilli bir cilde sahip olduğum için kutsanmışım. Bunun bir önemi yoktu. Artık seks yapmadığımdan, zerre kadar ilgi duymadığımı erkeklerle birkaç garip randevudan sonra anlamsız öpüşmelerden başka bir şey yapmadığımdan beri, ... Jase ve ben en son birlikte olduğumuzdan beri.

Jase'i en son gördüğüm yere, bara doğru baktığımda beni izlediğini fark ettim. Bardağını bırakarak bana nazikçe gülümsedi. Bu gülümseme bana pek iyi gelmemişti ve aniden rahatsız olarak hızla gözlerimi kaçırdım.

"Aldırma ona," dedi Eva gülerek. "Saçmalıyor. Artık bir genç kız annesi olduğunu fark ettiğinden beri, yaşlanma sürecini durdurmaya çalışmak için her yıl yeni ve gülünç derecede pahalı bir şey yapıyor. Bu yıl seksi bıraktı."

Ağzım açık kaldı ve şaşkın bakışlarım tekrar Kami'ye kaydı. "Seksi bıraktın mı?" Tükürdüm. "Cox'a yine şantaj mı yapıyorsun?"

Birlikte dünyaya getirdikleri iki güzel çocuk bir yana, Cox ve Kami iki şeyle ün salmışlardı: Kavga. Ve seks. Her zaman. Birini yapmıyorlarsa, diğerini yapıyorlardı ya da aynı anda ikisini birden yapıyorlardı.

Bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek pahalı siyah topuklu botlarını sergileyen Kami, buyurgan bir tavırla burnunu çekti. "Siktir et o pisliği. Kırk üç yaşında ve hâlâ her fırsatta uyuşturucu almış bir matkap gibi

alır. Beni yıpratıyordu! Kırışmam onun suçu!"

Eva gözlerini devirdi. "Senin kırışıklıkların yok."

"Var!" Kami itiraz etti. "Botoksun arkasına saklandıklarında onları göremiyorsun! Ve bu tuhaf küçük tüyler olabilecek en kötü yerlerde ortaya çıkıyordu! Hepsi Cox'un suçu!"

Ağzım bir karış açık, hâlâ ona bakıyordum. "Bekle," dedim. "Özür dilerim ama hâlâ Cox'la seks yapmadığınız gerçeğine takıldım."

Eva kocaman gözleriyle bana dönerek, "*Kami* seks yapmıyor," diye mırıldandı. Sonra burnunu kırıştırdı ve başını hafifçe salladı.

Ve bana ne anlatmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Her ne kadar çok farklı yetiştirilme tarzlarından geliyor olsak da, Eva tüm hayatını bir motosiklet kulübünün sınırları ve sosyal normları içinde geçirmiş olsa da, ben de hayatımın büyük bir kısmını burada geçirmiştım. Ve işlerin nasıl yürüdüğünü çoğu kişiden daha iyi biliyordum.

Ve bana söylediği şey, Kami'nin seks yapmadığı ama Cox'un kesinlikle hala seks yaptığıydı.

"Uyum sağlıyor," diye ekledi Kami. "İyi bir uyku çekebilmek için son zamanlarda ona daha az şok vermek zorunda kalıyorum."

Yanımdaki Kajika uzun uzun iç geçirdi, yüzündeki ifade Cox ve Kami'nin çılgın ilişkisi hakkında çok şey anlatıyordu. "İnsan bir grup motorcu için çalışmanın dadılık yapmaktan daha kötü olacağını düşünüyor," dedi, "ama seninle ve ailenle yaşadıktan sonra Artık dünyada bundan daha kötü bir şey olmadığını biliyorum."

"Seni hiç suçlamıyorum." Eva güldü.

"Lütfen, Evie," dedi Kami. "*Beni* nasıl yargılayabilirsin? En azından benim kocam bir büyükbaba değil."

"Peki Cox'un kızı şimdi kaç yaşında?" Eva bana göz kırpmak için dönerek sordu. "Yakında dede olabilir.

sandığınızdan daha fazla."

Kami'nin burnu kırıştı. "Kaç yaşında olduğundan emin değilim. Annesi Cox'a kötü örnek olduğumu söylemiş, o yüzden artık pek ortalıkta görünmüyor."

Eva dudaklarını birbirine bastırarak bedenini benimkine yasladı ve yüzünü omzuma gömdü. O sessiz kahkahalarla sarsılırken, benden kaçan homurtuya engel olamadım. Yüzümü Eva'nın uzun kahverengi saçlarına gömdüğümde kıkırdama krizine girdim.

"Ne?" Kami bağırdı. "Sizi sürtükler! Ben kötü bir örnek değilim!"

"Evet," dedi Kajika kuru bir sesle. "Siz kadınların güçlenmesinin temel direğisiniz, tüm genç kızların olmayı arzulaması gereken bir modelsiniz."

"Siktir git," dedi Kami hırlayarak. "Hayatlarını iyileştirmek umuduyla etrafta dolaşıp bir grup motorcu pisliğe ve onların fahişelerine Kızılderili atasözleri söylemiyor olmam tamamen işe yaramaz olduğum anlamına gelmez!"

"Aman Tanrım," dedi Eva, sessiz kahkahalarla nefessiz kalarak. "Dur artık. Lütfen, Kami, sevişmeye o kadar ihtiyacın var ki.

. Kahretsin, işeyeceğim. . . Sadece dur."

"Lütfen işeyin," diye tersledi Kami, "böylece o iğrenç kotlarınızı atabiliriz! Ve o berbat tişörtünü de. Kim kocasının kıyafetlerini giyer, Evie? Kim, lanet olsun, kim?"

"Bu kadar komik olan ne?"

Yukarı baktığımızda Tegen ve Danny'nin tepemizde durduğunu gördük. Tegen'in kızıl saçları iki uzun örgü halinde göğsünden aşağıya sarkıyordu, Danny ise her zamanki pembe kıyafetini giymişti, sarı saçları şaşırtıcı derecede kısa ve sevimli bir peri kesimiydi. Bize baktıklarında yüz ifadeleri merakla eğlenmekle düpedüz şaşkınlık arasında değişiyordu.

"Sizin kırıksız yüzlerinizi ilgilendiren bir şey yok," dedi Kami elini dramatik ve küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Acılarımızı anlamak için çok gençsiniz."

Kahkahalarla inleyen Eva öne doğru düştü, neredeyse kanepeden tamamen düşüyordu ve ben de hemen onu takip ederek üzerine yığıldım. Tegen'in yüzündeki şaşkın ifade sadece daha fazla kahkaha atmama neden oldu, ta ki ben artık kendimi kontrol edemeyip karnım ağrıyana kadar güldüm ve güldüm.

- - -

Odanın karşısındaki barda oturan Jase, Dorothy'nin bir kahkaha kriziyle Eva'nın üzerine düşmesini kendi kendine gülümseyerek izledi.

Onu en son ne zaman gülerken görmüştü? Burada olmasının sebebinin Hawk olması artık umurunda değildi, çünkü önemli olan tek şey burada olması ve ondan kaçmıyor olmasıydı. Ona göre bu bir ilerlemeydi.

"İğrenç bir şey duymak ister misin?"

Jase, Cox'a doğru bakmaya zahmet etmedi. "Hayır, bilmiyorum."

Cox'un iğrenç bulduğu şeyleri kimse duymak istemezdi. Bu genellikle kendi başına bir seviyeydi, basitçe "iğrenç" olarak kabul edilemeyecek kadar iğrençti.

"Evet, son zamanlarda buralarda takılan şu yeni kaltağı tanıyor musun?"

Jase gözlerini Cox'a doğru çevirdi. "Genç mi?" diye sordu. "Biraz şişman mı?"

Cox başıyla onayladı. "Evet, bu o. Roly-poly küçük kaltak. Geçen gün onu kışından siktim ve şunu dinle, her tarafıma sıçtı. Küçük bir pislikten bahsetmiyorum. Kışından akan Niagara Şelalesi gibiydi."

Jase adama baktı, gördüğü manzara karşısında irkildi ve Cox'un genellikle kendisine söylediklerinin yarısını duymamayı diledi. Yine de, boynundan ayak parmaklarına kadar çoğunlukla vahşi ve kaba dövmelele kaplı, insan elinin değebileceğı neredeyse her yeri delinmiş Cox'un gözlerini kocaman açmış, başını hem sallayıp hem de sallayıp durduğunu, bu saçma hikâye karşısında öyle perişan göründüğünü görünce Jase kendi

tiksintisine rağmen gülmekten kendini alamadı.

"Kardeşim, bu çok iğrenç."

Cox hem i çekti hem de őrperdi. "Evet, dostum, biliyorum," dedi ve sonra acıyla ekledi, "ama Kami beni becermiyor ve eğer bu orospu çocuğunu dőzenli olarak boşaltmazsam, öleceğim!"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jase başını sallayarak. "Neden bana sőrekli bu saçmalıkları anlatıyorsun?"

Cox yőzőnő tamamen ona dőndő ve ifadesi birden ciddileşti. "Dorothy'ye bakıp uzun zaman önce kaybettiğin ve bir daha asla sahip olamayacağın şeyler için dilek tutmayı bırak."

Sekizinci Bölüm

Vaiz ve adamları geldiğinde akşam olmuştu ve o zamana kadar kulübün çoğu dağılmıştı. Sadece bir avuç Atlı kalmıştı ve Tegen ile benim dışımdaki kadınların hepsi evlerine, çocuklarının yanına gitmişti.

Dehşete düşmüştüm, Preacher karlar içinde ve haklı olarak sinirli bir şekilde kulübün içine dalmıştı. Bunu görünce ve en kötüsünden korkarak, bir şeylerin fikrini değiştirdiğini ve Deuce'un Hawk'ı sağ salim eve götürmek için bulduğu plana artık katılmadığını düşünerek midem acı verici bir şekilde düğümlendi. Bu yüzden onu karşılamaya gitmek yerine, Deuce ve adamları misafirlerini karşılamak için dışarı çıkarken nefesimi tutarak arka planda bekledim.

"Akıllı başında kim lanet olası Alaska'nın ortasına lanet olası bir motosiklet kulübü kurar ki?" Vaiz böğürdü. "Siz pislikler aklınızı kaçırmış olmalısınız! Buralarda ne kadar motosiklete biniyorsunuz? Yılda iki ay mı?"

Cage güldü, Deuce ters ters baktı ve Mick onu tersledi. Birkaç tur hakaretin yanı sıra tokalaşmalar ve sırta atılan tokatlar devam ediyordu ve bu sırada ciğerlerimdeki rahatlama titriyordu. Birden kendimi yeterince rahatlamış hissederek, hoş geldiniz demek için öne çıktım.

"Vaiz," dedim elimi uzatırken gülümseyerek.

Sırıttışı, aklında zevk olan pis bir ihtiyarın sıırıttışydı ve elimi tuttuğu gibi beni kucakladı ve arkamı tutup sıkmasıyla sona erdi.

"Bu gece boş musun, tatlım?" diye kulağıma fısıldadı. "Kızıl saçlıları her zaman sevmişimdir."

Gölerek kendimi onun kollarından kurtardım. "Ben senin kızından sadece iki yaş büyüğüm," diye azarladım.

Sırtıtışı büyüyen Vaiz'in başı beni aşağı yukarı süzerken bir yana eğildi. "O zamandan beri kendi yaşımda bir kadınla birlikte olmadım-"

Adamlarından biri, Tiny adında yaşlı bir adam, sırtına bir tokat attı. "Şerefsiz, sen hiç kendi yaşımda bir kadınla birlikte olmadın."

Vaiz özür dilercesine kollarını iki yana açtı ve omuz silkti. "İşte bu kadar."

Eva'nın babası yetmişine merdiven dayamıştı ve yıllarca sigara ve içki içmek bir zamanlar yakışıklı olan yüz hatlarına ağır bir darbe vurmaya başlamıştı. Bir zamanlar kahverengi olan uzun saçları artık grinin koyu bir tonundaydı, yüzünü kaplayan derin oluklar her zamankinden daha belirgindi, ama en dikkat çekici olanı boyundaki değışiklikti; artık kusurlu duruşu ve kas kütlesindeki önemli kayıp ona genel olarak küçülmüş bir görünüm veriyordu.

Onu incelerken, kendi ebeveynlerimin de onun yaşlarında olduğunu hatırlamadan edemedim, bu da Christopher'a söylediğim yalanı düşünmeme neden oldu. Kendimi nasıl olduklarını, hasta olup olmadıklarını ya da ekstra desteğe ihtiyaçları olup olmadığını merak ederken buldum. Hemen ardından düşüncelerimden sıyrıldım. Zaten kontrol altında tutmakta zorlandığım aşırı duygu yükünü daha da artıracak anılara yolculuk yapmanın zamanı değildi.

Cage sağımda belirdi, ağır kolu omuzlarıma indi. "O kirli ellerini annemden uzak tut," dedi alaycı bir tavırla. Sol tarafımda beliren Tegen ellerini kalçalarına koydu ve Preacher'a ters ters baktı. "Ciddiyim," diye tısladı. "Sakın ona dokunma."

Vaiz kaşlarını Cage'e doğru salladı. "Kızıl saçlılar," dedi Tegen'e yağlı bir gülümseme vererek. "Spitfire'lar, hepsi. Şanslı küçük piç."

Tegen ağzını açıp başını belaya sokmaya fırsat bulamadan kolumu onunkine doladım, adamlara parlak bir gülümseme gönderdim ve kızımı odanın diğer ucuna sürükledim.

Adamlar Deuce'un ofisine çekilirken, onu koltuklardan birine götürdüm.

"Domuzlar," diye mırıldandı ve yanıma çöktü. Hem kanepeye hem de bana yayılıp rahatına baktı ve sinirli bir şekilde iç geçirdi.

Onu uzun örgülerinden, kedi gibi gözlerini çerçeveleyen kalın çerçeveli gözlüklerinden, ağır dövmeli kollarından ve uzun, kıvrak bacaklarından, şu anda kucağımda ikamet eden dövmeli ayaklarının uçlarına kadar baştan aşağı süzdüm.

Çok sayıda ve büyük ölçüde renkli dövmeleriyle onu incelerken, vücudunu kaplayan sanat eseri kadar renkli olduğunu düşünmeden edemedim. Tegen, kusurları ve her şeyiyle gökkuşağı gibi bir kadındı. İçimde bir gurur dalgası kabardı. Bu güzel, renkli, güçlü kadını ben yaratmışım ve babasıyla aramızdaki ilişki nasıl bitmiş olursa olsun, aşkın bir sonucu olmasa da, onu yine de şiddetle seviyordum.

"İyi görünüyorsun," dedim yüksek sesle, ayak bileğini hafifçe sıkarak. "Mutlu ve sağlıklı."

Bir göz kapağını kırarak dudaklarını büktü. "Bana şişman göründüğümü söylemenin güzel bir yolu mu bu?"

"Hayır," dedim gülerek. Bir zamanlar çok ince olan vücudu oldukça güzel bir şekilde yuvarlaklaşmış olsa da, şişmanlıktan en uzak şeydi. "Dört beden kotun sana sıfır bedenden daha çok yakıştığını söylemenin güzel bir yolu."

"Altı," diye mırıldandı. "Artık altı yaşındayım. O herifin ne yaptığını gördün mü? Beni şişmanlattı."

"Mutlu," dedim baldırını şefkatle okşayarak. "Kafes seni mutlu ediyor. Büyük fark var."

Homurdandı, eğlenmiş görünüyordu, ama ifadesi hızla değişti ve aniden kendini dikleştirdi ve bacaklarını kucağımdan çekti.

"Çocuk istiyor, biliyor musun?" diye fısıldadı. "Ama ben

... ..

Yapabileceğimi sanmıyorum. Onlarla da arası çok iyi ve eğer istiyorsa almalı ama ... Anne, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kızımın gözlerinde, bana en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda yanında olamadığım için bana ve kötü ebeveynliğime atfedilebileceğini bildiğim bir korku vardı. Nasıl anne olunacağını bilmiyordu, çünkü büyürken hiç gerçek bir annesi olmamıştı.

"Tegen-" diye başladım ama hemen sözüm kesildi.

"Hayır anne, ne düşündüğünü biliyorum ve bu Bu. Anne olmaktan korkmuyorum. iyi bir anne olmak. Anne olmaktan ve beni ben yapan her şeyi kaybetmekten korkuyorum. Ama en çok Cage'i kaybetmekten korkuyorum."

İtirafı yüz hatlarının utançla buruşmasına neden oldu ve bakışları ellerinin kucağında birbirine kenetlendiği yere düştü. "Bu çok bencilce," diye mırıldandı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama çocuk sahibi olan ve birdenbire erkekleri artık ilgilenmeyen diğer kadınlar gibi olmak istemiyorum. Bazen Cage'le beni bir arada tutan tek şeyin bu olduğunu hissediyorum... benden ne bekleyeceğini hiç bilmemesi, çünkü çoğu zaman ben de kendimden ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum. Ama eğer çocuklarımız olursa, güvenilir olmak zorundayım. Artık kendim olamayacağım ve ya-"

"Kes şunu," diye tersledim. "Tegen, Cage West bildiğim kadarıyla bir fahişeydi ve böyle bir adam bir kadınla onu *ilginç* bulduğu için evlenmez. Bir kadınla evlenir çünkü sonunda fahişelik yollarını yeniden değerlendirmesine ve fahişelik havlusunu atmak istemesine neden olan birini bulmuştur.

"Ve," diye hızla ekledim, "eminim Cage birdenbire biraz daha az ilginç olmana aldırılmazdı."

Tegen'in gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı. "Bu bana çok ilginç olduğumu söylemenin güzel bir yolu mu?"

Omuz silktim ve gülümsedim. "Sevdiğim ve taptığım kızıma bazen biraz fazla gürültücü ve çok geveze olabileceğini söylemenin güzel bir yolu."

Tegen güldü, duymaktan asla bıkmayacağım bir ses. Tereyağı yumuşaklığındaki deriye sırtımı yaslayarak, ikimiz de arkadaşça bir sessizliğe bürünene kadar onunla birlikte güldüm. Bir kez daha bacaklarını benimkilere dayadı ve ben de onlara sıkıca sarıldım. Bundan sonra adamları beklerken zaman yavaşça geçti ve sonunda Tegen'in gözleri kapanmaya başladı.

Mışıl mışıl uyuyup hafifçe horladığında, bacaklarını nazikçe hareket ettirdim ve koltuktan kaydım. Kulağımı Deuce'un ofisinin kapısına dayadığımda adamların hâlâ sohbet ettiklerini gördüm. Rahatsız etmek istemediğim için karanlık ve sessiz koridorlarda dolaştım, aradığımı fark etmediğim kapının önünde durana kadar parmak uçlarımı pürüzsüz duvarlarda gezdirdim.

Kulüp binasında olmadıkları zamanlarda çoğu çocuğun odası gibi burası da kilitliydi. Ama içeri girmeyi düşünmüyordum. Asla girmeme izin verilmeyen bodrum katını saymazsak, tüm odaları çok iyi tanıyordum, her birinin içinde yıllarımı geçirmiş, sakinlerinin ardından temizlik yapmıştım.

Ama bu oda sıradan bir oda değildi.

Burası Hawk'ın odasıydı.

Avuçlarımı yivli tahtaya bastırarak öne doğru eğildim, alnımı kapıya dayadım ve bu kapıdan girdiğim ve her şeyin değiştiği günü düşündüm.

- - -

Dün gece bir hataydı. Aptalca bir sarhoşluk hatası.

Jase eve döndükten sonra kendine acıyarak içerken, Hawk şaşırtıcı niyetiyle beni gafil avlamıştı.

Ve üzüntüden sıırıslıklam olmuş halimle, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım.

Görünüşe göre Hawk benim üzerimde bir hakkı olduğunu düşünmüş ve onunla odasında buluşmamı talep edebileceğini sanmıştı.

Onunla odasında buluşacaktım. İğrenç bir randevu için değil, ona bu düşünce tarzını tam olarak nereye sokabileceğini söylemek için.

Kulübün arka koridorunda hışımla ilerledim ve Hawk'ın yatak odasının kapısına ulaştığımda kapıyı çalma zahmetine girmedim. Kulüpteki herkesin bildiği kadarıyla buraya sadece temizlik yapmaya gelmişim. Kapı kolunu kavrayarak içeri ittim ve kapıyı arkamdan hızla kapattım.

Çıplak duvarlara, sade ve minimal mobilyalara, şifonyerinin üzerinde duran tek kitaba baktım ve adamın kendisinde durdum. Pencere pervazına yaslanmış, bir kolunu göğsünde birleştirmiş, elini koltuk altına sokmuş, diğer koluyla da ağzına bir sigara götürmüştü.

"Neden?" Titreyerek sordum. "Bunu neden yapıyorsun? Bu senin için komik mi? Bu bir tür hastalıklı oyun mu?"

Hawk sigarasını kül tablasına attıktan sonra kendini pencereden uzaklaştırdı. Kollarını göğsünde kavuşturarak doğrudan gözlerimin içine baktı. Gözlerinden yayılan karanlık, yoğun ve tereddütsüz hakimiyet, kendimi daha da küçük hissetmeme neden oldu, sadece boyut olarak değil, karşılaştırıldığında değersiz.

"Kadın," dedi, sesi derin ve gürültülüydü. "Ben oyun oynamam."

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Kolay olacağımı düşündün, çünkü neden? Çünkü ben bir fahişeyim!"

Ağzının kenarları kıvrılmaya başladı. Başka biri olsaydı gülümsediğini düşünebilirdim ama Hawk gülümsemedi ve yüzündeki ifade hiç de kaygısız değildi; saf bir tehditti.

"Sen bir fahişe değilsin." Kelimeleri neredeyse hırıldayarak söyledi. "Ben kulüp fahişeleriyle yatmam."

Bu itirafı beni duraksattı ve son birkaç yıl boyunca Hawk'ı kulübün müdavimi olan ya da olmuş kızlardan herhangi birine benzetmeye çalışarak düşünmeye zorladı.

Arada sırada çocuklardan birine müstehcen bir yorum yapar, onların iğrenç hikayelerine katılırdı ve kulübün etrafındaki kızlarla kesinlikle flört ederdi, bu kadarını kesin olarak biliyordum. Kucağına oturlardı, o da kendi payına düşeni yapardı ama bir kez olsun odasından bir kadının çıktığını hatırlamıyordum. Diğer erkeklerin aksine, sadece birkaçı hariç, yatak odaları genellikle uzun bir parti gecesinin kalıntılarıyla doluydu. Ama Hawk'ınki öyle değildi.

Asla Hawk'ın değil.

Aslında Hawk genellikle içine kapanıktı. Kulüp yükümlülükleri dışında onu sadece Ripper'la ara sıra içki içerken ve Blue'yla hızlı, sessiz sohbetler ederken görmüştüm.

Bu yeni bilgiyle birlikte söndüğümü hissettim, kızgınlığım azalırken yerini hızla kafa karışıklığı aldı.

"Neden?" Başımı sallayarak fısıldadım. "Neden ben?"

Onun ilgisini gerçekten anlamıyordum. Kulübün etrafındaki kadınlarla, hatta şehirdeki kadınların yarısıyla karşılaştırıldığında, ben sade biriydim. Sade ve sıkıcı.

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra bana doğru yürümeye başladı. Ona baktım, gittikçe yaklaşmasını izledim ve birdenbire onunla ilgili her şeyin bir şekilde farklı görüldüğünü fark ettim. Bana bakışı, kendini tutuşu. Bütün o müthiş kaslar

daha hantal görünüyordu ama vücuduyla mükemmel bir uyum içindeydi, hareketleri daha zarif ve pürüzsüzdü.

Tam önümde durdu ve nedenlerinden emin olamadığım için nefesimi tuttum, kalbim göğsümde dengesiz bir ritimle çarpıyordu. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, hele ki bundan sonra ne olacağını hiç.

Pazumdan tutarak beni önüne doğru itti ve beni ileri doğru itmeye başladı. Ona karşı koyamayacak kadar şok olmuştum ve beni odanın diğer ucuna, pencereye doğru itmesine izin verdim. Kollarını iki yanıma indirdi ve vücudunu benimkine bastırarak beni içine hapsetti.

"Adamına bak," diye hırladı.

Hawk'ın odası koridorun uzak tarafındaydı ama onun penceresinden hâlâ tüm hızıyla devam eden partiyi görebiliyordum.

Partiye katılanlardan bazıları hâlâ küçük gruplar halinde dururken, çoğu piknik masalarının etrafında toplanmış, tabaklarını saatler önce hazırladığım yiyeceklerle dolduruyordu.

Birinin makarna salatamı yapmayı bitirip bitirmediğini merak ederken buldum kendimi... ta ki onu görene kadar. Karısının yanında duran Jase, kolunu karısının omuzlarına atmış, boştaki eliyle çılgınca hareketler yaparak tartıştığı her neyse onu vurguluyordu. Yanında, Chrissy'nin gülümseyen yüzü yukarı kalkmış, tamamen kocasına odaklanmıştı.

Gerçekten de çok güzel bir kadındı. Vücudu uzun, zarif ve sıkıydı; teni mükemmel bir şekilde bronzlaşmış ve uzun kumral saçları her zaman mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı. Makyaja ya da dar kıyafetlere ihtiyacı yoktu; güzelliğini arttırmak için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. O sadece basitçe öyleydi.

Ama bakmamın nedeni onun güzelliği değildi. Beni çeken şey birbirleriyle ne kadar rahat göründükleriydi. İkisi, mükemmel insan örnekleri, konuşuyorlar, gülümsüyorlar, dünyada hiçbir şeyi umursamıyorlardı.

Sıcak, aşağılanmış gözyaşlarım gözlerimden süzölmeye başladı ve yanaklarımdan aşağı kaydı.

Ben nereye sığıdım?

Başka bir gün olsa, Jase'in çocuklarının iyiliğı için sevgi dolu koca rolünü oynadığını düşünürdüm. Bu kendime daha önce defalarca söylediğim bir şeydi. Ama bugünden sonra, dün geceden sonra, kendimi hiçbir şeye gerçekten inandıramadım.

Benim neyim vardı da Jase'i kendime alabileceğimi düşünmüştüm?

Burada bana yer yoktu. Ben diğer kadındım. Fahişe. Ve Jase'in tüm bunlara sahipken -güzel bir eş, mutlu bir aile- neden benimle uğraştığı birdenbire hiç mantıklı gelmemeye başladı.

Onun için bir şaka mıydım? Bana acıyor muydu?

Acaba sadece hızlı ve kolay bir sevişme mi istiyordu, ama daha sonra benimle işi bittiğinde kendini bir şekilde mecbur mu hissediyordu? Tüm bunlar olurken ben kendimi bu cehenneme sokmaya devam ediyor, herkesin bana değersiz bir varlıkmışım gibi davranmasına izin veriyor, kenarda asla ve muhtemelen asla gerçekleşmeyecek bir şey için bekliyordum.

Geri dönmeye, Hawk'a karşı koymaya çalıştım ama ağırlığı ve gücü hiçbir harekete izin vermedi.

"Bu bok seni kızdırmıyor mu, D?" Hawk'ın yüzü bana doğru eğilmişti, nefesi yanağımdan geçerken sıcak ve sigara kokuyordu. "Onun evine gittiğini, onu yatağı attığını bilmek."

"Yapma," diye fısıldadım kısık sesle. "Bunu bana bir daha yapma."

"Ona nasıl dokunduğına bir bakın," diye devam etti. "Tam olarak gitmeyi planlayan bir adama benzemiyor, değil mi?"

Ona cevap veremiyordum, konuşamıyordum, artık göremiyordum bile. Gözyaşlarım akıyor ve düşüyordu.

Gözlerimi kırparak onları uzaklaştırabiliyordum ve konuşursam sadece hıçkıracağımı biliyordum.

Her şey acıyordu, her zamankinden çok daha fazla. Dün gecedен sonra, ve şimdi de bu, Tanrım ... I . . . Ben çok ... çok ...

Çok kızgındım.

Hayır, kızgın olmaktan çok daha fazlasıydım. Aşağılanmış ve incinmişim ve tüm bunlar içimde fokurduyor, çok uzun zamandır sakladığım her şey yüzeye çıkıyordu. Artık kendimi tutamıyordum. Korkularım öfkeye, acılarım hiddete dönüşmüştü. Her şey oradaydı ve Hawk beni bunları görmeye zorluyordu ve beni yatıştıracak hiçbir şey ya da hiç kimse olmadığından, kaynamaya başlamış, içimi ve dışımı titreterek bir çıkış yolu aramaya başlamıştım.

"Dur!" "Dur!" diye bağırdım. "Dur. Yapamam. Yapamam!"

Dönmem için bana yeterince alan bıraktı ve sonra geri döndü, vücudu benimkine bastırıyordu. O zaman panikledim, ona doğru ittim, elimi çılgınca göğsüne vurdum. Bu faydasız bir savaştı. Benden üç kat büyük ve çok daha güçlü olan Hawk bileklerimi kavradı ve başımın üzerinde sabitledi.

"Çılgılık atacağım!" Ağladım.

"Neden?" diye sordu, sesi sıkılmış gibiydi.

Gözyaşlarımın arasından ona göz kırptım. "Ne?" Fısıldadım.

"Neden?" diye tekrarladı. "Gidip biraz daha ağlayabilesin diye mi? Kendin için üzölmeye devam etmek için mi?"

Hazır bir cevabım yoktu.

"Seni tanıyorum," diye devam etti. "Her şeyi istiyorsun ama hiçbirini elde edemiyorsun. Bunu anlıyorum. Bunu ben de hissediyorum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ama ben seni tanıyorum. Kahretsin, seni senden daha iyi tanıyorum."

Beni serbest bıraktı ve bir anda geri çekilmeye başladı. Odaanın ortasında durdu, siyah tişörtünün eteklerini kavradı, yırtık pırtık kumaşı üzerine çekti

kafasına geçirdi ve bir kenara fırlattı. Sonra botlarını tekmeleyerek odanın öbür ucuna fırlattı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Sonra Hawk akıcı bir hareketle hem derisini hem de boxer'ını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım, aniden nefesim kesildi.

"Sana bir şey veriyorum," dedi.

Bana bir şey veriyor. Tüm söylediği buydu.

Ona baktım, hem dehşete kapılmış hem de büyülenmişim.

"Dün gece bir hataydı," diye fısıldadım ve bakışlarımı indirdim, kendimi buna ikna etmek için son bir çaba.

"Hata diye bir şey yoktur," dedi. "Sadece olan ve olmayan şeyler vardır."

Gözlerimi kaldırdığımda Hawk'ın yüz ifadesinin değişmediğini gördüm.

Orada, doğduğu günkü gibi çıplak, her zamanki gibi metanetli duruyordu. Ve, Tanrım, çileden çıkarıcı derecede gizemliydi ve ... çıplaktı! Hâlâ çıplaktı! Ama yüzsüzlüğüne ne kadar şaşırmış olsam da, kendimi onu iyice incelerken buldum. Kalın kolları, geniş göğsü, ceviz kırabilecek bir çift kalçası, hepsi karanlık, gölgeli dövmelerle kaplıydı. Ama daha çok kendimi bacaklarının arasından dimdik ve mağrur bir şekilde çıkan ereksiyona bakarken buldum.

Umurunda değildi. Burada cırılçıplak duruyordu, kendisini kardeşlerinden birinin mülkü olan bir şeye sunuyordu ve yine de ... umursamıyordu. Bu kadar dikkatsiz, bu kadar spontane, bu kadar *özgür* olmak, bunu anlayamıyordum ama kesinlikle kıskanıyordum.

Dün gece Hawk'la birlikte olduğuma dair anılar bilincimi doldurdu, gözümü kararttığım şeyler bana kendimi nasıl bırakabildiğimi hatırlattı. Ne dayanılmaz bir endişe ne de sakatlayıcı bir kendinden şüphe vardı ama en değerlisi beklentilerin olmamasıydı. Ağlamıştım ve

Düşünmeden, sadece hissederek gülmüştüm. İhtiyacım vardı ve karşılığında Hawk bana ihtiyacım olanı vermişti.

Tırnaklarım sırtına batıyor, tırnaklarımı derisinde gezdirirken acı içinde homurdanıyor, vücudu benimkiyle buluşuyor, tekrar tekrar yüksek sesle, yankılanan tokatlar atıyor, bana ihtiyacım olanı veriyordu.

Sonra beni sıkıca tutarak tezgahdan kaldırdı ve kendimi barın arkasında yerde sırtüstü yatarken buldum. Dökülen alkolle ıslanmış sert bar paspası rahatsız edici bir şekilde tenime batıyordu. Ama Hawk üzerimde dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı kaldırarak omuzlarının üzerine yerleştirdiğinde bunun üzerinde duracak vaktim yoktu.

Sonra beni o kadar sert, o kadar hızlı aldı ki, diğer her şeyi unuttum - nerede olduğumu, kim olduğumu ve en önemlisi kime ait olduğumu.

Bana ihtiyacım olanı verdi.

Bütün dünyayı yok etmişti.

Tanrım, bunu düşünüyor muydum? Başka bir adama sadakatsizlik etmeyi?

Bana ne olmuştu böyle? Bir zamanlar olduğum kız bunu asla düşünmezdi.

Ama benim olduğum kız asla sevmediği bir adamla evlenmezdi, asla içindeki boşluğu doldurmak için evli bir adamla birlikte olmazdı. Artık aşk hayalleriyle dolu o kız değildim. Artık hataları ve koşulları onu çok farklı bir yola itmiş bir kadındım. Defalarca yanlış yönü seçmiş bir kadındım.

Bir kez daha yol ayrımına gelmiştim. Eğer sağı seçersem, Jase'e sadık kalabilir, sonsuza kadar bekleyebilir ve kenardan izleyebilirdim. Eğer solu seçersem, varış noktası ve sonuçları bilinmeyen yeni bir yol çizebilirdim.

Hawk, "Düşünmeyi bırak, D," dedi ve ben neredeyse gülüyordum. Düşünmeyi bırakmak mı? Bu bana nefes almayı kesmemi söylemek gibiydi.

"Çok kolay," diye devam etti. "Sen gidersin ve Jase öğrenir. Sen kalırsın ve Jase asla öğrenmek zorunda kalmaz."

Ve böylece her şeyi kolaylaştırdı. Benim seçimimi elimden alarak, bunu kolaylaştırdı.

Kimin önce hareket ettiğini hatırlamıyordum, tek bildiğim benim hareket ettiğim ve onun da hareket ettiğiydi ve çarpıştığımızda bu, vahşetini tanımadığım ağızların ve ellerin çarpışmasıydı. İlk başta garipti, Peter ya da Jase ile yaşadıklarımın çok farklıydı ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde doyurucuydu. Çılgınca, dağınık öpücükler ve nazik olmayan dokunuşlar içimi dolduruyor, endişemin yerini ezici bir çaresizlik duygusu alıyordu. Ne için çaresizlik, bilmiyordum, sadece duramayacağımı biliyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Gittikçe daha fazla, ta ki kendimi hem zihnen hem de bedenen teslim olmuş, tamamen bırakmış hissedene kadar. Ben zayıfladığımda, onun güçlü kolları beni ayakta tuttu. Ellerim tereddüt ettiğinde, onunkiler emin ve sabitti ve ben dağıldığımda, o beni tekrar bir araya getirdi.

Hawk'ın yatak odasından titreyen bacaklarımla çıkmıştım ama kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum.

O günden sonra hâlâ Jase'in sırrı olabilirdim ama sonra benim de bir sırrım oldu. Ve nedense bu sır bir anda dünyamdaki tüm farkı yaratmıştı.

- - -

Jase'i bekleyerek boşa harcadığım onca zaman, Jase'in yalanlarının ardından dökülen onca gözyaşı ve sonra hep gölgelerde bekleyen Hawk vardı.

"Benden bir şey mi istiyorsun, bebeğim?"

Ve *Tanrım*, şu kelimeler. Göğsüm çılgınca coşkulu nefeslerle kabarmaya başlar, beynim temel muhakeme becerilerimden sıyrılır, beni duygusal olarak çıplak ve savunmasız bırakırdı. Hawk, o an, o anın arasına zorla girmiş olabilir.

Jase ve ben, ama onu orada bu kadar uzun süre tutmak benim kararımdı.

"Evet," diye fısıldardım. Çünkü hep öyle yapardım. Hayatımda bir kez olsun güvenebileceğim bir şeye, birine ihtiyacım vardı. Çünkü ben hep eksik kalmıştım.

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldadı hep. "Sana," derdim ona. "Sana ihtiyacım var."

Ağır bir iç çekişle başımı kaldırdım ve kendimi kapıdan uzaklaştırdım.

"Sana şimdi ihtiyacım var," diye fısıldadım kapıya. "Ve senin iyi olmana ihtiyacım var."

Geldiğim yolu iki kat geri dönerek Tegen'in yanındaki kanepede yerimi aldım. Bacaklarını bir kez daha benimkilerin üzerine gelecek şekilde yeniden düzenledikten sonra kanepeye yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Bir kez daha hissettim, her şeyin değişmek üzere olduğuna dair o tuhaf ve istenmeyen hissi. Dünyam bir kez daha kontrolden çıkmak üzereydi ve her zamanki gibi bunu durdurmak için çaresiz kalacaktım.

Ama korkmak yerine, şaşırtıcı bir şekilde ... memnuniyetle karşıladım.

Dokuzuncu Bölüm

"Mmm," diye mırıldandım, yüzümü başımın altındaki yumuşak yastığa çevirip derin derin içime çektim. Jase'in tıraş losyonunun kokusuna bayılırdım. Abartısız ama hafif baharatlı, sık sık yüzünü ve boynunu koklarken bulabilirdim kendimi.

Bekle. . . ne?

Jase'in tıraş
losyonu mu?

Yastığa doğru göz kırptım, kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş hissediyordum.

Neden?

Oturur pozisyona geçmeye çabalarken bir anda göz kapaklarım açıldı, kısmen açık panjurlardan odaya süzülen güneş ışığının ani saldırısı zihnimi bilinçli farkındalığa geri döndürdü. Gözlerimi hızla kırptırarak çılgınca odaya baktım ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştım.

Bekle. . . sadece Jase'in kokusuyla çevrili değildim, aynı zamanda Jase'in odasında'ydım!

Nasıl olur da . . . ? Bakışlarım yerde oturmuş, duvara yaslanmış ve hâlâ mışıl mışıl uyuyan Jase'e takıldı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, yorganı üzerimden fırlattım, çünkü kot pantolonum ve sweatshirt'ümün hâlâ üzerimde olduğunu rahatlayarak fark ettim. Tekrar bu odada, bu adamın yanında olmak, şu anda hayatımı zorlaştırmak için ihtiyaç duyduğum en son şeydi.

Yatağın gıcırdamadığından emin olmak için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde dışarı çıktım ve Jase'in yanından geçip kapıya doğru parmak uçlarımla ilerlemeye başladım.

"Dorothy."

Dondum kaldım, dehşet içinde gözlerimi kapattım. Neden? Neden? Neden! Neden hiç şansım yaver gitmedi? Annem yıllar önce bana sadece ailem için değil, Tanrı için de bir hayal kırıklığı olduğumu söylediğinde haklıydı. Tanrı benden gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, Jase'in bana fırlatacağı duygusal topa karşı kendimi korumaya çalıştım ve ona doğru döndüm.

Benden sadece birkaç adım ötede dururken, bir elini gölgeli çenesinde gezdirdi ve garip bir gülümsemeye çalıştı. Başka biri olsaydı, onun kadar dağınık görünseydi, kısa saçları keçeleşmiş ve iyi bir tıraşa ihtiyaç duysaydı, onu sevimli bulurdum. Ama o başka biri değildi, bu dünyada yanında olmaya dayanamadığım tek kişiydi. Yüzü, vücudu, onunla ilgili her şey, sadece birlikte olarak harekete geçirdiğimiz trajik olaylar dizisinin acı verici bir hatırlatıcısından başka bir şey değildi.

"Seni ve Tegen'i kanepede uyurken bulduk," diye açıkladı yatağına doğru başını sallayarak. "Cage onu odasına götürdü ve ben de orada uyumanıza izin veremezdim. Gecenin bir yarısı çok soğuk oluyor."

Hızlıca başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi, sadece orada durmaya devam etti, bana her zaman yaptığı o iğrenç muhtaç şekilde baktı.

"Tamam," dedim. "Şey, teşekkürler-"

"Onu seviyor musun?"

Gözlerim şaşkınlıkla yuvarlandı. "Affedersiniz?"

"Hawk," dedi. "Sen onun adını söylüyordun Uyu."

Yüzümün hem öfke hem de utançla kızardığını hissettim. "Bu seni ilgilendirmez!" Sertçe fısıldadım.

"Bu beni nasıl ilgilendirmez?" diye sordu. "Sen benimdin, o bebeğin benim olduğunu sanıyordum! Bu benim lanet olası işimdi! Ve anlıyorum, çuvalladım ve bu yüzden başıma gelen her şeyi hak ettim ama lanet olsun, yedi yıl oldu. Lanet hafızanı geri kazandın ve hala bana iki kelimeden fazlasını söyleyemiyorsun!"

İrkilerek küçük bir adım geri attım. Jase'in ruh halindeki değişimler her zaman öngörülemezdi, ama benim yaralanmamdan ve onunla bir şey yapmayı reddetmemden beri, zaman zaman düpedüz manik oluyordu, özellikle de aşırı alkol aldığında, bu da öfkesini daha da kötüleştiriyordu.

"Yedi yıl oldu Dorothy!" diye tekrarladı. "Ve bana lanet olası bir açıklama borçlusun!"

Yaşadığım şok hızla öfkeye dönüştü. "Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedim öfkeyle.

Burun deliklerini açarak bana doğru bilinçli bir adım attı. Odadan kaçmak, ondan kaçmak istememe rağmen yerimde durdum.

"Ama *ona* bir şey borçlusun?" diye homurdandı. "Neden? Neden onun için geri döndün? Onun benden ne farkı var?"

"Neyin var senin?" Ağladım. "Çok bencilsin, Jason! Şu anda olan biten her şeye rağmen hala sadece kendini düşünüyorsun, kendini, SENİ!"

Ondan uzaklaştım ve kapıya doğru uzandım. Parmak uçlarım kapı tokmağına henüz dokunmuştu ki arkamdan sıkıştırıldım, Jase'in vücudu bana doğru bastırarak beni rahatsız bir şekilde kapıya yaslanmaya zorladı.

Başını eğerek yüzünü saçlarımın derinliklerine gömdü. "Onu seviyor musun?" Sözleri yumuşak bir şekilde söylenmişti.

Nefesi ensemdede sıcak ve tanıdıktı. Gibi Derin nefes aldı, bilerek beni içine çekti, patlamaya tehlikeli bir şekilde yakın olan duyguların ani saldırısına karşı titredim.

"Cehenneme git," diye fısıldadım.

"Ben zaten oradayım," diye karşılık verdi.

"Cehennemin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedim sesim titreyerek. "Oğlunun ölümüne kendi bencilliğinin sebep olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Ya da kendi kızının yüzünü tanıyamamanın, onu hatırlaman için umutsuzca çabalarken ve her seferinde başarısız olurken onu nasıl teselli edeceğini bilememenin nasıl bir his olduğunu. Cehennemin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

Kendimi etrafımda dönerken buldum. Jase'in elleri omuzlarıma ağır bir şekilde indi ve beni kapıya doğru iterken ağırlaştırdı.

"Hiçbir şeyim kalmadı," diye öfkeyle homurdandı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kızlarım benimle konuşmuyor, sen benimle konuşmuyorsun ve kardeşlerim benim değersiz bir bok parçası olduğumu düşünüyor."

"Yansıtma yapıyorsun!" Kollarına vurup kendimi kurtarmaya çalışarak ağladım. "Değersiz bir bok parçası olduğunu düşünüyorsun, onlar değil!"

"BEN DEĞERSİZ BİR BOK PARÇASIYIM!" diye bağırdı, beni sarsmak için omuzlarımdan tuttu. Onunla kıyaslandığında benim küçüklüğüm onun gücüyle boy ölçüşemezdi ve başım defalarca kapıya çarparak acı içinde bağırmama neden oldu.

Sonra gitti, benden uzaklaştı, gözleri şoktan kocaman olmuştu, ellerini havaya kaldırmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, hızla gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Kahretsin, çok üzgünüm."

Yumruklarım sıkılı, dişlerim gıcırıyor, göğsüm kabarıyor, ona dik dik bakıyordum. Ona çok kızgındım ama bundan çok daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Onu hâlâ affetmemiştim, bu artık acı verici bir şekilde ortadaydı. Ona baktıkça öfkem artıyor, öfkem arttıkça da odaklanabildiğim tek şey yanlış yaptığım her şey oluyordu ve yanlış yaptığım neredeyse her şey bu adama atfedilebilirdi

önümde duruyordu. Birbirimiz için iyi değildik, hiçbir zaman da olmamıştık ama ikimiz de farklı şeyler yüzünden kör olmuştuk ve bunu fark etmemiz çok uzun sürmüştü.

Hâlâ fark etmemişti.

Ama ben fark etmiştim.

Ve bunu yaptığımda, sanki bir baraj yıkıldı ve içten dışa doğru parçalandığımı hissettim. Uzun zamandır içimde saklı tuttuğumu fark etmediğim her şey, karmakarışık duygularla bir anda ortaya çıkıverdi ve ben bunu durduramadım. Sonrasında olanları da durduramadım.

Ona doğru koştum, önce sağ yumruğumu göğsüne, sonra sol yumruğumu indirdim ve ellerim yanana ve yüzü kıpkırmızı olana kadar yüzüne defalarca tokat attım. Gözyaşları ikimizin de yüzünden akıyordu ama yine de duramadım. Jase kıpırdamadı; sadece sineye çekti ve o sineye çektiğe ben de onun canını daha çok yakmak istedim - beni incittiği için, karısını incittiği için, çocuklarımızı incittiği için, kendini incittiği için, herkesi i n c i t t i ğ i v e her şeyi mahvettiği için.

"Bak ne yaptın!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Bak beni ne hale getirdin!"

"ANNE!"

İçeri girdiklerini duymamıştım, kapının açıldığını bile duymamıştım. Duygularım beni öylesine tüketmiş, öfkeme ve acıma öylesine kaptırmıştım ki, ben Jase'in üzerinden sürüklenene ve Tegen aramızda durup Jase'i geriye doğru itene kadar artık yalnız olmadığımızı fark etmemiştim.

"Ne yaptın sen?" Tegen çığlık atarak avuçlarını Jase'in göğsüne çarptı ve onu geriye doğru sendeletti. "Ne yaptın lan sen?"

"Hayır!" Beni esir alan kişinin elinden kurtulmaya çalışarak haykırdım. "Hayır, Tegen! O bendim! Kes şunu, hemen şimdi!"

Her şey ve herkes yaptığı işi bırakmış gibiydi, tüm gözler aniden üzerimdeydi. Kollarımı kavrayan eller çözüldü ve döndüğümde beni odanın diğer ucuna sürükleyenin Cage olduğunu gördüm.

"Dışarı!" Kapıyı göstererek bağırdım. "İkiniz de dışarı çıkın!"

Kafası karışmış ve üzgün görünen Tegen başını salladı. "Anne?"

"Ouuuuuuut!" Ciğerlerimin derinliklerinden gelen çakıllı çığlık küçük odada yüksek sesle cınladı.

"Bebeğim," dedi Cage usulca, öne doğru bir adım atarak. Uzandı, büyük eli Tegen'in küçük ve titreyen elini sardı. "Hadi gidelim."

Beni bırakmaya isteksiz bir şekilde Jase ve benim aramda mekik dokudu, kararsızlık yüzünü buruşturuyordu. Ben bunu yapacak güce sahip değilken o hep benimle ilgilenmişti. Kendimi savunamayacak kadar güçsüz olduğum zamanlarda Tegen yanımda olmuş, benimle savaşmış, onurumu korumuştur.

Bu bugün sona erecek.

Bugün, geçmişimdeki günahlarım için kendimden nefret ederek bir dakika daha geçirmeyecek, bunun yerine onlardan güç alacaktım.

Bugün pek çok şey sona erecek.

"Git," diye tekrarladım, ses tonum daha yumuşak, daha kontrollüydü. "Sana iyi olduğumu söylediğimde bana güven."

Hiçbir şey söylemedi ama Cage onu öne doğru çektiğinde ona karşı koymadı. Jase'e dönmeden önce kapı arkalarından sıkıca kapanana kadar bekledim.

Dış görünüşü de içi gibi kırık dökük bir halde karşımda duruyordu. Yüzünün her iki tarafı da kızarmış ve hızla oluşan morluklarla benek benek olmuştu, alt dudağı iki yerden yarılmıştı ve çenesinden aşağı iki ince kan damlıyordu.

Bir adım öne çıktım, ona, bir zamanlar asla yeterince göremeyeceğimi düşündüğüm, asla bakmak istemediğim o derin mavi gözlere baktım.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" Fısıldadım, sesim çığlık atmaktan kısılmıştı.

Başını sallarken gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Yerel bir mağaza," dedi sesi çatlayarak. "İlçe sınırında."

"Tegen grip olmuştu," dedim, arkasındaki duvara bakarak. "Kız kardeşim ona bakıyordu ve ben de ilaç alıyordum-"

"Tişörtünde kusmuk vardı," diye fısıldadı Jase.

"Asker kıyafetlerini giyyordun," dedim. "Hayatımda gördüğüm en güzel adamdın."

Gözlerimi kapattım ve onu askeri kıyafetler giymiş, elinde büyük yeşil bir spor çantası olan genç bir adam olarak hayal ettim.

"'Adım Brady' demiştin," diye fısıldadım. "Jason Brady."

Kapalı gözlerime rağmen Jase'in yaklaştığını duyabiliyordum, tam önünde durduğunda vücudundaki ıslığı hissedebiliyordu. önümde. Ve kolları beni sardığında, daha iyi bir karar vermeme rağmen, onun kucağına battım.

Göğsüne doğru gülümsedim. "Bana 'Bir lakabın var mı, küçük Dorothy Matthews?' diye sorduğunu hatırlıyorum. Çünkü bu lanet olası bir ağız dolusu. Bir ağız dolusu güzel kıza aldırıldığımdan değil."

Yanağımın altında Jase'in göğsü kabarırken homurdandı. "Pisliğin tekiydim."

Başımı salladım. "En kötü türden bir pislik," diye fısıldadım. "Kendini iyi bir adam sanan türden."

Gömleğimin içinden Jase'in parmak uçlarının hafifçe sırtıma girdiğini, bana daha fazla, daha yakından dokunmamak için kendini zor tutarken kollarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Tanrım, bu adamı avucumun içi gibi biliyordum.

Elini. Ayrı geçen onca yıldan sonra bile, onun her santimini, her nüansını, her tuhaflığını biliyordum. Her şeyini biliyordum.

Bu bilgi, ne kadar savurgan olduğumuz, beni harap etti.

"Özür dilerim Dorothy," diye fısıldadı hışımla.

Gözlerimden daha fazla yaş döküldü. "Ben de üzgünüm."

Jase'in eli yavaşça sırtımdan yukarı, saçlarıma doğru ilerledi ve usulca bir avuç dolusu saçımı kavradı. Diğer eli yüzümün yan tarafını kavrayıp çenemi eğdiğinde gözlerimi açtım. Başını eğdiğinde dudakları dudaklarımın üzerine indi.

Arkamı dönmedim; ürkmedim. Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar bekledim ve sonra kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda durarak uzandım ve onu öptüm.

Nazik bir öpücüktü, bir zamanlar paylaştığımız tutku dolu öpücüklere hiç benzemiyordu. Bir zamanlar yaşadığımız kaotik hayatlardan çok farklıydı.

Bağışlayıcı bir öpücüktü, yumuşak ve tatlı. Bir veda öpücüğüydü.

Ondan uzaklaştım, dudaklarımı yaladım ve kanının tadına baktım.

"Sen benim ilk aşkımdın, Jason Brady," diye fısıldadım, hıçkırma isteğini bastırarak.

Elleri yanlarına düştü, yüz ifadesi çökmüştü. "Yapma," diye mırıldandı. "Beni bir daha terk etme."

Tanrım, göğsüm kendi üzerine çökecekti. Onca yıl ayrı kaldıktan sonra nihayet veda etmenin bu kadar acı vereceğini kim düşünebilirdi ki? Özellikle de evet demek, onu tekrar öpmek ve kaderimi mühürlemek bu kadar kolay olacakken. Artık önümüzde hiçbir engel yoktu, ikimizi de tutan hiçbir şey yoktu.

Ama vardı. Yolumuza çıkan biri vardı. Ve artık onu görmezden gelemedim.

Derin bir nefes aldım ve o nefes ciğerlerime binlerce cam parçasının patlaması gibi girdi. "Seni uzun zaman önce terk ettim," diye fısıldadım, bir elimi kırılan kalbimin üzerine koymak için uzandım. "Sadece fark etmemiştim."

Jase'in yüz hatları acıyla buruştu. "Onu seviyorsun." Bu üç kelime ancak fısıltı halindeydi, sanki yeterince hızlı söyleyemiyormuş gibi, sanki yüksek sesle söylemek fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi bir hava hücumuydu.

Ağzım açıldı ve dudaklarım şiddetle titredi. Bunu daha önce sadece bir kez, o da Tegen'e bir şeyi açıklamak için söylemişim. Başka hiç kimse bilmiyordu, adamın kendisi bile.

"Onu seviyorum," diye haykırdım usulca, kelimelerin ne kadar doğru olduğunu fark ederek.

Hawk'ı uzun zamandır sevdiğim doğrudu ama bu sevginin boyutunu ya da içimde ne kadar derinlere kök saldiğini fark etmemiştim. Ta ki bu ana kadar.

Oğlunun iyiliği için Hawk'ın kaderini öğrenmek için çaresizce eve koşmamıştım. Bunun son şansım olabileceğini bilerek eve koştum, sevdiğim, başından beri sevdiğim adamla işleri düzeltmek için çaresizce.

Bu farkındalık, bu *gerçek*, tüm hayatım boyunca yaşadığım en özgürleştirici deneyimdi. Ve açık ara en acı verici olanlardan biriydi.

- - -

Jase yanaklarından ve dudağından yayılan acıdan memnundu; buna o kadar memnundu ki. Çünkü lanet olası yüzü zonklamıyor olsaydı, göğsündeki acıya, onu asla terk etmeyecekmiş gibi görünen ama az önce yaşananların ardından aniden şiddetlenen o boş, ağrılı, kırık hissine odaklanmak zorunda kalacaktı.

Bu kadar acıtmamalı.

Olmamalı. Bunca zaman sonra olmaz.

Ama bunca zaman sonra bile aptalca bir umut beslemişti, değil mi? Birlikte geçirdikleri zamanın anılarına, lanet bir çocuğun bebek battaniyesine sarıldığı gibi sarılmış, battaniye çiğnendikten, kanadıktan, yırtıldıktan ve sonunda parçalara ayrıldıktan sonra bile ondan vazgeçememişti.

O battaniye artık bir battaniye değil, sadece bir anı olduktan sonra bile.

O ve Dorothy artık bundan ibaretti. Sadece lanet bir anı.

Kapı arkasından kapandığında Jase sendeleyerek yana doğru kaydı ve yatağının üzerine yığıldı. Bir içkiye ihtiyacı vardı ama bundan daha çok ata binmeye ihtiyacı vardı. Yerde metrelerce kar olduğuna göre, bir kar setinin içine düşmekten başka bir yere gidemezdi.

Tanrım, Dorothy ile bu kulüp binasında kalamazdı ve o boş eve de gidemezdi. Peki şimdi ne olacaktı? Ne yapacaktı? Hangi cehenneme gitti?

Yıllardır kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu, sadece hayatın içinde debeleniyordu; yiyor, içiyor, uyuyor ama neredeyse hiç var olmuyordu.

Peki şimdi ne olacak?

ŞİMDİ NE OLACAK?

Dik oturdu ve kendini yataktan yukarı itti. Bakışları şifonyerinin üstüne asılı deri ceketine ve onun yanında duran kamyonetinin anahtarlarına takıldı.

"Siktir et," diye mırıldandı. Ata binemeyebilirdi ama bu, bir saniye daha bu lanet yerde oturup kendine acıması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ceketini kaptı, anahtarlarını cebine koydu ve odasına geçip kapıyı açarak koridorda ilerlemeye başladı.

"Jase?"

Cage'i görmezden gelerek hızını artırdı ve yürümeye devam etti. "JASE!"

"Siktir!" diye bağırdı durup arkasını dönerken. "Ne?"

Koridorda koşarak ilerleyen Cage aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Deuce'un genç ama birebir kopyası olan Cage'in yüzü endişeyle doluydu. Ve bu onu daha da büyük bir pislik gibi hissettirmede mi?

"Dışarı."

"Büyük bir bokun ortasındayız, dostum. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Henüz başkan değilsiniz," diye karşılık verdi.

Cage'in ifadesi değişmedi. "Hayır, ama ben senin arkadaşınım. Kardeşinim."

Omuzları çökmüş olan Jase gözlerini kapattı. "Sadece buradan çıkmam, biraz hava almam ve yolda biraz zaman geçirmem gerekiyor."

Bir şingirtı sesiyle gözlerini açtığında Cage'in kendi anahtarlarını uzatıp teklif ettiğini gördü.

"Benim kamyonumu al, ahbap, seninkinden daha iyi yol tutuyor." "Benim kamyonum eski model," diye itiraz etti Jase.

"Evet, her neyse. Vintage, tekerlekli bir bok parçası... aynı fark."

Cage'in elinden anahtarları alan Jase, hışımla koridorda ilerlemeye devam etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diye bağırdı Cage arkasından. "Ve sakın içip araba kullanma!"

"Siktir git!" Jase bir yandan gülümserken bir yandan da bağırdı.

Hiç kimse Deuce'un yerini alamazdı, en azından Jase'e göre, ama eğer o adam eninde sonunda koltuğu devredecekse, Cage'in ...

Orospular tarihindeki en vahşı orospulardan biriyle evli olsa bile Cage iyi bir adamdı ve kendini kulübe adamıştı. Bu da Jase'in kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Onuncu Bölüm

Kafile Willard Bay Rezervuarına ulaştığında saat erkendi. Güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamıştı ve çocukların çoğu hâlâ minibüslerin arkasında mışıl mışıl uyuyordu.

Deuce yoldan çıkıp karla kaplı bir otoparka girdi. Motoru çalışır halde bırakarak araçtan çıktı. Sürücü tarafındaki kapıyı çarparak kapattığında, soğuk ve donmuş bir hava hücumu içine çarptı ve doğrudan bir ürperti gönderdi.

Kesiğinin altından deri ceketini çekti ve fermuarıyla uğraşmaya başladı, ta ki işler kötüye gittiğinde ve kollarının altında kılıfında tuttuğu ikiz tabancalara hazır erişime ihtiyaç duyduğunda bunun onu sadece engelleyeceğini fark edene kadar. Silahları çekip çıkardı, birini derisinin arkasına, diğerini de kesiğinin içindeki kılıfa soktu ve ceketinin fermuarını çekmeye devam etti.

Deuce büyük bir nefes vererek, nefesi beyaz bir puf gibi önünde belirdi ve çıplak ellerini koltuk altlarından geçirip minibüse yaslandı. Ruslarla buluşmak için bütün gece araba kullanmışlardı ve Utah'ı iki nedenden dolayı seçmişlerdi. Birincisi, Vegas'a yarı yolda olduğu için, ikincisi de tarafsız bir bölge olduğu için. Her iki taraf da bu şartlar altında, riskli bir bölgede böyle bir toplantıyı riske atmak istemezdi. Yine de, solundaki sessiz suya ve etrafını çevreleyen boş araziye bakarken, bir tuzağa düşüp düşmediklerini merak etmekten kendini alamadı.

Geçmişte Ruslarla sayısız dostluk anlaşması yapmış olmalarına rağmen, oyunun sonu kendi lehlerine sonuçlandığı sürece kimin tekmelediğini umursamayan soğuk kalpli orospu çocuklarıydı. Bulmak

Aslında işleri yürütenin, kendi kanına ihanet ettiğinden beri işleri yürütenin Yenny olması, Deuce'un onlara duyduğu tiksintiyi daha da artırdı.

Deuce yasaların dışında yaşıyor olabilirdi ama o ve onun gibi pek çok kişinin uyduğu bir dizi kural vardı. Çünkü eğer hırsızlar arasında bir çeşit sistem, emir komuta zinciri ve dürüstlük olmasaydı, mutlak bir anarşi olurdu.

Suçluların bile bir kuralı olmalıydı; yoksa her şey serbest olurdu. Eğer kendi kardeşine güvenemiyorsan, o zaman ne anlamı vardı ki?

Ve tüm bu zaman boyunca gösteriyi Rus moron Valentin'in yönettiğini düşünmüştü, oysa o şişko piç sadece bir figürandı. Yenny perdenin arkasındaki adamdı ve tıpkı Hawk'ın bunca yıldır yaptığı gibi saklanıyordu.

Rusların onursuzluğu, Deuce'un kulübü onlarla iş yapmaktan uzak tutmak için elinden geleni yapmasının nedenlerinden biriydi. Vaiz ve Gümüş Şeytanlar ile yan yana çalıştığından beri, Çinlilerden satın almaya ve onlar için dağıtım yapmaya alışmıştı. Bir noktada onların desteğine ihtiyaç duyma ihtimaline karşı Ruslarla bağlarını bir anda koparmak istemediği için kasıtlı olarak yavaş bir geçiş yapmıştı ama anlaşılan onlarla olan ilişkilerinin azalması fark edilmişti ve belli ki bundan pek memnun değillerdi. Şimdi Hawk'ı Deuce'a şantaj yapmak için kullanıyorlardı ve Deuce'u Preacher'a şantaj yapmak için kullanıyorlardı, hepsi kendi çıkarları için. Açgözlü piçler.

Vaiz, ellerini ceplerine sokmuş, omuzları öne doğru kamburlaşmış, onun yanına geldi. "Oğlunuz çoktan tekmelemişse ne olacak?" Sonra ceketinin içinden sigarasını çıkarıp bir tane yaktı ve uzun bir dumanı rüzgâra doğru üflledi.

Deuce gözlerini kapattı ve kendisinin de aynı şeyi yapabilmesini diledi.

Kalp krizi geçirdiğinden beri Eva, onu en basit zevklerden bile mahrum bırakmaya kararlı, lanet olası bir kanunsuz olmuştu.

Lanet bir sigara gibi. Ya da tuz. Evet, Tanrım, tuzu özlemiş.

"Bunu riske atmazlar," dedi Deuce. "Senin işini istiyorlar ve oğlumu öldürürlerse bunu elde edemeyecekler.

Bunu bilecek kadar akıllılar. Ama eğer onu öldürdülerse, o zaman cezalarını çekecekler." Bakışlarını tekrar suya çevirdi. "Her biri."

"Bu savaş demek. Lanet olası *kartelle*."

Bir öfke patlaması Deuce'un kollarındaki kasların göğsünün üzerinde gerilmesine neden oldu. "Evet."

"Bu da beni savaşa gidecek bir pozisyona soktuğunuz anlamına geliyor."

Deuce gözlerini Vaiz'e doğru çevirdi. "Seni bu pisliğin içine çeken ben değildim. Onlardı."

"Kendi içlerinden biri olan bir kaçağı barındırıyor olmasaydın, ikimizi de bu pisliğin içine çekemezdin."

Cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Vaiz her zamanki gibi haklıydı. Aptal orospu çocuğu. Ama Deuce, Hawk'ı yanına aldığı için pişman değildi. Bir saniye bile. O çocuk kulübünün en iyi varlıklarından biri olduğunu kanıtlamıştı.

"Adamlarına gerçek planı anlattın mı?"

Deuce yüzünü buruşturdu. Hayır, bilmiyordu. Preacher'dan başka sadece Mick oyunun sonunu biliyordu ve bunun tek nedeni de Başkan Yardımcısı'nın yakın zamanda tekrar ağlayıp sızlanmasına ihtiyacı olmamasıydı. Diğerlerine gelince, onlara söyleyemezdi, henüz değil. Herkesin Ruslardan daha fazla mal alma konusunda hemfikir görünmesine ihtiyacı vardı. Tek bir hata, tek bir yanlış bakış Hawk'ın hayatına ya da daha kötüsü hepsinin hayatına mal olabilirdi. Bu lanet olası olayın sonuçları

Oynadıkları tehlikeli oyun yeterince kötü olacaktı. Henüz yangına körükle gitmeye gerek yoktu.

"Aslar boşluğu doldurma konusunda hemfikir olacaklar, değil mi?" Deuce bilerek konuyu değiştirerek sordu. "Eğer Ruslar ne yaptığımızı anlamadan önce Slider'la bu işi halledemezsek, her şey herkes için kötü gidecek."

Vaiz'in başı aşağı yukarı sallandı. "Hellionlar da. Roundman tüm bu lanet anlaşıma konusunda oldukça heyecanlı."

Deuce ağır bir işaret yaptı. "Bu Doğu Yakası değil ama bir şey ve bir şey hiç yoktan iyidir. En kötü ihtimalle yemi yutmazlarsa, en azından iki kulüp daha arkamızda olacak."

Vaiz tekrar başını salladı. "İkisi de güçlü sopaları olan iyi adamlar. Çok kanlı bir savaş olacak ama kaybetmekten endişe etmiyorum. Ama Deuce, adamlarına söylemen gerekecek."

"Henüz değil," diye homurdandı Deuce. "Onlara Hawk'tan bahsetmediğim için şimdiden bana kızgınlar. Nedenini anlayamıyorum ama ZZ de onlardan biriydi ve oğlumu vurdu. Sadık bir adamınız olduğunu sanıyorsunuz ama aslında elinizdeki tek şey kaçan bir kadın yüzünden taşaklarını kaybeden boktan bir leke."

Kızına ait olan amcık, diye düşündü Deuce, yüzünü buruşturarak. Onun kızı ve Dorothy'nin kızı.

Yanı başındaki Vaiz bir kahkaha patlattı ve hızla acı veren bir öksürüğe dönüştü ve Deuce dişlerini birbirine geçirdi. Şu anda bir ciğerini öksürüyor olmak için neler vermezdi.

"Belki de bırakmalısın," dedi acı acı, adamın kabul edip çantayı teslim edeceğini umarak.

"Ben zaten ölüyorum. Neden şimdi bırakayım?"

Deuce, Vaiz'in şaşırtıcı açıklaması karşısında gözlerini kırptırdı.

Adama dönerek, "Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

Vaiz'in bakışları gökyüzüne yöneldi.

"Kanser." Deuce ona bakakaldı. "Nerede?"

"Her yerde."

Tanrım. Lanet olsun. Buna ne demesi gerekiyordu ki?

"Yapabilecekleri bir şey yok mu?"

Vaiz homurdanarak başını salladı. "Orada öylece durup, bir iki yıl sonra pörsümüş ve tüysüz bir halde ölebilmek için bir doktorun seni iğneden geçirmesine izin vereceğini mi söyleyeceksin?"

"Evet, göt herif," diye bağırdı Deuce. "Yaparım amına koyayım. Küçük çocuklarım ve lanet olası bir karım var! Senin kızın mı? Büyük gözler, bok gibi seksi dudaklar ve mükemmel memeler. Onu hatırlıyor musun?"

Vaiz sigarasını söndürdü ve yüzünü ona döndü, bir kaşı kalkıktı ve yüzünde bir gülümseme vardı. "Ben daha çok at kuyruğu ve kötü şarkı söylemeyi düşünüyordum ama kızımı hâlâ takdir ettiğini bilmek güzel."

"Evet," diye mırıldandı Deuce, utanmış hissediyor ve sözlerini geri almak istiyordu. "Siktir git."

"Küçük kızımdan bahsetmişken, ona benden bahsetmeni istemiyorum. Zamanı geldiğinde bunu halledeceğim."

Yıkılmış ve ağlayan Eva'nın görüntüsü Deuce'un göğsünün sıkışmasına neden oldu. Bu hisle nefes alarak hızla rahatladı. Eğer bunu ona söyleyen kişi Vaiz olmak istiyorsa, bu Vaiz'in işiydi ve o da memnuniyetle bu işin dışında kalacaktı.

"Ve düşünüyorum da," diye neşeyle devam etti Vaiz, "kulüpleri birleştirmek istiyorum. Adamlarımı sana teslim edeceğim. Ve seni de becermek."

Deuce neredeyse boğuluyordu ve boğulması bittiğinde kırmızı gördü, lanet olası kırmızıyı gördü. Vaiz'in sadece bir ya da iki kulübü yoktu, adamın dünya çapında lanet olası bir imparatorluğu vardı.

"Deli misin? Ben de ölüyorum! Bütün bunları benim üzerime yıkamazsın, benim yeterince sorunum var!"

"Ölmüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraz etti Deuce ve elini göğsüne vurdu. "Doktorlar bana bir öncekine benzer bir kalp krizi daha geçirdiğimi ve işimin bittiğini söylediler."

Vaiz gözlerini devirdi. "Sen ölmüyorsun, bok kafa. Senin gibi adamlar ölmez. Bakmadıkları bir anda biri onları yere serene kadar hayatları boyunca tekmeleyip bağırmaya devam ederler ve o zaman bile lanet olası mezardan tekmeleyip bağırmaya devam ederler."

Vaiz o zaman ona sırtıttı. "En iyi türden adam," dedi. "Senin oğlanın içinde o bokun yarısı bile olsa, ikimizi de gururlandıracak."

Deuce şaşkınlık ve biraz da huzursuzluk içinde ona bakmaya devam etti.

"Önce beni vurdun," diye mırıldandı. "Şimdi de bana lanet sopanı uzatıyor ve aşk şiirleri okuyorsun."

"Kız on altı yaşındaydı, orospu çocuğu, kendini vururdun." "Hayır, göt herif, kendimi öldürürdüm."

Bunun üzerine Vaiz sırtıtmaya devam etti. Tanrım, alacakaranlık kuşağında mıydı?

Gıcırdayarak açılan bir kapı dikkatini Ripper'ın minibüsün arkasından çıktığı yere çekti.

"Misafirimiz var Prez," dedi Ripper başını sallayarak.

Deuce onun bakışlarını takip ederek yolun biraz aşağısında üç büyük cipin kendilerine doğru geldiğini gördü. "Tam zamanında," diye mırıldandı.

Vaiz'e dönen Deuce adama ters ters baktı. "Senin saçmalıklarını kabul etmemin imkanı yok."

Çünkü bu ne büyük bir karmaşa olurdu. Kendi adamlarını bile eyalet sınırlarının ötesinde kontrol altında tutamıyordu. Nevada şubesi artık Rus mafyasının koruması altındaydı,

ve sözlü olarak yamalarını çıkarmış olmasına rağmen, tek bir tanesine bile dokunamadı.

En azından henüz değil. Ama ihanetleri yüzünden her birini öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

Ama Gümüş Şeytanlar'ı karşısına almak? Dürüst olmak gerekirse, yönetilmekten hoşlanmayan adamları yönetmenin getirdiği saçma sapan politikalardan bıkmaya başlayan, en iyi dönemini geride bırakmış tek bir adamdı.

O tokmağı bir an önce indirmek her zamankinden daha çok istiyordu. Yorgundu ve emir yağdırmaktansa ailesiyle daha fazla vakit geçirmek istediğini itiraf etmekten utanmıyordu. Halefine gelince, Cage'in hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Evet. Dediği gibi, ne karmaşa.

Ama Preacher, *o orospu çocuğu*, öyle düşünmüyor gibiydi ve sırtmaya devam etti.

Tanrım. Gerçekten bir sigara istiyordu.

- - -

Erik "Karındaşen" Jacobs kendisinden beklendiği gibi arka planda kalarak Rusların araçlarından inişini izledi. Preacher'ın Gümüş İblis olan yeğeni Trey de onunla birlikte arkada durmuş ve birlikte etraflarında uygunsuz görünen her şeyi tarayarak potansiyel gizli tehditlere dikkat etmişlerdi. Tek gözü olmasına aldırmayın; işinde hâlâ eskisi kadar iyiydi, hatta daha da iyiydi. Böyle şeylerin işe yaraması komikti. Hayat önüne bazı kayalar fırlatmıştı, üstesinden gelebileceğini hiç düşünmediği küçük dağlar, ama o bunu ve daha fazlasını yapmıştı. O lanet engelleri paramparça etmiş ve çizmelerinin altında toza dönüştürmüştü.

"Şu takım elbise giyen orospu çocuklarından biri senin mi?" Trey gözlerini Ruslara doğru çevirerek sordu.

Ripper adamların sırasını taradı, beş tanesini saydı ve aralarında Hawk'ı bulamadı. Ama bu demek değildi ki

Boktan bir şey. Hawk'ın vurulduğu söylenmişti. Bu da ya öldüğü ve bunun bir tuzak olduğu ya da hâlâ araçlarından birinin içinde olduğu anlamına geliyordu.

"Hayır," dedi, hem kabaran korkusunu hem de öfkesini yutkunarak. Kendini kaybetmeye çok yakındı, günlerdir öyleydi. Hawk'ın gerçekte kim olduğunu öğrenmek ... bu gerçekten de saçmalık değil miydi?

Onca yıl, on yıllar boyunca bir adamı tanıdığınızı düşünürken onun hakkında hiçbir şey bilmediğinizi fark etmek. Hawk, Hawk değildi, her şey Deuce tarafından uydurulmuş bir yalandı. Ripper bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, yumruğunu ikisinin de suratına indirmek istemesi dışında. Tanrı'nın gazabı üzerine yağmadan Deuce'a yumruk atamayacağına göre, sinirini Hawk'tan çıkarmakla yetinecekti. Ama bunu yapmak için onun eve dönmesi ve daha da önemlisi hayatta olması gerekiyordu. Ondan sonra, o orospu çocuğu adil bir oyundu.

"Dinleyin," dedi Trey sigarasını ağzından çıkarıp kara doğru savurarak. "Vaiz kulüplerin bir araya gelmesinden bahsediyor."

Ripper'ın kaşları kalktı. Bu onun için yeni bir şeydi.

"Elbette herkes aynı fikirde değil," diye devam etti

Trey,

"Ama kimse Prez'le tartışmaz.

Aklını. Eğer işler bu şekilde yürüyecekse ve yan yana çalışacaksak, aramızdaki ilişkinin sağlam olduğundan emin olmamız gerektiğini düşündüm."

Trey her ne boktan bahsediyorsa, Ripper bunun önünde gelişen sahneden daha önemli olabileceğini düşünmüyordu. Gözlerini Deuce'dan ayırmadan homurdanarak cevap verdi.

Adamların ne dediğini duyamasa da Deuce tedirgin görünüyordu, ellerini saçlarında gezdiriyordu, bu patlamak üzereyken sık sık yaptığı bir şeydi. Ruslar da pek mutlu görünmüyordu. Mick her zamanki gibi tampon görevi görüyordu. Eğitimsiz bir göz için, sadece arkadaşlarıyla omuz omuza duruyormuş gibi görünebilirdi.

dayanışma gösterisi olarak prez, ama Ripper daha iyi biliyordu. Mick bombanın patlamasını bekliyordu, Hawk'ın kaderini öğrendiklerinde bomba Deuce olacaktı.

"Frankie'yle olan o karmaşa, yüzünü sikip atması, sadece aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim. Gücenmek yok, değil mi?"

Ripper'ın görüşü dalgalandı, Deuce'a olan sabit dikkati azalmaya başladı ve bir anlığına o deponun içine, o kılıcın ve onu kullanan deli adamın altına geri döndüğünü hissetti. Gözlerini kırpıştırarak yeniden Deuce'a odaklandı ve derin bir nefes aldı.

Ripper, "Vaiz'in o herifin ne iş yaptığına dair hiçbir fikri yoktu," diye mırıldandı. "O pisliği uzun zaman önce bıraktım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Trey. "Orada bulunan bizlere karşı biraz kızgınlık besliyor olabileceğini düşünmüştüm."

Ripper dondu kaldı. Trey'in söylediklerini anlamaya çalışıp başaramayınca her şey durdu ve bulanıklaştı.

*Orada olan bizler. Orada olan
bizler. Geri kalanlarımız . . .*

Kolu dışarı fırlayıp Trey'in ceketinin yakasını kavradı ve ardından adamı hızla minibüsün arkasına sürükleyip arka kapıya doğru fırlattı. Yakasını bırakarak elini Trey'in boğazına doladı ve sıktı.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

Trey gözünü bile kırpmadı. Her zamanki gibi sakindi ve Eva'nıninkine çok benzeyen o iri gri gözleriyle Ripper'a bakıyordu. Aslında Trey, göğüsleri ve Chuck Taylor'ları hariç kuzeninin erkek versiyonuydu. Tek fark, Ripper'ın adama bakarken i ç i n d e hissettiği ürkütücü ürpertiydi.

"Bildiğini sanıyordum," dedi Trey sessizce.

Ripper dişlerini sıkarak, "Bilseydim seni öldürürdüm," dedi.

Bu itiraf Trey'i gülümsetti, aynı zamanda çok ürkütücüydü. "Deneyebilirdin," dedi, ses tonu da gözleri gibi ölüydü. "Pek çok orospu çocuğu denedi. Ve hepsi de başarısız oldu."

"Öyle mi?" Ripper'ın gözleri kısıldı. "Neden? Frankie kirli işlerini senin için yapıyor diye mi? Onun insanları sikip atmasını izlemek hoşuna mı gidiyor, seni hasta pislik?"

Trey başını sallamaya çalıştı ama Ripper'ın boğazını acımasızca kavraması çok az hareket etmesine izin verdi. "Kimse o puşla ve onun tekme için yaptıklarıyla uğraşmak istemez. Dışarıdaki en iyi orospu çocuğu olmayabilirim ama kimseyi Şükran Günü hindisi gibi doğramadım. Eğer bir şikayetim varsa, ateş ederim. Frankie kendine has bir türdü."

Ripper ona baktı. Dışarıdaki en iyi orospu çocuğu demek hafif kalırdı. Trey'in arkasında bir sıra ceset vardı. Ama yine de Ripper'ın da vardı.

Ripper onu serbest bıraktı ve Trey boğazına masaj yapmak için uzandığında geri çekildi.

"İyi miyiz?" Trey sordu.

Ona siktir olup gitmesini söylemek üzereyken, Ripper'ın dikkati öfkeli bir bağırıyla dağıldı. Tam zamanında döndüğünde bir cesedin ciplerden birinin kapısından dışarı fırlatıldığını gördü. Hawk'ın cansız bedeni yere düşerken, kapı çarparak kapandı ve cipler hızla uzaklaştı. Trey'e ikinci bir bakış bile atmadan koşmaya başladı. Trey'in hiçbir önemi yoktu. Frankie'nin hiçbir önemi yoktu.

Çünkü iş başa düştüğünde, bu hiçbir şekilde güzel bir hayat değildi. Cesetler düştü, insanlar yaralandı. Ama siz devam etmek için elinizden geleni yaptınız; kendinize küçük bir mutluluk parçası buldunuz ve bu boka son nefesinizmiş gibi sarıldınız.

Ve tam da bunu yapmıştı. Huzuru güzel bir kızın kollarında bulmuştu. Huzuru ve çok daha fazlasını bulmuştu.

Frankie ölmüştü; o psikopat günahlarının bedelini olabilecek en kötü şekilde ödemişti.

Ve bir gün, Trey hak ettiğini bulacaktı. İkisi de başka bir düşünceyi hak etmiyordu.

Buna değmezlerdi.

Ama Hawk öyleydi.

"Bacaklarından tut!" Deuce bağırarak Hawk'ın koltuk altlarından tuttu ve adamın iri bedenini yukarı doğru çekmeye çalıştı. "Ve şu yaralara dikkat et!"

Dirty ve Mick'i iterek yolundan çekilen Ripper dizlerinin üzerine çöktü ve karla kaplı kaldırımında kayarak Hawk'ın kıpırdamayan bedenine uzandı. Üzerinde sadece kirli bir boxer olan Hawk'ın vücudu çürükler, kurumuş kan ve Ripper'ın ne olduklarını çok fazla düşünmek istemediği başka maddelerle kaplıydı. Sağ bacağının her iki yanında, her ikisi de kızgın kırmızı renkte olan ve etraflarındaki kirli deri siyah ve mavinin sağlıksız tonlarına dönüşen irinle sızan, acemice dikilmiş iki yara vardı.

Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kolunu kardeşinin kalçalarının altından geçirdi ve Deuce Hawk'ın vücudunun üst yarısını kaldırırken, Ripper da bacaklarını kaldırdı.

"Nefes alıyor mu?" Ripper nefes nefese sordu. "Sığ," dedi Mick, "ama nefes alıyor."

On Birinci Bölüm

Seni öldürmeyen şey güçlendirir derler. O bunları bilmiyordu. Ama her şeyi değiştirdiği kesin.
- James "Hawk" Young

Acı göreceli bir şeydi.

İyi acı türleri de vardı: Yeni bir ağırlık seti yükleyip o kötü çocukları havaya kaldırdığınızda kaslarınızda oluşan yanma; dövme makinesinin verdiği his, o minik iğnelerin cildinize defalarca batırılıp güzel mürekkeple ıslatılması; ya da bir daha asla bir aileniz olmayacağını düşündüğünüzde göğsünüzde oluşan o ezici ağrı, ama sonra küçük kıızıl saçlı bir erkek bebek kollarınıza verildi ve o büyük, meraklı gözlerle size baktı ve o tamamen sizin oldu, aileniz oldu.

Hawk'ın katlanabileceği türden bir acıydı bu.

Bir de diğer tür vardı. Arka odadaki bir doktorun bacağından kemik parçalarını çıkarması ve ardından önce ilaç vermeden dikiş atmasının neden olduğu acı. Yüzüne inen öfkeli bir yumruğun ya da göğüs kafesine defalarca inen bir çift çizme ayağın verdiği acı. Ya da en kötüsü, bir zamanlar kardeşim dediğiniz adamın tüm bu hasarı verirken gülen yüzünü görmek.

Hawk, ZZ'nin onu anlamsızca dövmesinden sonrasını pek hatırlamıyordu, şüphesiz Hawk'ın onu vurdurmasının intikamıydı bu. Her ne kadar adam sol kolunu tutuyor olsa da, Hawk'ın hissettiklerine kıyasla gayet iyi görünüyordu.

Hatırladığı tek şey iğnelerdi. Birkaç saatte bir biri gelip koluna acıyı dindiren bir şey enjekte ediyordu ama aynı zamanda onu orada yatıp karanlık ve rutubetli suya bakmaktan başka bir şey yapamaz hale getiriyordu.

tutulduğu bodrum odasının çevresini sarıyordu. Bilinci gidip geliyordu ve uyuşturucunun etkisinden her kurtulmaya başladığında daha fazla uyuşturucu alıyordu.

Her şey boyunca, çoğu Rusça konuşan, bulanık ve uzak sesleri ayırt edebildiği zamanlar oldu. Ama tüm bunlar olurken sık sık Deuce'un adını duymuş ve buna tutunmuştu. Titreyip sarsılırken, hem aç hem susuzken ve defalarca altına işeyip sıçarken, Deuce'u, kulübünü ve hâlâ sahip olduğu tek gurur kırıntısını düşünmeye devam etti: Atlıları bu karmaşaya sürükleyenin sadece kendisi değil, ZZ de olduğu gerçeğine.

Sonra kendine acımaya başladı ve kendini yanlış yaptığı her şeyi, yaptığı tüm o lanet olası hataları tekrar tekrar düşünürken buldu. Bir zamanlar hatalara inanmazdı; ya olurdu ya da olmazdı. Artık bunun doğru olmadığını, tek bir kararın her şeyi değiştirebileceğini biliyordu ve yıllar boyunca pek çok kötü seçim yapmıştı. Sayılamayacak kadar çok. Yalnızdı, açgözlüydü ve bu yüzden bencildi, çaresizdi ve bu yüzden intikamcıydı, reddedilmişti ve bu yüzden kayıtsızdı. Ve en kötüsü, pişmanlıktan aklını kaçırmış ve bu nedenle kayıtsız kalmıştı.

Hepsi bu. Lanet olsun. Yanlış.

Bir hatayı başka bir hatayla düzeltemezsiniz; bunu artık biliyordu.

Ama bunu bilmesi, yaptığı onca hata için ne kadar üzgün olduğunu bilmesi gereken tek kişi kilometrelerce uzaktaydı ve bunu ona söyleme şansının çok az olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Hawk tam da öleceğini, açlıktan öleceğini ya da vücudundan çıkmasına izin vermedikleri ilacı aşırı dozda alacağını düşünmeye başlamıştı ki Deuce'u duydu. Adını değil, adamın kendisini.

Ripper'ı duydu.

Dirty'yi duydu.

Mick'i duydu.

İlk başta ne konuşulduğunu anlayamadı ama her birinin kendine özgü sesini tanıdı. Ve işte o zaman artık o odada olmadığını, kışının donduğunu ve kendi pisliğine bulandığını fark etti.

Etrafını saran tanıdık seslerin ötesinde, bir motorun gürültüsünü, müziğin uzaklardan gelen grenli sesini hem duyabiliyor hem de hissedebiliyordu; bunların hepsi, kendisine zarar vermeyecek adamlarla çevrili bir aracın içinde olduğunu söyleyen kutsanmış güzel seslerdi.

Ve hayatında ilk kez *ev* kavramının anlamını yeniden kavradı. Büyüdüğü yer değildi; bir zamanlar olduğu kişi değildi.

Etrafınızdaki insanlardı.

Deuce'un, "Dövülmüş ve uyuşturulmuş," dediğini duydu. "Kolunda lanet olası iğne izleri var."

"Bacağı da kırılmış," dedi Mick. "Kaval kemiğinden vurulmuş."

"İngilizce konuş, orospu çocuğu, Swahili değil!"

Ripper'ın bu kadar telaşlı olduğunu duyan Hawk gülümsedi. Ya da en azından gülümsemeye çalıştı. Şu anda işe yaramaz bir yumru gibi yatmaktan başka pek bir şey yapamıyordu.

"Ben İngilizce konuşuyorum, seni aptal herif. Liseyi bitirmemiş olman benim suçum değil."

"İkiniz de aptalsınız, kapayın çenenizi. Ripper, kulübü ara ve Cage'e bir doktora ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Hallediyorum Prez," diye mırıldandı Ripper.

"Ve," diye ekledi Deuce, "onu kulübe götürmüyoruz. Cage'e misafir odasının dolmak üzere olduğunu

söyleyin." "Tegen buna bayılacak."

"Tegen yerini biliyor."

"Ripper kaval kemiğinin ne olduğunu ne kadar iyi biliyorsa, o kaltak da yerini o kadar iyi biliyor."

"Siktir git!"

"Kapayın o lanet çenelerinizi," diye hırladı Deuce.

"Hakkında konuştuğunuz o deli sürtük oğlumu temizledi."

"O hala deli. Tam anlamıyla kafayı yemiş."

Hawk gülmek istedi ama hâlâ göremiyordu, Muhtemelen gözleri şiştiği için. Şimdi o ısınıyordu, bacağındaki ağrı şiddetli bir şekilde yanmaya başlamıştı ve düşüncelerinin karışmasına neden oluyordu.

Sonra yanağına sıcak bir şeyin bastırdığını hissetti. Belki bir el.

"Sıkı tutun, beni anlıyor musun kardeşim?" Deuce sesini alçaltarak konuştu. "Sırf senin nerede olduğunu görmek için cehennemden gelen kar fırtınasında araba kullanan mutsuz bir kızıl var. Kışının dibinde bekliyor, muhtemelen bunca yıldır ona yalan söylediğin için seni azarlayacak. Tüm bu orospu çocuklarının yaptığı gibi suçu benim üzerime atmana izin veriyorum."

Bir an için Hawk'ın kafası karıştı, Deuce'un Tegen'den bahsettiğini düşündü ve Tegen'in ona kızgın olması yeni bir şey değildi.

Ama sonra Ripper'ın mırıldandığını duydu, "Muhtemelen o küçük cüce cinlerinin aslında bir Rus ve Kızıl Mafya'nın malı olduğunu öğrenince çok sinirlenmiştir."

Hawk aniden Deuce'un bahsettiği kişinin Tegen değil, Dorothy olduğunu fark etti.

Yani Montana'ya *onun* için mi dönmüş?

Ve şimdi her şeyi biliyor muydu? Ve üzgün müydü?

Üzgün olması sikine taktığı anlamına geliyordu.

"Ne?" Ripper'ın sesi küstahça çıkıyordu. "Kimse bunun komik olduğunu düşünmedi mi? Dostum, bu komikti. Cox olsa komik olduğunu düşünürdü. Kirli mi? Hayır mı? Siktir, temiz olmak seni çok ezik yapmış."

"Biraz komikti," dedi Mick. "Ama pek değil."

"Tanrım," diye mırıldandı Deuce. "Kapa şu lanet çeneni."

Hepiniz."

Ve eğer Hawk sırtıtabilseydi, kesinlikle sırtırdı.

- - -

Saatler geçti. Günler mi? Haftalar mı? Bilmiyordu.

Hawk bazen dayanılmaz soğuktan titriyor, bazen boğucu sıcaktan yanıyor ve bolca terliyor, bazen de her ikisini birden yaşıyordu. Sadece ayak seslerinin eşlik ettiği kasıtlı olarak kısık sesle yapılan konuşmalardan parçalar yakaladı. Bulanık yüzler gördü ve sık sık bir dokunuş hissediyordu, bazen dayanılmaz derecede acı veren, bacağından yukarı yayılan, daha da yükseğe çıkan, acıdan bayılana kadar göğsünü bir mengene gibi kavrayan bir dokunuş. Diğer zamanlarda nazikti, teninde yumuşak ve serin bir şey, parmak uçları kollarında aşığı yukarı geziniyor, eller yanaklarını avuçluyordu. Dudaklarına bastırılan bir öpücük.

Kendine geldiği küçük anlarda, Dorothy'nin gerçekten burada olup olmadığını, Deuce'un onun varlığından bahsettiğini hayal edip etmediğini saptamak için zihninin karmakarışık karmaşasını çözmeye çalıştı. Yumuşak bir kadın sesi duyduğunda ya da kırmızı bir ışık gördüğünü sandığında irkiliyor, ancak hareket edemediğini, bulanık sisin içinde göz kırpamadığını ya da tutarlı sözcüklere benzeyen herhangi bir şey konuşamadığını fark ediyordu.

Ve tüm bunlar boyunca Hawk hayal kurdu. Çocukluğunu, dünyanın parmaklarının ucunda olduğunu, babasının bir kral olduğunu ve bir gün kendisinin de bir kral olacağını hayal etti. Ve sonra babasının ölümünü ve sokaklarda geçirdiği, hayatından endişe ettiği zamanı. Deuce'yi, adamın onu bulduğu geceyi, kulübü ve çocukları hayal etti. Ve sonra Dorothy ile tanışmayı hayal etti.

uzun kıvııl saçları ve parlak yeşil gözleri ve her ikisinin de hayatlarının acımasız gerçekliğinden kaçmak için nasıl bir araya geldiklerini, ancak bunun her ikisi için de nasıl geri teptiğini.

Bir zamanlar olduğu bencil genç adamı hayal etti, tüm kaybettiklerine karşılık dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğunu düşünüyordu.

Ve Christopher'ı hayal etti, birçok yönden onun sonunun aracı olmuştu. Bir zamanlar olduğu adamın sonu ve olacağı adamın başlangıcı. Daha iyi bir adam. Bir baba.

Her şeyin eskiden nasıl olduğunu ve şimdi nasıl olduğunu hayal etti ve bunların nasıl olmasını dilediğini, şimdi nasıl olmasını dilediğini hayal etti.

Ta ki ateşi düşüp de uyanıncaya kadar.

- - -

Yarı karanlıkta gözlerini kırpıştırarak etrafına odaklanmaya çalışan Hawk, sıcak ve rahat bir yatakta olduğundan başka bir şey fark edemedi.

Boğazı acıyla kurumuştu, başı zonkluyordu ve bacağı iki kat daha kötüydü. Oturmaya çalıştı ve bacağının protesto çığlıkları attığını hissetti. Tamam. Boş ver onu. Onun yerine, iki eliyle uzanıp yanlarını karıştırdı. Sol eli bir masa üstü buldu ve sağ

Lanet olsun.

Yumuşak eti bir, iki kez sıktı ve gülümsedi. Evet, bu kesinlikle bir memeydi. Daha uzağı uzandı, diğerini sıktı, gülümsemesi daha da genişledi. Bu göğüsleri tanıyordu, bir zamanlar onları çok iyi tanımıştı. Mükemmel büyüklükte, çillerle kaplı, biraz fazla büyük meme uçlarıyla kaplı, yumuşak etli tümsekler. Parmaklarının ve ağzının altında büzüşüp tepe yapan meme uçları.

Yaralarına rağmen Hawk vücudunun düşüncelerine yanıt verdiğini hissetti. Dorothy küçük bir iç çekiş çıkardığında ona dokunmaya devam etmek için daha erişilebilir bir pozisyona geçmeye i düşünüyordu. Dorothy ona doğru yuvarlanıp vücuduna girerken elini çekti. Kadının bacağı yaralı bacağına çarptı ve acı içinde kıvranmasına neden oldu. Acıyı umursamadan, sadece onun kendisine dokunmaya devam etmesini isteyerek nefes aldı. Onsuz, onu gerçekten önemseyen başka bir insanın dokunuşu olmadan o kadar uzun zaman geçirmişti ki, çektiği acının hiçbir önemi yoktu. Yeter ki ona dokunmaya devam etsin.

Yanağı göğsünü okşarken kolu orta kısmının üzerinden geçti ve onu daha da yakına çekerek elini sırtından aşağıya, kışının kıvrımlarına ve sonra tekrar yukarıya, saçlarına doğru gezdirdi. Altında yatan yara izini hissederek, kabarıklık ve engebeli deriyi yumuşakça tekrar tekrar sıyırdı ve bir hü z ü n d a l g a s ı n ı n ü z e r i n e ç ö k t ü ğ ü n ü h i s s e t t i . Orada olmalıydı. Orada olsaydı, kalıp Dorothy için mücadele etseydi, bunlar olmayabilirdi.

Bu kendini asla affetmeyeceği, ölene kadar peşini bırakmayacak bir şeydi. Egosu onun tarafından bir kez daha reddedilmeyi kaldıramamış ve bu yüzden vurulmuştu ve neredeyse hem onu hem de oğullarını kaybediyordu.

Ama suçluluk duygusunun yanı sıra başka bir şey daha hissetti, çok uzun zamandır hissetmediği bir şey. Onu tutmak, ona dokunmak, bunca zaman sonra bile, bunun ne kadar doğal hissettirdiğine hayret etti. Ne kadar doğru hissettirdiğine.

Kendini tatmin olmuş hissederek gözlerini kapattı. Tekrar uykuya dalmaya başladığında, hem bedeni hem de zihni fiziksel olarak katlandığı her şeyden dolayı hâlâ bitkin durumdayken, onun değiştiğini hissetti.

"Hawk," diye fısıldadı uykulu bir şekilde, nefesi onun tenini gıdıklıyordu. "Seni seviyorum."

Cevap vermedi, sadece gözlerini kapadı ve o üç aptal kelimenin içine işlemesine izin verdi. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu ve bu sözlerin bir rüyanın sonucu ya da onun için duyduğu endişeden kaynaklanmış olabileceğini düşündü. Ama neden söylemiş olursa olsun, babası öldürüldüğünden beri bu sözleri ilk kez duyuyordu.

Ve bunları duymanın göğsünde yarattığı acı, kalbinin içindeki acı, Hawk'ın katlanabileceği türden bir acıydı.

On İkinci Bölüm

Duştan yeni çıkmış, büyük beyaz bir havluya sarınmış ve Hawk'ın hâlâ ateşler içinde ve yarı sayıkladığı izlenimiyle banyodan çıkıp yatak odasına girmiştim.

Uyanmamıştı. Tamamen uyanıktı, biraz doğrulmayı başarmıştı ve yatağın yanına bıraktığım sürahidен özensiz bir şekilde su içiyordu.

Sürahinin kenarından gözleri benimkilerle buluştu, içkisini bana odaklanmak için indirdiğinde o anlaşılmaz derecede karanlık gözler daha da donuklaştı.

"Hey," dedi, sesi boğuk ve cızırtılıydı, sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Hawk'ın sesi, o tek kelime, buz gibi sıcak ürpertilerin tenimde yarışmasına neden oldu ve arkalarında tüylerimi diken diken eden izler bıraktı.

Birdenbire telaşlandığımı ve garip bir şekilde utandığımı hissederek havlumu daha sıkı kavradım ve gülümsemeye çalıştım. "Hey," dedim usulca.

Benden uzaklaşıp odanın etrafına bakarak boğazını temizledi. "Neredeyiz biz?"

Sadece bir yatak, bir komodin ve zorunlu bir şifonyer içeren, çoğunlukla çorak odayı inceledim. Cage ve Tegen dekorasyona ya da kişisel dokunuşlara pek önem vermezlerdi.

"Cage ve Tegen'in," diye cevap verdim.

Başını salladı. "Ne zamandır dışarıdayım?"

Omzumu kaldırdım. "Yaklaşık dört gün. Oldukça kötü bir enfeksiyon kapmışsın. Deuce'un buraya getirdiği doktor bacağını tekrar açıp temizlemek zorunda kaldı."

Hawk'ın bakışları sargılı bacağına kaydı. Birkaç yastığın üzerinde duran bacak, şu anda bir Aircast'e sarılmıştı

Çizme. Rengi solmuş deriyi, kötü dikilmiş yaranın ne kadar ciddi bir şekilde enfekte olduğunu hatırlayınca içten içe ürperdim. Deuce'a onu hastaneye götürmesi için yalvarmıştım ama adam Hawk'ın olduğu yerde kalması konusunda son derece kararlıydı. Neyse ki Hawk için doktor yasaldı.

"Sert bir alçı yaptırmalısn," diye devam ettim. "Ama bu koşullar altında . . ." Hawk'ın gerçek kimliği konusunu nasıl aacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Deuce'un bana söylediği her şey bana hâlâ yabancı geliyordu ve gerçek olduğunu bilsem de bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Hawk benim için hep öyleydi ve öyle kalacaktı. Hawk.

Bir zamanlar yaşadığı diğer hayat, vurularak öldürülen bir Rus mafya babasının oğlu, bana bir çocuğu paylaştığım adamın eski hayatı değil de, filmlere konu olacak kadar zorlama ve yapmacık bir hikâye gibi geliyordu.

"Deuce beni hastaneye götürmenin iyi bir fikir olmadığını düşündü," diye tamamladı. "Kurşun yaraları polisin dikkatini eker. Ve eğer polis araştırmaya karar verirse ..."

Hawk'ın gözleri hâlâ kısıktı, donuktu ve bacağının ötesinde hiçbir şeye bakmıyordu. "Sanırım bana soracak soruların var," dedi sessizce.

Ona soracak yüzlerce sorum vardı ama burada durmuş ona bakarken hiçbiri aklıma gelmiyordu. şu an için önemli olan tek şey eve sağ salim dönmüş olması ve yaralarının iyileşiyor olmasıydı.

"Onlar bekleyebilir," diye fısıldadım. "Sadece iyileşmen gerekiyor."

Derin bir nefes aldı ve yüzündeki çizgiler biraz hafifledi. Daha iyi bilmesem rahatladığını düşünürdüm ama benim tanıdığım Hawk insanların onun hakkında ne düşündüğünü pek umursamazdı.

Ama bu sefer umursuyor gibiydi.

"Noel'i kaçırdığım için üzgünüm," dedi ve gözlerini kaldırarak boynumdaki zincirden sarkan küçük kalp kolyenin bulunduğu göğsümde durdu. Elim hemen ona gitti, parmaklarım onun etrafında kıvrıldı, kalbin keskin ucunun avucuma battığını hissedene kadar sıkıca kavradım.

Kolye birdenbire olduğundan çok daha anlamlı göründü. Sanki bu sadece düşünceli bir jest, sadece çocuğunun annesine hediye almak için alışveriş yapan bir baba değilmiş gibi.

Boynumdaki bu küçük kalp, sırlarla, gizli anlamlarla ve görüldüğünden çok daha fazlasıyla dolu olan adamın kendisini temsil ediyor gibiydi.

"Seni ya da Christopher'ı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi sessizce. "Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim..."

Sustu ama gözlerini benden ayırmadı. Benimkine kilitlendi.

Hiçbir şey söylemedim, ne diyeceğimi bilemedim. Ve bana öyle geliyordu ki Hawk da bilmiyordu. O karanlık ve değerlendirci bakışlarıyla bana bakmaya devam etti, gölgeli gözleri beni delip geçiyor, kör edici parlaklıktaki farlar karşısında donup kalmış bir geyik gibi beni esir alıyordu.

Dünya kullanılmayan potansiyellerle dolu; herkes bunu deneyimledi. Odanın diğer ucuna bakışlar. Kilitlenmiş bakışlar. Gizli gülümsemeler. Sessiz konuşmalar. Söz konusu şehvet olduğunda, kelimelere asla ihtiyaç duyulmaz. İçinizde bir şeylerin kıpırdadığını, vücudunuzun ısınmaya başladığını hissedersiniz ve bilirsiniz. Gömülü bir şeyin canlandığını hissedersiniz ve bir bağ doğar. Birbirinize yabancısınız, sonra birden daha fazlası oluverirsiniz... birbirinize duyduğunuz çekimle benzer ruhlara sahip olursunuz.

Bunu hem Jase hem de Hawk ile yaşamıştım.

Ama ruhunuzu, içinizde sadece zihninizde var olan, ısınan ve soğuyan, sebepsiz yere çırpınan ve sallanan o dokunulmaz, ulaşılmaz yeri çalabilecek ve onu sonsuza dek kendisine ait kılacak tek bir kişi vardı.

Tek bir bakışıyla nefesinizi kesebilecek, geçmişteki tüm o gizli gülümsemeleri ve uzaktan bakışları size bakışının yanında soluk bırakacak biri.

Hawk'ın bana baktığı gibi. Gölgelerin arasında dururken odanın öbür ucundan bakışlarını kaçırır, bakışları uzunluğum boyunca bir aşağı bir yukarı gezinirdi, kasten yavaşça, beni içine çekerek.

Şu anda bana bakışı.

Bu bakışın bir zamanlar beni ne kadar açıkta ve savunmasız hissettirdiğini, ama aynı zamanda ne kadar arzulandığımı unutmuştum.

İhtiyacım vardı. Ve heyecanlıyım.

Ne kadar özgür.

İçimdeki duyguların kabardığını hissederek sertçe yutkundum ve "Ben de seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim" diye fısıldadım.

Sözlerimi uzun bir sessizlik izledi, Hawk'ın bakışları benimkileri delip geçti ve bakışlarımı ayaklarıma indirdim, aniden onunla yüzleşemedim.

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Jase'le yaşadığım patlamadan sonra, Hawk eve döndüğünde ona nasıl hissettiğimi, her zaman nasıl hissettiğimi söyleyeceğimi kafamda tasarlamıştım. Ve bir şekilde bu her şeyi yeniden yoluna koyacak, birbirimizden uzak durduğumuz yıllar boyunca giderek genişleyen aralık anında kapanacaktı.

Durum öyle değildi. Aksine, şimdi o burada ve bilinçli olduğu için kendimi eskisinden daha da garip hissediyordum. Sanki farkına vardığım duygularım eski ve gömülü olanlar yerine yenileriymiş gibi ve onların çiçek açmasına, büyümesine izin verirsem ne olacağından korkuyordum. O da aynı hislerle bana karşılık verir miydi? Yoksa çok zaman geçti ve onları bir kenara mı atacaktı?

Hawk sessizliği bozarak, "Özür dilerim Dorothy," dedi.

Şaşırarak gözlerimi kaldırdığımda ifadesinin daha da düştüğünü ve yüz hatlarının acıyla buruştuğunu gördüm.

"Yaptığım şey," dedi, "seninle uğraşmak, benim olmayan bir şeyi almak, yanlıştı. Hiçbir zaman üzgün olduğumu söylemedim çünkü yaptığım şey için üzgün olmanın oğlumuz olduğu için üzgün olduğum anlamına geldiğini sanıyordum ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Ve üzgünüm. En çok da gittiğim için üzgünüm. Hiç gitmemiş olsaydım, vurulmayacaktın. Ben orada olurdum ve sen güvende olurdun."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Hawk her zaman çok az konuşan bir adam olmuştu.

"Seni kendimden uzaklaştırdım," dedim sonunda. "Gittiğin için seni suçlamıyorum."

"İkimiz de hatalar yaptık," dedi.

Benden küçük, gergin bir kahkaha kaçtı. Ne söylemeye çalışıyordu? Christopher'dan değil ama diğer her şeyden pişman olduğunu mu? Benden ve bizden pişman olduğunu mu?

"Hatalara inanmadığınızı sanıyordum," dedim, duygularıma ihanet eden sesimdeki titremeden nefret ederek.

"Kırk beş yaşındayım." Tek kaşını kaldırdı. "Benim de bir çocuğum var. Kendi eylemlerimin sorumluluğunu almamın zamanı geldi, öyle değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözyaşlarımın şimdi bana ihanet etmemesini diledim. Hawk'a bakarak başımı salladım. "Anlamıyorum, ne söylemeye çalışıyorsun?"

Gözleri kısıldı, kaşları birbirine yaklaştı ve alnının daha da çatılmasına neden oldu. "Üzgün olduğumu söylüyorum, bu-"

"Kes şunu," diye bağırdım, bir saniye daha dayanamadım.

Her şey çok fazlaydı. Ona ne olduğunu bilmemek, sonra gerçekte kim olduğunu öğrenmek. Kaderini öğrenmek için acı dolu bekleyiş ve ona olan hislerimin farkına varmam. Sonra onu dövülmüş, kanlar içinde ve kırılmış bir halde görmek ve tüm bu süre boyunca onunla ilgilenmek, ona gerçeği söyleyeceğim anı hayal etmek. Ve şimdi bu, ondan gelen bir özür.

Yaptıklarımızdan pişman olduğunu söyledi, hepsi çok fazlaydı ve durdurmak için güçsüz olduğum bir duygu sağanağını serbest bıraktı.

Jase'in zorla açtığı duygu selinin kapıları henüz tam olarak kapanmamış gibiydi.

"Hiç gelmedin!" Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek bağırdım. "Hiç gelmedin ve ben aramaya devam ettim ve Eva'yı aradım ve sonra Deuce beni geri aradı ama bana hiçbir şey söylemedi, kimse bana bir şey söylemedi ve sonra Christopher'ın kalması için bir yer bulmam gerekti ve sonra uçuşlarım iptal edildi ve bir kar fırtınasında eve kadar sürmek zorunda kaldım ve Deuce bana senden ve kim olduğundan bahsetti ve ben sadece Ne düşüneceğimi bilmiyordum, hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu ve sonra Preacher'ın yardım etmeyeceğini düşündüm ama etti ve sonra Jase'i dövdüm ve ona seni sevdiğimi söyledim ve sonra o gitti ve sonra Deuce gitti ve seni geri getirdiler ve doktor geldiğinde ben buradaydım ve Hawk, aman Tanrım, bacağı çok kötüydü, gerçekten iltihaplanmıştı, Çok hastaydın, çok kötü görünüyordun, çok hırpalanmıştın ve herkesin bana ölmeyeceğini söylemesine rağmen öleceğini düşünüyordum ve söylediğin hiçbir şeyi anlayamıyordum ve seni tekrar kaybedeceğimden, işleri yoluna koyma şansım olmayacağından ve yapamayacağımdan çok korkuyordum. . . Yapamadım."

- - -

Dorothy devam etti, devam etti ve devam etti, bir atış makinesi gibi ona kelime üstüne kelime fırlattı. Şu ipleri olan bebeklerden biri gibi ve çok fazla ç e k t i k t e n sonra ip kopuyor ve bebek konuşmaya devam ediyor, konuşuyor ve konuşuyor.

Her zaman çok konuşurdu, özellikle de üzgün olduğunda. Hawk onun Jase hakkındaki saçmalıklarını dinlemek zorunda kaldığı sayısız geceyi hatırlayabiliyordu,

Onun ağlamasını, anlamaya çalışmayı çoktan bıraktığı nedenlerden dolayı duygusal olarak kendini tekrar tekrar hırpalamasını izlemek zorunda kalmıştı. Onu susturmak için sadece becerdi ve bir süreliğine işe yaradı.

Ama onun yerine Jase'i seçmişti ve sonra vurulmuştu ve ardından gelen sessizlik sağır edici olmuştu.

Ve lanet olsun, bunca yıl soğuk davrandıktan, birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadıktan, aynı odada yabancı gibi hissettikten sonra, onu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Sadece onunla olmayı değil, *onu da*. Her şeyini. Bunu bile, saçma sapan konuşmalarını, hiçbir şeyi duygusallaşmadan ifade edememesini. Ve o zaman bile, yine de karışık bir karmaşaydı. Onun her bir santimini, bir metre boyundaki hiçbir şeyini, bitmek bilmeyen gözyaşlarını ve peşinden sürüklemekte ısrar ettiği tüm yükünü özlemişti.

Tanrım, ikisi de tam bir felaketti. Kadın tüm dünyanın görebileceği şekilde kalbini ortaya koymuş, adam ise kalbini öyle sıkı kilitlemişti ki, adamın kendine çeki düzen vermesi için rastgele bir sarhoş sevişmesi, biraz şantaj, bir hamilelik, kafasına aldığı bir kurşun yarası, yıllarca süren boşluk, bir kaçırılma ve birkaç kurşun daha gerekmişti.

Ne lanet bir israf.

Umut ışığı mı? Onu sevdiğini söylemişti. Dün gece ve şimdi, Jase'i dövmesi ve Deuce'un gitmesiyle ilgili bir şeylerin arasında, onu sevdiğini söylemiş ve onu tekrar kaybetme korkusunu itiraf etmişti. Bu hem şaşırtıcı hem de o kadar şaşırtıcı olmayan bir açıklamaydı. Duygularının onun söylediğinden daha derin olduğundan şüphelendiği zamanlar olmuştu ama bunu asla itiraf etmemişti ve bu yüzden o da etmemişti.

Ama artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Geçmişte yaşamaktan, hiçbir yere gitmeyen bir gelecekte yaşamaktan bıkmıştı. Ve artık geriye bakmak istemiyordu.

"Dorothy."

Konuşmaya devam
etti. "Dorothy!"

Yine de konuşmaya devam etti. Ve lanet olsun, eğer bu
kadını çok sevmeseydi, onu kesinlikle öldürürdü.

"DOROTHY!" Elini boğazına götürdü ve anında
Bağırdığına pişman oldu. Yine de işe yaramış gibi
görünüyordu; o
artık gevezelik etmek yerine ona bakıyordu.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı boğazını ovuşturarak.
"Kapa eneni."

"Kapa eneni," diye fısıldadı, yüzü buruşmuştu. "Kapa
eneni mi? Cidden benimle böyle mi konuşacaksınız?"

"Evet," diye homurdanarak onun sözünü kesti. "Sana
cidden çeneni kapamanı ve buraya gelmeni söyleyeceğim."
Kendini hareket ettirmeye çalıştı, bacağındaki ağrı
şiddetlenince yüzünü buruşturdu ve bunun yerine kolunu
ona uzatmaya karar verdi. "Sadece buraya gel," dedi eliyle
işaret ederek. "Sadece eneni kapa ve buraya gel."

Uzun bir duraksamadan sonra kekeleyerek,
"Giyinmeliyim," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı, ona ve lanet olası yataktan kalkıp
onu almaya gidemediği gerçeğine giderek daha fazla
sinirleniyordu. "Gel lan buraya!"

Yavaş ilerliyordu ama sonunda bir ayağını diğerinin
önüne attı. Kadın salyangoz hızıyla ona doğru ilerlerken
kolunu uzatmış bekledi, her şeyi hissetmesine rağmen
sabrını korumaya çalışıyordu.

Yatağın kenarında durakladı, yüzü hâlâ ağlamaktan
kızarmış ve havluyu göğsüne bastırmıştı. Bakışları onun
vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi, sonra yatağın
üzerinden geçti ve daha da uzağa, pencereye doğru
bakarken doğrudan ona değil her yere baktı.

Ne olduğunu, Dorothy'nin kendisinin en büyük düşmanı
olduğunu anlayınca, ağır bir iç çekti ve

Kolum yatağa düştü.

"Kadın," dedi usulca. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak."

Kızın bakışları kalktı, onunkilerle buluştu ve birbirlerine baktılar, kızın yeşil gözleri yaşlarla doldu, adamın vücudu onu kendine yaklaştıırıp karşısında hissetme ihtiyacıyla kaşınıyordu. Ve ayrıca işeme ihtiyacıyla. Tanrım, işemesi gerekiyordu. Zamanlaması da harikaydı. Ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesi için yirmi yıl beklemişti ve neredeyse sekiz yıl boyunca sadece ona tekrar dokunma şansı için beklemişti ve zamansız bir bedensel fonksiyonun her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Seni kaybedeceğimi sandım," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "Bir daha asla şansım olmayacak sandım."

"Bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm," dedi. "Nefes aldığım sürece hiçbir yere gitmeyeceğimi."

"Christopher için orada olduğunu biliyorum. Christopher için oradaydın," dedi, sesi küçük ve emin değildi.

"İkiniz için de," diye düzelitti onu, bakışlarını kolyeye çevirerek. "Ben her zaman ikinizin de yanında oldum."

Bir eliyle hâlâ havlusunu tutarken, diğer eliyle yukarı uzandı ve boynunda asılı duran küçük kolyeyi tekrar kavradı.

Christopher'ın onu Noel için asıl istediğinin yeni bir video oyun konsolu olduğuna ikna etme çabalarını hatırlayan Hawk neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse. Ama Dorothy'yi tanısaydı, onun gülümsemesini tamamen başka bir şey sanırdı.

"Her şeyi berbat ettim," dedi başını sallayarak. "Korkmuştum ve yanlış bir seçim yaptım. O gece bana sanki sana ihanet etmişim gibi bakışını asla unutmayacağım."

"Her şeyi berbat ettim," diye tersledi, Dorothy'nin özlemediği tek özelliği olan o meşhur kendinden nefret etme hali karşısında sinirlenmeye başlamıştı. "Ben, Dorothy, bunu o kalın kafana sok

Kafam. Bana ait olmayan bir şeyi aldım ve ... aw, fuck!"

Yumruklarını sıktı ve nefes alış veriş i ağırlaşt ı. "Ne bekliyordum bilmiyorum," diye homurdandı. "Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok. Beni sevdiğini söyledin, seni sevdiğimi biliyorsun, bu yüzden sorunun ne olduğunu ve sana dokunabilmem için neden k ı ç ını kaldırıp buraya gelmediğini anlamıyorum."

Daha fazla gözyaşı, *lanet olası bitmek bilmeyen* gözyaşları, gözlerini doldurdu ve taşı tı.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye fısıldadı.

Tanrım, bu kadın, bu aptal lanet kadın ... "Dorothy," dedi. "Evet, seni seviyorum. Değ il mi? Sanırım bunu söylemem gerekiyordu. Zaten bildiğ inizi düş ündüm."

Bir kez daha gözlerini kaçırd ı ve adam onun en iyi yaptığı şeyi yaptığını biliyordu. Çarklar dönüyordu, her lanet şeyi fazla düşünüyor, onu mutlu etme potansiyeli olan her şeyden kendini vazgeçirmeye ç a l ı ş ı y o r d u .

"Çok uzun zaman oldu," dedi titrek bir iç çekiş le. "Artık birbirimizi gerçekten tanımıyoruz bile."

Ona gülmek, belki birkaç tokat atmak ya da ayağ ından tutup baş aşağı asmak ve tüm o kendinden ş üphe duyma halini silkelemek istedi. Bunun yerine, Dorothy'nin duygusal olarak çırpınd ığı zamanlarda her zaman ihtiyaç duyduğ u sakinliğı koruyarak yüz ifadesini düzeltti.

"Bilinecek ne var ki?" dedi, kollarındaki ve göğsündeki her santim derinin ve yaralı kasın acıyla alevlenmesine neden olan kaygıs ız bir omuz silkmeyeyle. "Benim adım James Alexander Young. New York'ta doğdum ve büyüdüm. Ben-"

Gülümsemeye başlad ığı anda konuşmayı kesti. "Ama sen öyle biri değ ilsin," dedi usulca. "Değ ilsin gerçekten."

"Buraya gel," dedi parmağını kıvrırarak ve bir kez olsun, onu şaşırtarak, gerçekten dinledi.

Eğildi ve elini kendini sabitlemek için kullanarak yatağın kenarına doğru eğildi. Yine de çok uzaktaydı ve onu yana doğru eğilmeye zorluyor, bu da ona inanılmaz derecede acı veriyordu. Yine de ısrar etti, vücudunu ona doğru gererken mücadelesini sessiz tuttu. Başları neredeyse birbirine değecekken uzandı ve elini yanağının pürüzsüz teninde gezdirip saçlarının arasına soktu.

"Luca Polachev uzun zaman önce öldü," dedi. "Ben James Young, Cehennem Atlıları'nın bir üyesi, Deuce'un adamlarından biri ve Christopher Kelley'nin gururlu babasıyım.

Ben artık buyum ve önemli olan tek şey de bunlar."

Yanağını elinin içine bastırarak ona tatlı gülümsemelerinden birini verdi, onu ilk başta kendisine çeken gülümsemenin aynısını. Dorothy'nin tüm o masumiyetini, doğuştan gelen iyiliğini alıp kendi iyiliği yapmak istemesine neden olmuştu.

"Banyoya ihtiyacın var," diye fısıldadı burnunu kırıştırarak. "Evet," diye fısıldadı. Bir banyoya ihtiyacı vardı, bir saç kesimi ve tıraşın yanı sıra birkaç düzine bir diş fırçası. Hazır eli değmişken yeni bir bacak da alabilirdi ama en çok da işemesi gerekiyordu.

Ama bunların hiçbiri olmadan, o daha tek bir kelime bile edemedi, adam acı içinde çılgılık atmadan eğilebildiği kadar eğildi ve aralarındaki kalan santimi de yerle bir etti.

"Her zaman neye pişman oldum biliyor musun?" diye fısıldadı. "Seni motorumun arkasına hiç bindirmediğime. Sadece sen ve ben, güneşin altında. Artık saklanmak yok."

Dorothy'nin küçük, şaşkın bir nefes alacak kadar zamanı vardı.

Sonra Hawk, söylediği ya da yaptığı her şeyin aralarındaki zayıf bağı koparabileceğini hissetmesine rağmen

"Siktir et" dedi ve onu öptü. Çünkü Dorothy söz konusu olduğunda, kaybedecek bir şeyi kalmadığını düşündü.

Neredeyse sekiz uzun yıldan sonra ilk kez kadının öptü.

Titriyordu, dudakları titriyordu ama geri dönmedi ya da onu durdurmaya çalışmadı. Ve hiç zaman kaybetmedi, daha fazla zaman kaybetmeyecekti, hiçbir garantinin olmadığı bir dünyada değil.

Birbirlerine alışık olmadıkları için ikisi de ilk başta biraz beceriksizce davrandılar. Sonra aralarında bir şey tıkladı ve birbirlerine duydukları istek her türlü beceriksizliğin yerini almaya başladı. Kadının vücudu anında yumuşadı ve öne doğru eğilerek adamın vücuduna girdi ve ona karşı eridi. Bir eli onun göğsünü buldu, diğeri saçlarına uzandı ve ensesini avuçlamadan önce saçlarında gezindi.

Ve sonra, sanki hiç zaman geçmemiş gibi, sanki aralarına hiçbir şey girmemiş gibi, sanki hiçbir trajedi onları ayırmamış gibi, onu hararetle öptü, emin elleriyle ona dokundu ve adam onu sıkıca kavradı, ağzı ve vücudu onun için bir zamanlar olduğu kadar doğal hissetti.

- - -

Yavaşça battaniyeyi Hawk'ın gövdesinin üzerine çektim ve çenesinin altına sıkıştırdım. Uykusunda kıpırdandı, tutarsız bir şeyler mırıldandı ve sonra hızla tekrar horlamaya başladı. Ona bakarken yüzümü buruşturdum. İyileşmesi gereken çok şey vardı. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyaç duymadan bir ya da iki saatten fazla dayanamıyordu ve hala tuvaleti kendi başına kullanamıyordu.

Ama evdeydi, güvendedi ve benimdi. Benim.

Ve bu sefer işi berbat etmemeye kararlıydım.

On Üçüncü Bölüm

Jase'in buraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Buraya *nasıl geldiğini* çok iyi biliyordu ama nedenini tam olarak bilmiyordu.

Ya da kulüp binasından ayrıldığından bu yana ne kadar zaman geçtiğini, hatta hangi gün olduğunu bile.

Wyoming'de, memleketinde, çocukluğunun geçtiği evin önünde park etmiş, buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. Sonra kafasına dank etti... Chrissy mahkemeye gittiğinden beri eve dönmemişti ve kızlara bakamayacak kadar dağılmıştı. Ondan sonra bir süre Chrissy'nin ailesiyle kendi ailesi arasında gidip gelmişler, sonunda en azından büyük ölçüde kendini toparlayabilmişti.

Ama artık çok geçti ve hepsini hayal kırıklığına uğrattı.

Kendisinden, vurulma olayının kendi kasabalarında ailesinin başına açtığı dedikodulardan utanıyor ve durumu onlar için daha da kötüleştirmek istemediğinden o zamandan beri eve gitmemiştir.

Ve şimdi bir sebepten dolayı evdeydi ve bundan sonra ne yapacağını tamamen kaybetmişti.

Kapıya gitti mi? Kendini ilan etti mi? Evet, bu gerçekten iyi giderdi.

Merhaba anne ve baba, Noeliniz nasıl geçti? Eminim sizi hayal kırıklığına uğratan oğlunuzu gördüğünüze sevinmişsinizdir, ve torunlarınızın hayatını mahvettiniz. Umarım üzerimdeki kusmuk ve içki kokusuna aldırmazsınız.

Yoksa uzaklaştı mı? Montana'ya dönüp kendi haline mi bıraktı?

Tam olarak neye geri dönmek? Ona acıyan kulübe mi? Resmen veda eden kadına mı?

Ve lanet olsun, hala çok acıyordu.

Her neyse. Bir içkiye, kafasını dağıtacak küçük bir şeye ihtiyacı vardı ve sonra ne halt edeceğine karar verecekti. Eğilerek yolcu koltuğundan yere düşmüş olan içki şişesine uzandı, bu sırada sürücü tarafındaki cama vurulması onu tekrar dik bir pozisyona getirdi.

Kahretsin.

Walter Brady herkesin beklediği kadar iyi yaşlanmıştı. Baştan aşağı bir kovboy olan Walter Brady'nin iri kaslı boyu, bir zamanlar verimli bir rodeo binicisi olmasına bağlanabilirdi, ancak yıllar içinde geliştirdiği tombul göbeği, rodeodan emekli olduktan sonra mavi yakalı fabrika işçiliğinin ve karısının mükemmel yemeklerinin sonucuydu.

Başındaki seyrelmiş gri saçlar, yüzündeki birçok çizgi ve sarkık yüz hatları kolay bir hayatı olmadığı izlenimini veriyordu, ancak onu tanıyan herkes, zaman zaman zor olsa da, tatmin edici bir hayatı olduğunu bilirdi. Walter yirmili yaşlarının başında, kariyerinin zirvesindeyken Doreen Davies'le evlenmişti; genç bir rodeo hayranıydı ve ona vurulmuştu; planlanmamış bir hamilelik yüzünden değil, onu sevdiği için. Rodeo kariyerini sona erdiren bir sırt sakatlığından sonra, birlikte kendilerine yeni bir hayat ve gurur duyabilecekleri bir yuva kurmak için çok çalışmışlardı.

O evi üç oğulları ve iki kızlarıyla, ev yemeklerinin kokusuyla ve kahkaha sesleriyle doldurmuşlardı. Ve çoğunlukla, çocukları onları gururlandırmıştı - hepsi dürüst bir yaşam sürmüş, hepsi evlenmiş ve yakınlardaki evleri kendi çocuklarıyla doldurmuşlardı.

Biri hariç hepsi. O hariç. Çoluk çocuğun ortasında kalan Jase, ailesinin tüm beklentilerini boşa çıkarmıştı ve sonra

sırf destansı listesinden birkaç başarısızlığı daha silebilmek için kendince birkaç tane uydurdu.

Derin bir nefes alarak camı indirdi. "Baba," dedi adama başıyla selam vererek.

Babası ona bakarken kaşlarını çattı. "İnsanların çimlerine park etmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Jase şaşkınlıkla önce ön cama, sonra da yolcu tarafındaki cama baktı ve aslında araba yolunu tamamen kaçırdığını ilk kez fark etti. Neyse ki yaşadığı yerde en yakın komşunuz yolun en az birkaç mil aşağısındaydı ve ailesi dışında kimse onun kendini aptal yerine koyduğunu görmemişti. Gerçi buna kimse şaşırmazdı.

Pantolonu inik yakalanmış bir genç gibi hissederek, utangaç bir tavırla babasının yüzüne döndü. "Evet," diye mırıldandı. "Ben, özür dilerim. Kar biraz saklamış. Ben ... uh-"

Walter onun sözünü keserek, "Kenara kay," dedi. "Bu işi daha da kötüleştirmene gerek yok."

"Belki de gitmeliyim," diye mırıldandı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Walter. "Lanet bir kokarcadan daha sarhoşsun. Biraz yemek yiyip uyuyana kadar hiçbir yere gidemezsin."

"Annemi üzmem istemiyorum," diye fısıldadı, kendini bir kez daha yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu.

"Bunun için çok geç. Seni içeri getirmem için beni kim uyandırdı sanıyorsun?" Babası açık pencereden uzanarak kilidi açtı, ardından kapıyı kırarak içeri girdi ve Jase'i ya yana çekilmeye ya da üzerine oturmaya zorladı.

"Tanrım, Jason, burada bir şey mi öldü?" Yüz ifadesi tiksintiyle buruşmuş olan babası kamyonetin kabinine baktı, Jase'in kucağında ve pantolonunu kaplayan kusmukta durdu.

Jase bir an için babası görmeden lekeyi kapatmayı düşündü ama neden? Hasar çoktan verilmişti. Sadece ailesinin ön bahçesine park etmekle kalmamış, aynı zamanda babasında numarası da vardı. Yaşlı adamda hep vardı. Walter Brady insanların saçmalıklarını yüzlerine vurmakla ünlüydü.

Ve Jase bunu herkesten daha iyi bildiğine göre, yine ... neden buradaydı ki?

Babası küfredip başını sallayarak kamyonu vites taktı ve sokağa doğru geri geri gitmeye başladı. Kamyonet garaj yoluna, annesinin dört kapılı sedanının arkasına ve babasının kamyonetinin yanına düzgünce park ettikten sonra, bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamayarak babasına baktı.

"Sana pişirdiği yemek soğumadan şu lanet eve girsen iyi olur." Babası anahtarları cebine koyup kamyonetten çıkmadan önce sabırsızca eve doğru işaret etti. Jase buraya gelmenin bir hata olup olmadığını bir kez daha düşünürken, babası yolcu tarafındaki cama gereksiz yere vurmaya başladı.

"İki kere söyletme bana evlat!"

Jase ağır bir iç çekişle kapıyı iterek açtı. Aşağı inmeye çalışırken baş dönmesi ona sertçe çarptı ve babası onu belinden yakalayıp dik durması için sürüklemeseydi kıç üstü düşecekti. Utanç içinde küfrederek babasının elinden kurtuldu ve yumruğunu kamyonun kapısına indirdi. Metal çarpmanın etkisiyle çukurlaştı ve bunun kendi kamyoneti değil, Cage'in kamyoneti olduğunu çok geç fark etti.

"Siktir," diye bağırdı zonklayan yumruğunu sıkarak.

"Hey şimdi!" Kollarından yakalayan babası onu çekiştirdi.

Geriye doğru, o yapamadan önce onu hızla yanına yatırarak tekrar tökezledi. Bir kolunu Jase'in beline dolayarak kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Daha kötüsü de olabilirdi, evlat," diye mırıldandı Walter onu verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken. "Bunu unutma, her zaman daha kötüsü olabilir."

"Olamazdı," diye geveledi Jase, aniden kendini birkaç dakika öncesine göre çok daha sarhoş hissetmeye başlamıştı. "Her şeyi berbat ettim, her şeyi, herkesi. Lanet olası bir karmaşa yarattım."

"Annenin önünde küfretme, şimdi."

Kapı tam yanlarına geldiklerinde açıldı ve paravanın arkasında Jase'in annesi duruyordu. Walter'ın aksine Doreen zarif bir şekilde yaşlanmıştı. Uzun, gri ve beyaz saçları hâlâ bukleler halindeydi, narin yüz hatları yıllar içinde yerleşmiş pek çok kırışıklığa rağmen bozulmamıştı. Ve onun nazik yüzünde en sevdiği özellik olan gözleri hâlâ her zamanki gibi büyük ve maviydi.

"Savurgan oğul geri döndü," diye açıkladı Walter kesin bir dille. Yüzünde mutluluk ve üzüntü karışımı bir ifade vardı,

Gülümsemeye çalışırken bile gözleri doluyordu. "Jason," dedi

Gözyaşları içinde, kapıyı iterek açtı ve kollarını uzattı.

"Kendi pisliğine bulanmış," diye homurdandı

Walter. "Umurumda değil," diye tersledi. "O benim oğlum."

Babası kalan basamağı çıkmasına yardım etmek zorunda kaldı ve sonra evin içindeydi, annesinin kolları onu sıkıca sararken ev kokuları onu sarıyordu.

Jase kendini tutamadı, ağlamaya başladı, çünkü görünüşe göre artık yaptığı şey buydu, ağlıyordu. Her zaman.

"Şşşt," dedi, sırtını ovarken onu susturdu.

"Düzeltemeyeceğimiz hiçbir sorun yok, duydun mu beni? Düzeltemeyeceğimiz hiçbir sorun yok."

Ona inanmıyordu ama bu rahatlık da umurunda değildi.

Onu salondaki banka yönlendirerek oturmasına yardım etti ve dizlerinin üzerine çöküp botlarını giymeye başladı.

"Hayır, anne," dedi, eğildi ama bir tokatla uzaklaştırıldı.

"Ver şu yeleğini bana," dedi Walter, yeleği çoktan omuzlarından çekip çıkarmıştı. "Ceketini de."

İkisini de portmantoya asmak üzereyken babası kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Deuce burada olduğunu biliyor mu?"

Jase başını salladı. Aslında kimse bilmiyordu çünkü cep telefonunun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen en son gördüğü kulüpteki odasındaydı. Orada olması ona çok iyi gelmişti. Deuce'un onu aramaya çalıştığında ve telefonunu odasında bulduğunda yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyordu.

"Tamam o zaman. Annen her ne yapıyorsa onu yaparken ben de onu arayacağım."

"Ona her şeyi anlatma," diye arkasından seslendi Jase.

"Yapmayacağım," diye bağırdı. "Ama Deuce zeki bir adam, boşlukları doldurabileceğine eminim."

Jase sıraya yaslandı ve içinden bir değersizlik dalgasının daha geçtiğini hissetti.

"Jason?"

"Hmm?"

"Jason, bana bak."

Enerjisi hızla azalan Jase, son damlasına kadar boynunu düzeltmek ve annesine bakmak için kullandı.

"Sen bir Brady'sin, değil mi?"

Oh, lanet olası bir çatalla onu kışından becer, Brady ailesinin konuşmasıydı.

"Evet, anne," diye mırıldandı. "Ben bir Brady'yim." "Peki Brady'ler ne iş yapar?"

"Bira, barbekü ve rodeo?"

"Jason ..." Annesinin ses tonu bir uyarı gibiydi ve Jase gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

"Bradys birbirini sever," diye tersledi. "Bradys birbirlerine saygı gösterir. Bradys çok çalışır, Bradys dürüsttür ve Bradys elinden gelenin en iyisini yapar."

"Anne," dedi. "Bunların her birini bir noktada mahvettim, bazılarını birden fazla kez."

"Sonuncusu," diye devam etti, onu görmezden gelerek. "Ne oldu Jason?"

Boğazında hızla oluşan yumruyu yutkunarak koridorun aşağısına, babasının eski döner telefonla konuştuğu yere baktı. Ne dediğini duyamıyordu ama Deuce'un ona ne anlattığını hayal edebiliyordu. Hikâyelerini değış tokuş ettikleri düşüncesi onu ü r p e r t t i .

Annesine geri döndü. "Bradys birbirini affeder."

Gülümseyerek dizine hızlıca bir şaplak attı, botunu çıkarmayı bitirdi ve sonra diğeriyle çalışmaya başladı.

"Kızlar beni affetmeyecek," diye fısıldadı.

Annesi başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi. "Gelecekler," dedi. "Onlar Brady'ler. Peki ya Jason?"

"Öyle mi?"

"Bir daha evimde küfür etmeye cüret etme."

Bölüm On Dört

"Ayrıntılar," diye fısıldadı Eva, mutfak tezgâhına doğru eğilerek. "Onları istiyorum."

Miles City'ye geleli neredeyse iki hafta olmuştu ve Hawk eve getirildiğinden beri kulüp binasına ilk kez geliyordum. Bu sabah Tegen ve Cage'in her zamanki didişmeleriyle uyandım. Buna bir saniye daha dayanamayarak hızla duş alıp giyindim, Hawk'ın rahat olduğundan emin oldum ve kulüp binasına doğru çılgınca bir koşu yaptım.

İlk başta Eva'yı buralarda bulduğuma sevinmişim ve onunla vakit geçirmekten her zaman mutlu olduğum için ikimize de öğle yemeği hazırlamayı teklif etmişim. Ta ki bilgi almak için başımın etini yemeye başlayana kadar.

Şimdi sadece sinirlenmişim. Kami'nin aksine, en iyi arkadaşım olarak gördüğüm kadına bile romantik hayatımın ayrıntılarını kolay kolay açıklayamazdım.

Umutsuzca kızarmamaya çalışarak, onu görmezden gelmeye devam etmek için hazırladığım salatayla ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Dorothy, bana bir şeyler vermelisin. O iri ve seksi adamı yatağa attın ve öpüşüp barıştığınızı biliyorum. Cage öyle söyledi."

"Ne?" Elimdeki tahta kaşığı tezgâha vurarak çığlık attım. "Beni gözetliyor muymuş?"

Eva ayağa fırladı ve kışını sallayıp kollarını havada sallayarak garip bir kutlama dansı yaptı. Garip ve düpedüz berbat görünüyordu ve ona bunu bir daha asla yapmamasını söylemek için aklıma bir not aldım.

"Biliyordum!" diye bağırdı, hâlâ dans ediyordu.

"Biliyordum!" "Beni kandırdın!"

Sırıtarak omuz silktil ve ben de yenilgiyle iç çektim.

"Peki," dedim kısaca. "Öpüştük. Hepsi bu kadar."

"Aman Tanrım," diye dramatik bir şekilde fısıldadı.

"Dorothy,

Seninle ne yapacağım ben? Kiminle yaşayacağım? vekaleten mi? Kami seks yapmıyor, sen de yapmıyorsun ve benim hayatım huysuz bir çocuk, kendini yirmi altı yaşında sanan on iki yaşında bir çocuk ve kalp ilacı kullanan bir kocadan ibaret."

"Kulübe katıl," dedim ve tekrar iç çektim. "Hayatım genellikle ya motorcu ya da profesyonel bir boya tabancası savaşçısı olmak isteyen yedi yaşında bir çocuktan ibaret. Ama son zamanlarda kızım ve kocasıyla dolu, kavga etmediklerinden daha çok kavga ediyorlar ve dürüst olmak gerekirse, Tegen'in yayıncılık endüstrisiyle boğuşmak yerine neden yerel gazetede bir iş bulmadığını bilmiyorum. Onlarla aynı evde olmaya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Hawk'ın iyileştirici olması gerekiyor ama bu kadar uçucu bir evde ne kadar iyileşme olabilir bilmiyorum."

Kızım alıngan biriydi; buna hiç şüphe yoktu. Kavgacı ve gösterişçi demek en hafif tabir olur. Tegen kanaatkârlığı tamamen yeni bir seviyeye taşıdı ve haklı ya da haksız olduğuna bakmaksızın ölümüne savaşırdı.

O ve Cage ile geçirdiğim zamanlarda birbirleriyle olan etkileşimleri beni gerçekten şaşırtmıştı. Sürekli kavga ediyor, birbirlerine bağılıyor ya da konuşmayı reddediyorlardı ama aynı zamanda birbirlerini dengeliyor gibiydiler. Garip bir dinamikti ama görünüşe göre işe yarıyordu.

Yine de Cage'in hakkını vermek lazım. Tegen'in düzenli olarak patlamalarına ve genellikle kaba tavırlarına katlanabilen herkes ya onu şiddetle seviyordu ya da cezalandırılmaya aç biriydi. Cage'i benim kadar iyi tanıyan biri olarak, bunun birincisi olduğundan hiç şüphem yoktu. Ancak bunu bilmek bile, birbirlerine olan sevgilerini gösterme konusundaki benzersiz yöntemlerine tanıklık etmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Hawk ve bana gelince, yapacak fazla özel bir şey yoktu.
. yani, herhangi bir şey yapmak için.

Gözlerimi kapatarak derin, sakinleştirici bir nefes aldım
ama bu gergin sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir işe
yaramadı. Buna alışık değildim.

. ... bu ... sürekli kesinti artık. San Francisco'da sakin,
öngörülebilir bir hayatım vardı ve şimdi Miles City'ye
döndüğümde, her şey sakin değildi.

"Ve Hawk," diye ekledi Eva. "Senin hayatın da artık
Hawk'tan ibaret."

"Ne zaman olmadı ki?" Şakayla karışık söyledim.

"Dooooorthy ..." Eva bilerek adımını çocuksu bir
sızlanmayla uzattı.

"Evvvvvvaaaaaa" dedim, onu taklit ederek.

"Dooooorthy" diye tekrarladı.

"Tamam, peki," diye tersledim ve kaşığı yere bıraktım.
Ben ona ters ters bakarken kaşık tezgâha çarptı. "Gerçek şu
ki Jase'le hâlâ birlikte olduğumuzdan beri, hamileliğimin
ortalarından beri seks yapmadım. Ve dürüst olmak
gerekirse, çok korkuyorum!"

Şaşırtıcı bir şekilde, Eva ifşaatım karşısında en ufak bir
şok yaşamamış gibi görünüyordu, bunun yerine sanki
benden bu cevabı bekliyormuş gibi biraz kendini beğenmiş
görünüyordu. Beni bir kez daha kandırdığı için incinsem mi,
yoksa beni yeterince iyi tanıdığı ve beni gerçekten tanımak
için zaman ayıracak kadar önemseydiği için sevinsem mi
bilemedim. Etrafıma ördüğüm duvarların ötesini görmek
için.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" diye sordu.
Dirseklerini tezgâhın üzerine koyan Eva çenesini
avuçlarının arasına aldı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı.

Başımı salladım. Neye ihtiyacım olduğunu hiç biliyor
muydum?

İçimden alay ettim. Hayır, kesinlikle yapmamıştım. "Ne?"

Teredditle sordum, bunu gerçekten istediğimden emin
değildim.

Eva'nın benim için ne sakladığını biliyordum.

"Vahşı kedi," dedi Eva ciddiyetle.
Bir kaşımı kaldırdım. "Pardon?"

"Vahşi kedi," diye tekrarladı Eva. "Sadece kontrolü ele almalısın. Diğer her şeyi unut - geçmiş, korkularını -Sen, Hawk ve ne istediğin dışında her şeyi unut. Ama en çok da ona ne yapmak istediğinle ilgili," diye bitirdi sözlerini sinsi bir sırıtışla.

"Ben vahşi değilim... kedi," dedim, son kelimedede tökezledim ve yüzümün ısındığını hissettim. Umutsuzca, tam olarak ne olduğumu yeterince tanımlayan bir kelime aramaya çalıştım ve boş çıktım. "Ben ... tozlu amcığım," diye iç çekerek bitirdim, kendimi gülünç hissediyordum.

Eva'nın yüzü gevşedi ve bana abartılı bir dehşet ifadesiyle baktı. "Kırkı yaşlarındasın Dorothy, ölü değilsin! O yüzden eve git, kızını evden kov, yukarı çık, soyun ve erkeğini becer!"

"Zar zor yürüyebiliyor!" Tısladım.

"Bunun için bacağına ihtiyacı yok!" diye tısladı.

"Üçüncü bacağına ihtiyacı olacak," diye yeni bir ses eklendi.

Eva ve ben başımızı kaldırdığımızda Bucket'ın ağır dövmeli kız arkadaşı Christina'nın mutfakın açılır kapanır kapısından sendeleyerek girdiğini gördük. Üzerinde sadece siyah bir sütyen, ona uygun bir tanga ve bir çift kan kırmızısı ince topuklu ayakkabı vardı, en yakın sandalyeye yığılmadan önce muşamba üzerinde ağır adımlarla ilerliyordu.

Christina onu daha önce hiç görmediğim kadar bitkin görünüyordu; uzun siyah saçları dağılmış, koyu renk makyajı gözlerinin etrafına bulaşarak ona rakun görünümü vermiş ve kırmızı rujunu ağzından yanağına doğru zorla sürülmüş gibi duruyordu.

Eva'ya kaşlarımı kaldırdım, o da gözlerini devirerek başını salladı.

"Peki kimin üçüncü bacağından bahsediyoruz?" Christina sordu.

"Hawk'ın," diye cevap verdi Eva ve benim sessiz bir hırıltıyla karşılık verdiğim bir sırıtış fırlattı.

"Oh," dedi Christina sıkılmış bir sesle. "Sadece eyeri bağla ve sür, kızım, sür."

"Gördün mü," dedi Eva akıllıca.

"Sana söylemiştim." "O kadar kolay değil," diye itiraz ettim.

"Neden olmasın ki?" Christina haykırdı. "Yani, sanki daha önce hiç binmemişsin gibi. Cidden, D, Jase'in arkasından o joystick'i ne zamandır kullanıyordun? Beş, on yıl? Bütün o lanet zaman boyunca mı?"

Ağzım açık kaldı. Christina'nın ne kadar kaba olabileceğini unutmuştum. Hiçbir filtresi yoktu, hiçbir çekincesi yoktu ve her zaman kulüple ilişkili diğer kadınlardan daha çok erkeklerden biri gibiydi. Aslında, Tegen'in kulüp binasında dantelli iç çamaşırları ve yüksek topuklu ayakkabılarla dolaşırken asla yakalanmayacağı gerçeğini bir kenara bırakırsak, kendi kızıma çok benziyordu.

Aslında düşündükçe, kulüple ilişkili kadınların çoğunun Christina'ya çok benzediğini fark ettim. Birkaçı hariç, savaş baltası kişilikleri olan sert kadınlardı, esasen Deuce'un ekibinin bir parçası olan türden erkeklerle başa çıkabilecek kadar güçlüydüler.

Nasıl oldu da buraya geldim?

Kocamı evli bir adamla aldatmış ve daha sonra sevgilimin arkasından cinsel ilişkiye girmiş olsam da, kulübün kadın standartlarına göre son derece uysaldım. Bir aslan çukuruna atılmış ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmış bir ceylan.

Her ne kadar zarar görmemiş olsam da, yine de hayatta kalmıştım. Hayat bazen insana ilginç sürprizler yapabiliyordu.

"O çılgın beyninle şimdi ne düşünüyorsun, Dorothy?"

Düşüncelerimden sıyrılarak Eva'ya baktım ve omuz silktim. "Sadece... bilirsin, nasıl oldu da

burada."

Eva gülümsedi, başkalarının bilmediği şeyleri biliyormuş gibi hissettiren geniş, sıcak gülümsemelerinden biriydi. Onun bu özelliğinden hem nefret eder hem de çok severdim; basit bir kelime ya da gülümsemeyle bir odayı aydınlatabilirdi.

"Buraya geldin," dedi, "çünkü ait olduğun yer burası. Her zaman güzel olmayabilir, aslında bazen hayat düpedüz çirkin olabilir, ama her şeyin bir nedeni vardır, Dorothy. Her şeyin."

Sözleri Hawk'ınkiyle neredeyse aynıydı ve bir keresinde Tegen'e sinirlerini yatıştırmak için söylediğim bir şeydi. Kadere ya da alınyazısına hiçbir zaman inanmamış olsam da, bunda bir gerçeklik payı olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Hawk bile hatalar yaptığını kabul etmişti.

Yine de ... belki de hatalarımız bizi en başından beri olmamız gereken yere götüren şeydi. Hatalarımız olmasaydı, olmamız gereken insanlar haline gelemey miydik? Ve eğer yaptığımız seçimleri yapmamış olsaydık, hepimiz ne olurduk?

Yine de bir şekilde aynı yerde mi olurduk?

Aman Tanrım, başım ağrımaya başlamıştı. Bu düşünce tarzı bana çocukluğumu hatırlattı; ailem bana dini aşılamaya çalışmıştı ve ben buna karşı dişe diş mücadele etmiştim. Romantik biri olabilirdim ama konu körü körüne inanç olduğunda, bana asla veremeyecekleri sağlam kanıtlara ihtiyaç duyardım.

Ama belki de aşk bilinmeyene körü körüne inanmak gibiydi. Ve belki de bu yüzden gerçekten istediğim şeye doğru ilerlemek yerine bildiklerimi bırakmak benim için bu kadar zor olmuştu.

"Siz iki aşk budalasısı aklınızı erkeklerinizden uzaklaştıracak mısınız?" Christina aniden tersledi. "İkiniz de beni hasta ediyorsunuz."

Eva kuru bir sesle, "Sanırım seni hasta eden şey aşırı içki içmen," dedi.

"Beni hasta etmekten bahsetmişken," diye devam etti Eva'ya sert bir bakış atarak. "Kami gelip adamının ne haltlar karıştırdığını görmeden önce içinizden birinin o küçük köpeği Cox'tan uzaklaştırması gerekiyor."

Kaşlarını çatıldı. "Cox ve Kami'nin ilişkisinin senin hasta hissetmenle ne ilgisi var?"

"Evet," diye ekledi Eva. "Ve ne zamandan beri erkeklerin ne yaptığını umursuyorsun?"

"Bu olay olduğundan beri," dedi ikimizi de tersleyerek. Eva ve ben daha iyi görebilmek için öne doğru eğildik. Orta parmağında oldukça abartılı bir elmas vardı.

"Tebrikler!" Eva bir sıçrayış ve alkışla haykırdı. "Ne zaman oldu bu?"

"Dün gece," dedi kayıtsızca. "Lanet şey sağ parmağa da uymuyor."

Bu utanç yürüyüşünü açıklıyor. Birlikte kutlama gecesi geçirmiş olmalılar. Bucket'ı benim kadar iyi tanıyan biri olarak, onun için kutlamalar genellikle Christina'nın emir yağdırdığı bir kadın hareminden oluşurdu.

"Ölçüsünü almak kolay," diye önerdim.

Gözlerini devirdi. "Tam bir baş belası. Ama asıl konuya dönelim. Bu küçük itlerin erkeklerimiz için kulübü koklamasından hoşlanmıyorum. Bucket'a söyledim, nişanlandığımıza göre artık kız yok."

O kadar mutlu görünüyordu ki - Christina ne kadar mutlu görünebilirse o kadar - ona kimsenin Bucket'ı aramadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bitkin görünüşü ve temizlikten yoksun olması, tüm kızlarının genellikle satın alınmış ve parası ödenmiş olduğu anlamına geliyordu. Bir başka kulüp üyesi olan Dirty de kız arkadaşısı Ellie'den önce aynı durumdaydı ve o, Bucket ve Freebird birlikte tanıdığım en itici üç adamdı. Dağınık,

bakımsız, genellikle pis ve her zaman kesinlikle iğrenç bir şey söylüyor ya da davranıyor.

"Dışarıdaki kız Cox'a onu yemeğe çıkarmaktan ve ailesiyle tanışmak için eve gitmekten bahsediyor. Cidden, D, git şuna bak. Kızıışmış şişko bir köpek gibi adamın üstüne atlıyor ve ben de onu tokatlamak üzereyim. Ben artık yaşlı bir kadını ve eğer onu erkeğimin etrafında dolanırken yakalarsam ..." Christina ruj bulaşmış dudaklarını büzdü ve jilet gibi keskin kırmızı bir tırnağını havada salladı. "Hayır. Sadece hayır. Haddini bilmeli, hem de hemen."

"Ugh," diye mırıldandı Eva. "Gözleri ödülde olan kulüp farelerine ders verecek havada değilim."

"Ama bu senin işin değil mi?" Şaka yaptım. "Tanrı biliyor ya, anne, eş ya da ... olmak gibi yapacak daha iyi işlerin yok."

"Değil mi?" dedi. "Çünkü boş zamanlarımda gevşek kadınlara kulüp dünyasının yollarını, erkeklerimiz söz konusu olduğunda yapılması ve yapılmaması gerekenleri öğretmeyi seviyorum. Bir numaralı kural: Karının önünde flört etme. Kural iki: Karının önünde onunla yatmaya çalışma. Üç numaralı kural: Karısının önünde ona asılmamanızı söylediğinde kesinlikle karısının önünde ağlamayın."

Hayatımın bir döneminde Eva'nın sözlerindeki acı gerçek beni rahatsız ederdi, hatta muhtemelen gözyaşlarına boğardı. Ama kırılmadım; ne de olsa, kabalık bir yana, gerçek buydu ve ben bu gerçeği yaşamıştım.

"Onunla konuşacağım," dedim iç çekerek. "Adı ne?"

"Lucy," diye teklif etti Christina. "Tıpkı vajinası gibi. Bu da

Cox'un neden hep onu götten siktiğini. Ve bahsetmişken Kıçım, sıçmam lazım." Destek için masayı kullanarak kendini sandalyesinden kaldırdı ve dengesini yeniden sağlamadan önce bir süre topuklarının üzerinde sendeledi.

"Çok fazla bilgi, Christina," diye mırıldandım, mutfaktan hızla çıkarken. "Çok, çok, çok fazla bilgi."

Cox'u barda diğer birkaç çocuğun arasında otururken buldum: Chips, Worm ve Danny D. Lucy de tam Christina'nın söylediği yerdeydi: Cox'a asılıyordu.

Onlara doğru ilerlerken, kulübe ilk gelmeye başladığım zamanlardaki Lucy ile aramızdaki benzerlikleri fark ettim. Gençti, yirmili yaşlarının başındaydı ve görünüşü gibi boyları da ortalamadan kısaydı. Bu kadar makyaj yapmasa, siyah saçları bu kadar dramatik bir şekilde kesilmese, şüphesiz sade, en iyi ihtimalle sevimli görünecekti. Ve anlamsız seks dışında sağlam bir ilişki kurma şansı kesinlikle olmayan evli bir adama yapışmış, ona her zaman istediği, bir erkekte bulmayı hayal ettiği ve yanlış yapamayacağı her şeymiş gibi bakıyordu.

Cox. Yanlış yapma. Tanrım, bu kızın nesi vardı?

Her şey acı verecek kadar tanıdıktı. Bara yaklaştıkça garip bir his kapladı içimi, bir déjà vu hissi ve sonra bir anda bir anıyla çarpıldım.

- - -

"N'aber, küçük D?" Ripper beni sırtıarak karşıladı ve kolunu uzatarak hoş geldin dedi.

Jase evine, karısının yanına döndüğünde her zaman hissettiğim reddedilme duygusunun acısını hâlâ hissediyor olsam da, Ripper'ın kucağına kaymış ve kaygımın azalmaya başladığını hissetmişim. Kulüp, çocuklar, üzerimde böyle bir etkiye sahiptiler, dünyanın geri kalanı kargaşadan başka bir şey değilken bana rahatlık ve güvenlik hissi veriyorlardı.

"Bir şey yok," dedim, sarılmasına karşılık vererek. Nasıl demeyebilirdim ki? İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Çok yakışıklıydı.

Gençti, uzun sarı saçları dalgalıydı, kusursuz altın rengi teni inanılmaz bir kemik yapısının üzerinde sıkıca şekillenmişti ve aynı derecede çarpıcı bir vücudu vardı.

"Sarılmam nerede, sürtük?" Cox seslendi. Ripper'ın hem suç hem de mizah ortağı yanına gelmem için eliyle işaret etti. Şu anda gömleksiz, ağır dövme ve piercingli vücudu sergilenen yakışıklı Latin kaşlarını müstehzi bir şekilde salladı.

"Hayatta olmaz," dedim başımı sallayarak. "Sana son sarıldığımda kışımı tutmuştun."

Cox'un sırtışı büyüdü. "Sadece Jase'in bir parça alması hiç adil değil. Bir şekilde örnek almalıyız, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır."

Elle taciz edilecek havada olmadığını anlayan Cox kolunu indirdi ve gülümsemesinin yerini bir kaş çatma aldı.

"Dostum," diye homurdandı, yumruğunu bara vurarak. "Bu reddedildiğim ikinci sefer oldu. Şu lanet Jack'i uzatsana."

"Yine bu boka mı döndük?" diye sordu Blue. Barın her zamanki köşesinde oturan Blue, tezgâhtan içki şişesini aldı ve deri şalvarının içine soktu. Uzun beyaz sakalının ardında, Blue'nun buruşuk dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor, süt beyazı gözleri genç bir mizahla parlıyordu.

Kimse Blue'nun gerçek yaşını bilmiyordu ama kardeşlerin en yaşlısı bile Blue'yu uzun beyaz saçları ve bir o kadar beyaz sakalı olmadan tanımamıştı. Ancak yaşına rağmen kendine hakim olabiliyor ve genç ya da yaşlı herkesin içmesi gerekenden çok daha fazla içerek bunu kanıtlamayı seviyordu.

"Lanet olası açgözlü ihtiyar," diye mırıldandı Cox. "Burada yas tuttuğumu görmüyor musun?"

Mavi gür beyaz bir kaşını kaldırdı. "Kapa çeneni, seni aptal.

Yas tutmuyorsun, lanet olası bir bebek gibi surat asıyorsun."

Kafam karışmış bir halde üç adama baktım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey!" Ripper gülerek şöyle dedi. "Bu sik surat hâlâ Kami'nin gecenin bir yarısı bizi terk edip gitmesine kızgın."

Cox dik bir pozisyona geçti. "Sik onu!" diye bağırdı. "SIK ONU!"

Yine gözlerimi devirmiştim. Silver Demons MC başkanının yirmi iki yaşındaki kızı Eva Fox, yanında arkadaşı Kami'yle birlikte aniden ortaya çıkmalı birkaç hafta olmuştu. Deuce ile bir geçmişisi olan Eva doğrudan ona yönelmiş, Kami de Cox ve Ripper ile üç gününü yatakta geçirmişti. Sonra iki kadın da gecenin bir yarısı kalkıp gitmişlerdi. Her zaman terk eden taraf olduğu için hayatında daha önce hiç terk edilmemiş olan Cox bunu pek iyi karşılamamıştı. Ve Deuce'un ofisinde şu anda yüksek sesle küfürler ve çarpışmalarla devam eden öfke festivaline bakılırsa, yüksek sesli kadın inlemeleri eşliğinde Deuce bunu hiç de kaldıramıyordu.

Aslında olanlardan kimse hoşlanmamıştı. Burada geçirdiği kısa süre içinde Eva'nın arkadaşlığından son derece keyif almıştım. Bir kez olsun bana eşitiymişim gibi davranmamıştı. Erkeklerin çoğunun ailesi, eşleri ve çocukları bana çok az ilgi gösteriyordu. Jase'le olan ilişkiyi sadece erkekler ve kulüp hayranları arasında bilinen bir sır olarak tutmak için ben de bir hayran olarak etiketlendim ve bu nedenle istenmeyen kişi olarak görüldüm, onlara layık değildim. Yaşlı bir kadın değildim, bu yüzden onlar için bir hiçtim. Bir fahişeden başka bir şey değildim.

Kulüpte başka bir kadınla, sadece bacaklarını açmak için burada olmayan bir kadınla konuşabilmek çok güzeldi. Eva, Vaiz'in kızı olduğu için saygı görüyordu ve bu pozisyonda olmasına rağmen bana hala onurlu davranıyordu. Demons MC ile Horsemen arasındaki farkları sadece hayal edebiliyordum.

Eva'nın gözetimindeki kulüp fahişelerine muhtemelen yaşlı kadınlardan daha iyi davranılıyordu.

Ama onun gelişinin getirdiği en büyük değişiklik Deuce'da olmuştu. O üç gün boyunca bambaşka bir adam olmuştu. Sürekli çatık kaşları kalkmış, şakaların ve gülümsemelerin taşıyıcısı olmuş, mutlu olmuştu. Ve Deuce mutlu olduğunda, kulüp de mutlu olurdu.

Eva gittiği için Deuce ve diğer herkes perişan haldeydi.

Ripper hariç. Her zamanki gibi hiçbir şeyden rahatsız olmamıştı, dünya umurunda değildi ve Cox'un ekşi yüz ifadesine manidar bir şekilde gülüyordu.

Cox, "O kendini beğenmiş, şımarık bir kaltak," diye devam etti. "Çünkü ben Porto Riko'luyum. O lanet olası bir Rikolu düşmanı.

Koyu etten hiç hoşlanmam."

"Kendine gel," dedi Ripper. "Küçük bir sürtük gibi konuşuyorsun."

"Bekle," dedi Blue. "Yani bana Meksikalı olmadığını mı söylüyorsun?" Yaşlı adam başını salladı. "Bunca zamandır burada senin öyle olduğunu düşünüyordum."

Cox'un gözleri irileşti ama tam ağzı açıldığı sırada Deuce'un çift ofis kapılarından biri açılarak gürültüyle duvara çarptı ve Cox'un ağzından çıkacak her türlü saçmalığı kesti.

Dördümüz de döndük ve Deuce'un elinde kesik ve derisinin düğmeleri çözülmüş, önü açık bir şekilde hışımla odaya girişini izledik. Sonra Deuce'un her zamanki kızı Miranda dışarı çıktı. Bara oturup dekoltesi bluzunun içinden bir paket sigara ve bir çakmak çıkardı, birini dolgun pembe dudaklarının arasına yerleştirip yaktı.

Miranda bazılarına göre güzel sayılabilirdi, uzun bacakları ve sarı saçlarından oluşan lüks bir yelesi vardı, ama ben bu kadını her şeyden çok değersiz buluyordum. Öyle olsa bile

duygularımı kendime sakladım. Deuce'un ders dışı etkinliklerden hoşlanmadığını ifade edecek durumda değildim. Çoğu insan beni de ders dışı bir etkinlik olarak görürken olmazdı.

"Siz pislikler bugün bir şey yapmayı düşünüyor musunuz?" Deuce yanımdan geçerken bağırdı. "Yoksa kışının üstüne oturup benim lanet olası içkimi mi içeceksiniz?"

Kimse tek kelime etmedi, sadece odanın içinde tepinirken sessizce izledi. Neredeyse köşeyi dönmüştü ki aniden durdu ve döndü.

"Yarın barbekü var," diye homurdandı. "Yemek mi pişiriyorsun, D?"

Şaşkınlıkla sadece başımı sallayarak cevap verebildim. Cevap olarak başını sallayan Deuce ortadan kayboldu.

"Yaralanmış." Blue, Deuce'un gittiği yöne doğru başını salladı. "Küçük kız bir anda ortaya çıkıyor ve ikisinin zaten bir geçmişi var. Kız ona onu sevdiğini söylüyor, her zaman istediği şeyin tadına baktırıyor ve sonra puf diye ortadan kayboluyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Cox sordu. "Prez'in Demon amcığı için yanıp tutuştuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Miranda homurdanarak başını salladı. Tezgâhın üzerinde öne doğru eğilerek göğüslerini çenesine kadar kaldırdı. "O küçük kız onun umurunda bile değil."

Blue onu görmezden gelerek Cox'a baktı. "Sen aptal mısın? Vaiz ona Eva'ya bir daha dokunursa onu yere sereceğini söyledi. Peki o ne yaptı? Ona tekrar dokunuyor. Ve tekrar. Ben buna sert sikişme derim."

"O zaman onu da becer," diye homurdandı Cox.

"Alo?" Miranda sesi sinirli geliyordu. "Evde kimse var mı? Eva dikkat dağıtan bir pislikti, hepsi bu. Başka bir şey değil."

Bıkkın görünen Blue, dikkatini Miranda'ya çevirdi ve ona dişsiz, küçümseyici bir gülümseme verdi.

"Eva Fox şu anda tatlı küçük kıcını bu kulübe geri soksa, Deuce'un seni sıcak bir patates gibi bırakıp doğruca yatağı götürmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?"

Miranda'nın duruşu sertleşti, ifadesi düşmanca bir hal aldı ama hiçbir şey söylemedi.

Blue özür dilemeden omuz silkti. "Yaşlı bir adam olabilirim, hangi yılda olduğumuzu bilmiyor olabilirim ama gördüğümde gerçek olduğunu anlarım ve Deuce ve Eva, bu gerçekten boktan bir şeydi. Sen dikkat dağıtıcısın, kızım. Orada kalan küçük beynini de kaybetmeden önce kafanı toparlasan iyi edersin."

Elimi ağzıma götürerek kahkahalarımı bastırmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım. Herkes beni duymuştu.

"Neye gülüyorsun sen?" Miranda burun delikleri öfkeyle alevlenerek sordu. "Sen de benden daha iyi değilsin! Neyin gerçek olduğu hakkında mı konuşmak istiyorsun Dorothy? Jase ve Chrissy'nin evliliğı, işte bu gerçek!"

Midem gergin bir takla attı, tüm güvensizliklerim tekrar yüzeye çıktı ve gülümsemem yüzümden kayarak elimle birlikte düştü.

Miranda gibi olmadığımı, ona hiç benzemediğimi biliyordum. O Deuce'u sevmiyordu; sadece onunla birlikte olmaktan kazanacaklarını seviyordu. Ben Jase'i sevdim, onu tüm kalbimle sevdim.

Ve bana eninde sonunda karısını terk edeceğine dair söz vermişti.

Ama ... tüm bunlar gerçekten doğruysa, Miranda gibi bir kadından gelen anlamsız bir hakaret neden beni yaralayabildi?

Miranda memnun bir gülümsemeyle bar taburesinden kaydđ. "Buradaki yerini öğrenmenin zamanı gelmişti," diye tükürdü. Topuklarının üzerinde dönerek odanın içinde hızla yürüdü ve Deuce'un geçtiğı koridorda gözden kayboldu.

"Ona aldırmayın," diye seslendi Blue. "O hiçbir şeyi umursamaz, sadece ordudaki rütbesini yükseltmek ister.

Kulüp. Sen o değilsin Dorothy, beni duydun mu kızım? Onun gibi değilsin. İyi insanları gördüğümde tanırım ve senden iyiden başka bir şey görmedim."

"Evet, sik onu, D." Ripper beni bir kez daha dostça sıktı. "Ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikri bile yok."

"Hepsinin canı cehenneme," diye homurdandı Cox. "Özellikle de Kami. Aptal sürtük."

"Lanet olsun, ahbap, gerçekten de o kibirli, hiçbir işe yaramayan ama sikik New York kışını mı hissediyorsun?"

Cox ona ters ters baktı. "Bana yapmadığını mı söylemeye çalışacaksın?"

Ripper omuz silkti. "Kami lanet bir parti. Böyle bir kaltak başka bir şey için iyi değildir. Ayrıca çok sıska. Tutunacak bir şey olmalı, değil mi? Ne olursa olsun. Ve o kaltağın hiçbir şeyi yok."

"O zaman neden onu senin aptal kışınla paylaşıyordum?"

Ripper hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Kardeşim, bedava parti teklif eden ateşli sürtükleri kaçırmam."

"Siktir git ve öl."

"Önce sen, göt herif."

İkisi her zamanki tartışmalarına ve aralıksız atışmalarına devam ederken, yeni bir gülümseme oluşmaya başladı ve kendimi bir kez daha rahatlamış hissettim. Bana sorunlarımı unutturabilecek biri varsa, o da çocuklardı. Özellikle de bu iki palyaço.

"Neden ikiniz de siktirip gitmiyorsunuz ve ölmüyorsunuz, ben de huzur içinde içkimi bitireyim!" Mavi bağırmıştı.

"Bu mümkün mü?" Cox sormuştu. "Yani, dostum, sen hiç içkini bitirir misin?"

O akşamın ilerleyen saatlerinde, çok içtiğim ve kendime acıdığım bir günün ardından kendimi barda sarhoş ve yalnız bulmuştum. Tam geceyi bitirmeye hazırlanırken

Jase'in odasına doğru ilerlerken gölgelerin arasından iri bir figür çıktı.

"Tek başına içmek eğlenceli değil."

"Hawk!" Elimi kalbimin üzerine koyarak haykırdım.

"Beni korkuttun!"

Taş suratlı Hawk bara doğru yürümeye devam etti. Yanımdaki koltuğa kayarak oturdu ve raftaki şişe sırasını işaret etti.

"Siz ne içiyorsanız ben de iki tane alayım."

Ve sonra gülümsedi.

Onu ilk kez gülümserken görüyordum.

- - -

"N'aber, D?" Cox seslenerek beni şimdiki zamana geri getirdi. "Bir içkiye ihtiyacın var mı hayatım?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Sadece Lucy'yi bir süreliğine ödünç almam gerekiyor."

Lucy'nin başı Cox'un boynundan çıktı, dudakları ateşli öpücükler yüzünden şişmişti. Bana şaşkın bir bakış attı ve "Ben mi? Neden?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sadece konuşmak istedim."

Cox, "Git konuş," diye onu cesaretlendirdi, sonra da başının üzerinden, "*Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim,*" diye bağırdı.

Lucy bana ulaştığında kolumu onun kine doladım ve onu odadan dışarı çıkardım. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedim, sesim kısıktı. "Evli bir adama aşık olan genç bir kadın ve onu takip eden uzun yıllar süren sefalet hakkında."

Lucy yürümeyi bıraktı ve beni de durmaya zorladı. Saflık dolu köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyordu, üzgün bir şekilde gülümsedi. "O kadar belli oluyor muyum?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ne yazık ki ben bu tür konularda uzmanım."

On Beşinci Bölüm

Cage başını kısmen açık olan yatak odasının kapısından içeri uzattığında Hawk yatağına uzanmış, Tegen'in kendisine zorla yazdırdığı, yayıncı tarafından reddedilmiş el yazmalarından birini okuyordu.

"Bir ziyaretçin var ihtiyar," dedi Hawk'a acımasız bir gülümsemeyle.

Hawk minnettarlıkla basılı sayfalardan oluşan kalın klasörü bir kenara fırlattı. Anlayabildiği kadarıyla bu bir aşk hikâyesiydi; en azından Tegen'in bir aşk hikâyesi denemesiydi. Aslında daha çok, aşk hikâyesi diye yutturmaya çalıştığı, uzun soluklu, nefret dolu, abuk sabuk kelimelerden oluşan bir karmaşaydı. İki saat sonra Hawk'ın beyni içinde pinpon oynanıyor gibi hissetmeye başladı.

Hikâyenin bir şekilde onu yazan kadını yansıttığını tahmin ediyordu ki Tegen'in sakinleşmesi için ağır dozda ilaç alması gerektiğini sık sık düşündüğü göz önüne alındığında bu mantıklı geliyordu. Cage bununla nasıl başa çıkmıştı... evet, Hawk'ın hiçbir fikri yoktu. Eğer Cage'in yerinde olsaydı, ondan olabildiğince uzaklaşmak için olabildiğince hızlı bir şekilde kasabayı terk ederdi.

Ama kime aşık olacağınızı bilemeyeceğinizi düşünüyordu. O evli bir kadına aşık olmuştu, üstelik bir de erkek arkadaşı vardı. Yine de Cage'den daha iyi bir anlaşma yaptığını düşünmeden edemiyordu, çünkü annesi kızından çok daha az dengesizdi.

Dorothy'nin kendine has anları olmadığından değil, bazen duygusal patlamaları onu gözünden bıçaklamak istemesine neden oluyordu ama Tegen . . .

Vay anasını.

Bu evin duvarları ince, çok inceydi ve Hawk'ı kavga üstüne kavga dinlemek zorunda bırakıyordu. Ya onlar

Bir şeylerin kırılması ya da kulağa seks gibi gelen bir şeyle - kuduz hayvanlar seks yapar- sona erdi ve onu kendi yastığıyla kendini boğarak öldürmeyi düşünmeye itti.

"Daha eğlenmedin mi?"

Yatak odasının kapısı itilerek açıldı ve Deuce ortaya çıktı. İçeri girmeden önce odayı hızlıca gözden geçirdi. Onu, kapıyı hemen arkasından kapatan Ripper takip etti. Deuce odanın içinden geçerken, sert, çizme gibi adımlarının sesiyle zemin gıcırdıyor, Ripper kapının yanında duruyor, Hawk'tan başka bir yere bakmıyordu.

Onu Ruslardan aldıklarından beri Cage dışındaki kardeşlerinden herhangi birini ilk kez görüyordu ve Hawk bu reddedilmenin acısını hissetmişti.

Yine de onları suçlamıyordu, nasıl suçlayabilirdi ki? Onlara bunca yıl yalan söyleyerek bir bakıma onlara ihanet etmişti. Yine de, Deuce onlara her şeyi açıkladığında, onu affedeceklerine dair bir umudu vardı. Ama Ripper'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, durum böyle değildi.

Bu konudaki hislerini bir kenara iten Hawk, Deuce'la yüzleşmek için döndü. İncinmiş duygulardan çok daha önemli şeyler vardı konuşulacak.

Deuce'un ortaya çıkmasını bekliyor, hem bu andan korkuyor hem de onu bekliyordu. Bir yarısı sonucun bu olmasını istiyordu ama diğer yarısı da umutsuzca her şeyin farklı olmasını istiyordu. Kendisinden çok Dorothy ve Christopher için. Çünkü ona ne olduğu umurunda bile değildi ama artık sadece o değildi.

Bir çocuk sahibi olmanın hayata bakış açınızı değiştirmesi ne kadar komik.

"Tegen ve Cage'in birbirlerini becermelerini dinliyordum," dedi Hawk, hâlâ kendisine doğru bakmamış olan Ripper'a doğru tekrar bakarak. "Ruslarla daha çok eğlendiğimi düşünüyorum."

"Evet," diye mırıldandı Deuce, başını hafifçe sallayarak. "O ikisini anlamıyorum, ama bir şekilde onu hizada tutuyor, oyuna odaklanıyor ve gerçekten önemli olan tek şey bu.

"Ve oyundan bahsetmişken," diye devam etti Deuce. "Kulüpte D'yi gördüm. Daha iyi hissettiğini söyledi, konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

"İki hafta, Prez," dedi Hawk, konuştuğu her kelimenin hissetmek istediği kadar duygudan yoksun olmasını sağlayarak. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bana onunla sadece iki hafta ver, tek istediğim bu."

Deuce kollarını açtı ve başını yükselen ellerinin arasına bıraktı. Parmaklarını saçlarında gezdirerek derin bir iç çekti. "Kardeşim," diye başladı ama Hawk bitirmesine izin vermedi.

"Prez, lütfen," dedi, daha dik oturmaya çabalayarak. "Oğlumu görmem gerek. İkisiyle de biraz zaman geçirmeliyim. . . önce . . ."

Kontrol altında tutmayı umduğu duygularının sözlerine ve beden diline sızmasına izin verdiğini fark ederek sözlerini yarıda kesti.

Deuce cevap vermeyip bakışlarını yere dikerek öylece durmaya devam edince Hawk derin bir iç çekti.

"Ne yapmam gerekiyorsa yaparım," dedi sessizce. "Sadece onlara göz kulak olacağına söz ver. Onlara göz kulak ol. Yıllardır Dorothy'ye para vermeye çalışıyorum ama o hiç kullanmıyor, sadece Christopher için bir hesaba yatırıyor. Artık böyle yaşamasını istemiyorum, onu burada, kızının yanında, senin yanında istiyorum. Bir kez olsun kendi evinde yaşamasını istiyorum."

Deuce başını kaldırdı, o soğuk mavi gözleri Hawk'a bakıyordu. "Bu lanet şey için endişelenmene gerek yok, biliyorsun ki biz her zaman kendi başımızın çaresine bakarız. Ve iki hafta istiyorsan, alacaksın. Üç hafta istiyorsan, o da var.

Onları. Ne yapman gerektiğini bildiğini ve bunu yapacağını biliyorum. Bu yüzden burada değilim."

Deuce konuşmayı bıraktı ve derin bir nefes aldı, bu nefes göğsünün gözle görülür bir şekilde yükselmesine, sonra düşmesine ve tekrar yükselmesine neden oldu. Bu, başkanından gelen nadir bir duygu gösterisiydi ve Hawk'ı çok şaşırtmıştı. Öfke dışında, Deuce duygularını herkesin görebileceği şekilde ortaya koymazdı.

Cox dışında hiçbir çocuk bunu yapmadı ve Cox bile çoğu zaman mizah kisvesi altında bunu sakladı.

"Seni Vegas'a hiç göndermemeliydim," dedi Deuce. "Senin yaratılabileceğini anlayacak kadar akıllı olmalıydım. Aslında, bunun daha önce olmamasına şaşırdım ve bu benim suçum. Daha dikkatli olmalıydım."

Hawk başını salladı. "Beni bu hale getiren Ruslar değildi. Sana daha önce söylemek istedim ama uğraşacak yeterince şeyin olduğunu düşündüm."

Şimdi Deuce'un tüm dikkati ondaydı.

"Kim?" diye homurdandı adam, yüzündeki ifade Hawk'a kim olduğunu zaten bildiğini ama bunu ondan duymak istediğini söylüyordu.

"ZZ," dedi Hawk. "Bu işi ayarlayan ZZ'ydi. Beni vurdu, ağzımı burnumu kırdı. Yenny için çalışıyor. Onun için savaşıyor."

ZZ'nin adının duyulmasıyla odayı saran gerilim, birkaç sessiz saniye rahatsız edici bir şekilde geçerken daha da yoğunlaştı. Bunca zamandır Hawk'a karşı kayıtsızmış gibi davranan Ripper bile başını kaldırmış, yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade belirmişti.

"Prez," diye devam etti Hawk. "Daha önce onu saf dışı bırakmanın en iyi yol olduğundan pek emin değildim ama o artık ZZ değil. Adam soğuk, Prez, baştan aşağı soğuk ve yürüyen bir saatli bomba."

Deuce donup kalırken Ripper bir adım öne çıktı. Ama adam hareketsizliğinde bile kelimenin tam anlamıyla öfkeyle titriyordu, burun delikleri açıkta kalan derisi gibi parlıyordu.

Ön kolları dalgalanıyor, kasları zorlukla dizginlenen bir öfkeyle seğiriyordu.

"Bir şey söyledi mi?" Ripper sordu ve Hawk söylenmemiş sözleri duyabiliyordu. Ne de olsa ZZ, Ripper'ın Danny'yi ondan çaldığını düşünmüştü. Ve Ripper şimdi onunla evliydi.

"Danny için endişelenmen gerektiğini sanmıyorum," dedi Hawk. "Bu işe kafayı takmış, o kadarını söyleyebilirim, ama Miles City'nin yakınlarına gelecek kadar aptal değil. Kulüp ve kanun peşindeyken olmaz."

"Onu öldüreceğim," dedi Ripper karanlık bir sesle.

Deuce'un başı döndü, Ripper'ın sözleri transa benzer halini bozdu. "Onu öldüreceğim," diye homurdandı Deuce. "Beni duyuyor musun? Beni. Onu öldüreceğim."

Deuce'un her kelimesi Hawk'ın daha önce sadece iki kez duyduğu sözlü bir zehirle şiddetle noktalanıyordu. İlki, Eva artık ölmüş olan ilk kocası Frankie tarafından kaçırıldığında ve sonuncusu da Danny, Atlıların bir süre önce sorun yaşadığı Cali çetelerinden birinin azılı kiralık katili Mama V tarafından kaçırıldığında.

Ancak Deuce'un kutsal olmayan öfkesinden daha da şaşırtıcı olan Ripper'dı. Daha önce Deuce'un emirlerine hiç açıkça karşı gelmemiş olan Ripper, sessizce bu avdan vazgeçmeyi reddederek başkanına bakıyordu.

"Lanet Rusların peşinden koşmak ister misin?" Deuce bağırdı. "Sonunun köpekbalığı eti olmasını ve küçük kızımınla torunumu sensiz bırakmayı mı istiyorsun? Çünkü dünyanın en büyük kartellerinden biri tarafından korunan bir pisliği alt etmeye çalışırken silahlarını ateşlersen olacağı bu."

"Eğer ailemi ve kulübü koruyorsam," dedi Ripper, "bunu yaparken ölmek umurumda bile değil."

Deuce'un içinde kök salmış olan öfke bir anda buharlaşıp uçmuş gibiydi. "Evet, evet, evet," dedi iç çekerek, Ripper'dan uzaklaşırken. "Ama sana izin vermeyeceğim, o yüzden ben senin için sarmadan önce sen kendi lanet olası şeyini sar."

Ripper'ın yüzü Hawk'a işlerin hızla kötüye gideceği izlenimini verdi. Ripper'ın Deuce'dan dayak yemesini izlemekten kaçınmak için Hawk boğazını temizleyerek iki adamın da dikkatini çekti ve Deuce'a hitap etti.

"Ruslarla her şeyi ayarladın mı?"

Deuce hızlıca başını salladı. "İş için hevesli iki kulüp sıraya girdi. Şimdi yapabileceğimiz tek şey Yenny battığında çok kızmamalarını ve teklifimizi kabul etmelerini ummak."

Hawk bir sorun çıkacağını düşünmüyordu. Bratva açgözlü olabilirdi ama tıpkı diğer suç örgütleri gibi onlar da savaşmayı sevmezlerdi. Savaş ceset kaybetmek demekti ve ceset kaybetmek de para ve kaynak kaybetmek demekti. Savaş herkes için bir kaybet-kaybet demekti.

Hawk, "Sanırım bir kez olsun kanun bizden yana olacak," dedi ve bu sözlerin ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Göğsü sıkılaştı, nefes alış veriş hızlandı ve altındaki battaniyeyi, yumuşak kumaşı yırtmaya başlayacak kadar sert bir şekilde kavradı.

Kendine gel, diye emretti. Topla kendini.

Ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Eğer Deuce'un davranışları bir şey ifade ediyorsa, diğer çocuklar planlarını öğrendiğinde ve Dorothy ne yapması gerektiğini öğrendiğinde, önümüzdeki birkaç hafta duyguları için cehennem olacaktı.

Lanet olsun, o kadını incitmek istemiyordu, bir daha asla. Hayatı boyunca neredeyse herkes tarafından incitilmişti.

Deuce sessizce, "Özür dilerim," dedi.

Hâlâ battaniyeyi kavrayan Hawk sertçe yutkundu ve başını salladı. "Hayır," diye homurdandı sıkıldığı ellerinin arasından.

Dişler. "Özür dileyecek bir şey yok. Sen olmasaydın, bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım." Deuce'un doğrudan gözlerinin içine bakarak sertçe adama baktı. "Dorothy'yle asla tanışamazdım ve oğluma asla sahip olamazdım. Asla sahip olmaya değer bir şeyim olmazdı."

Deuce'un gözleri kısıldı ve yüzü öfkeli çizgilerle doldu. "Bunu senin için yapmadım," diye tükürdü, sesi aniden görüldüğü kadar kızgın çıkmıştı. "Bunu Cox ya da Ripper için yapmadım." Hawk'a dönmeden önce Ripper'a ters ters baktı.

"Bunu Dirty için de yapmadım, hiçbiriniz için yapmadım. Zavallı kıçlarınızı sokaklardan topladım, size kalacak bir yer verdim, karnınıza yemek ve sırtınıza giysi koydum .

. . Bütün o lanet şeyleri kendim için yaptım.

"Bu boku kendim için yaptım," diye tekrarladı zorla, elini göğsüne vurarak. "Babamın kendisi gibi yaşlı piçlerle dolu bir kulübü vardı, o orospu çocuğunun bana bıraktığı şey buydu. Evi temizlemem, bana ve sadece bana sadık olacağını bildiğim oğlanları getirmem gerekiyordu ve senin gibi bir pislikten daha iyi kim sadık olabilirdi, lanet olası çöp tenekesinden yemek yiyen, lanet olası kanun tarafından aranan. Eğer seni kurtarırsam. . ."

Deuce, kırmızı çerçeveli ve duygu dolu gözlerle ona baktı. Onun arkasında, Ripper şok olmuş bir halde başkanlarına bakıyordu. Böylece iki kişi olmuşlardı. Daha önce hiç kimse Deuce'dan böyle bir duygu gösterisi görmemişti. Ama aynı zamanda Hawk bu beklenmedik patlamaya minnettardı, çünkü kendi duygularının bir şekilde dengelenmesine neden olmuş, zavallı, parçalanmış battaniyeyi ölümüne kavrayışını gevşetmesine ve dişlerini sıkmasına izin vermişti. Bazı nedenlerden dolayı, başkaları çözülürken sakın kalmaya her zaman daha yatkın olmuştu ve bu da farklı değildi.

"Seni kurtarsaydım," diye devam etti Deuce, "*seni bok parçası*, benim için yere yatıp ölmek isteyeceğini biliyordum.

Bu lanet kulüp! Bu benim hatam, anlıyor musun? Benim hatam!"

"Prez," dedi Hawk sessizce. "Bu senin taşıyacağın bir yük değil. Benim yüküm, her zaman da öyle oldu. Gerçek şu ki, nedenlerin ne olursa olsun, bana asla sahip olamayacağım bir hayat verdin ve kabul etsen de etmesen de bunun için sana teşekkür ediyorum. Şimdi, kulüp her şeyden önce gelir, her zaman geldi, her zaman gelecek ve ben üzerime düşeni yapacağım çünkü ben önce bir Süvariym ve kulübü devam ettirmek için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz. Ne olursa olsun."

Sözleri Deuce üzerinde umduğu gibi sakinleştirici bir etki yaratmadı; aksine onu daha da tedirgin etti. Artık kıpırdamayan Deuce bir o yana bir bu yana gidip geliyor, kaşları çatılıyor, yüz hatları geriliyordu.

Hawk ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve Deuce West olan fırtınanın dinmesini beklemeyi planladı. Ama fırtına gelmedi ve şaşırtıcı bir şekilde Deuce yaklaşan patlama gerçekleşmeden önce kendini kontrol altına alabilmiş görünüyordu. Ellerini derisinin ceplerine sokan Deuce yüz ifadesini düzeltti. Vücudu kaskatı kesilmiş olsa da yüz hatlarında en ufak bir öfke izine rastlanmıyordu.

Hawk bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Görünüşe göre son zamanlarda biraz büyüyen tek kişi o değildi.

Deuce kısaca, "Christopher'ı buraya getireceğim," dedi. "Tegen ve Cage'i yarın gönderirim. Zaten birbirlerini tokatlamaktan başka yapacakları bir şey yok."

Ve böylece gitti. Döndü ve Ripper'ı yolundan iterek odanın öbür ucuna yürüdü, sonra da Hawk'ı arkasından bakakalmış halde bırakarak gitti.

Ripper ve Hawk birbirlerine bakmak için döndüklerinde, Hawk adamın yüzünde oldukça üzgün bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Prez mi söyledi?"

Ripper başını salladı. "Onu köşeye sıkıştırdım ve bana seninle neler döndüğünü anlatmasını istedim."

"Hâlâ kızgın mısın?" Hawk sordu.

Ripper omuz silkti. "Hayır." Birkaç sessiz saniyenin ardından, "Video oyunu oynamak ister misin?" diye sordu.

"Kardeşim," dedi Hawk. "Eğer televizyonu buraya getirebilirsen, ben aşağıdayım. Tegen'in lanet kitaplarını okuyup duruyorum."

Ripper yüzünü buruşturarak, "Başka bir şey söyleme," dedi.

Ripper koridorda gözden kaybolduğunda Hawk tekrar yastıklarına gömüldü ve gözlerini kapattı. Derin, gürültülü bir nefes üfleyerek, korkak olmamayı diledi.

Ne de olsa hayatının ikinci yarısını bu günün bir gün gelmesini bekleyerek, hatta onu bekleyerek geçirmişti.

Sadece her zaman istediği her şeyi elde ettikten sonra bunun gelmesini beklemiyordu. Bu, her şeyden çok, gerçekten berbattı.

On Altıncı Bölüm

"Odun kesmeyi unuttun mu oğlum?"

Jase babasına ters ters baktı.

Hayır, odun kesmeyi unutmamıştı; damarlarında bir çeşit likör dolaşmadan nasıl çalışacağını unutmuştu.

Akşamdan kalmalığını uyuyarak atlattıktan sonra, bir içki içme ihtiyacıyla uyandığında Cage'in kamyonetinde kalan içkinin de anahtarları gibi gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu görmüştü. İlk başta sinirlenmiş, ailesinin evine hücum etmiş, çılgınca dolapları karıştırmış ve dolapları yağmalamıştı. Sonra çaresiz kalmış, hatta yatakların altına ve anne babasının şifonyer çekmecelerine bakıp bir şişe bir şey aramaya kadar gitmişti. Herhangi bir şey. Ama eli boş dönmüştü. Sadece bu da değil, babasının etli yumruğunun yüzüne çarpmasıyla sonuçlanmıştı.

Yerde yatarken, görüşü gidip gelirken, babasının ona lanet olası bir sarhoş dediğini ve annesinin de öyle olmadığını, sadece iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu savunduğunu duyduğunu sanmıştı.

Ondan sonra her şey biraz bulanıklaştı. Sonrasında bildiği tek şey, eski yatağında, kenardan sarkmış, boş midesinde ne kaldıysa zavallı annesinin başının altında tuttuğu küçük çöp kutusuna kusuyor olduğuydu.

Sonraki birkaç günü ya yatakta uyuyarak ya da odasında volta atarak, sürekli mide bulantısını ve bir içki dükkânına gitme ihtiyacını atlatmaya çalışarak geçirdi. Eğer babası elinde 22'lik bir tüfekle yatak odasının önünde nöbet tutuyor olmasaydı, bunu yapacaktı. Jase'in en büyük kardeşi Daniel bile partiye katılmış ve babalarıyla birlikte sırayla ona bakıcılık yapıyordu.

Hem aşığlayıcı hem de ayıltıcıydı, kelime oyunu yapmak istemiştim.

Artık titremeden yürüyebildiğı ve öğürmeden konuşabildiğı için, babasının elinde yapması gereken işlerin bir listesi vardı. Ama sevgili babası bunlara ev işleri demek yerine, böyle bir aptal olduğı için gerekli cezalar olarak sevgiyle bahsediyordu.

Aptalca cezalar listesinde ilk sırada araba yolunu ve kaldırımını küremek vardı, ardından pencereleri içeriden temizlemek, üst kattaki eski pençe ayaklı küvetin kirini kazımak, tavan arasındaki kutsal karmaşayı düzeltmek, arka bahçedeki çitte kırık bir kütüğü onarmak ve şimdi de, Tanrı yardımcısı olsun, karda odun kesmek geliyordu. Bütün gün bunu yapmıştı çünkü bilmediğı nedenlerden ötürü ailesinin odun sobalarına karşı köklü bir sevgisi vardı.

Sonra, zaten boktan olan koşulları daha da kötüleştirmek için, diğerkardeşı bu sabah karısı ve iki küçük çocuğıyla çıkagelmişti. Biri kız, biri oğlan, zorunlu mavi ve pembe giysiler içinde, ikisi de melek yüzlü, uslu, anne babalarına tapan ve herkes onlara yaltaklanırken sadece Jase'i tedirgin etmeye yarayan küçük piçler. Aslında dışarıda olmayı, kışının donmasını, ellerinin su toplamasını, evin içinde bu mutlu aileyle tıkılıp kalmaya neredeyse tercih ediyordu.

Kendisine sürekli olarak buraya neden geldiğini sormuştu ve cevabı bulmuş olmasaydı şu anda hâlâ soruyor olacaktı.

Her zamanki gibi, babası onun hakkında haklıydı. O bir ayyaştı. Dorothy'nin doğurduğı bebeğinkendisinden olmadığını, Hawk'ın kardeşlik bağlarına ihanet ettiğini, üstelik Dorothy'nin onu hatırlamadığını ve daha sonra onunla hiçbir şey yapmak istemediğini öğrendiğı anda aşırı derecede içmeye başlamıştı.

Bu yüzden Chrissy'nin davası boyunca ve onu takip eden yıllar boyunca içmeye devam etmişti. O bir olmak için mücadele etti

Ama bunun yerine kızları için bir baş belası, onlarla ilgilenemeyecek kadar kendi saçmalıklarına kapılmış bir utanç kaynağı haline geldi.

Ve daha sonra, Dorothy'nin anıları geri döndükten ve onunla konuşmaya çalışıp her seferinde reddedildikten sonra, konuşmadığı her kelimeyle, bakmadığı her bakışla, ondan esirgediği her dokunuşla ona verdiği acıyı dindirmek için tekrar tekrar şişeye döndü.

Yıllar geçtikçe, içki içmek günlük rutininin bir parçası haline gelene kadar içki içmeye devam etti. Sisteminde alkol varken, alkolsüz olduğundan daha iyi işlev görebiliyordu.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, geriye dönüp baktığında 20/20'yi görebiliyordu. Az önce yaşadığı şaşırtıcı derecede korkunç yoksunluk nöbetinden sonra, babasının her zamanki gibi haklı olduğu sonucuna varmıştı.

O, Jason Brady, lanet olası bir sarhoştur.

Ve içkiyle ıslanmış beyin hücrelerine rağmen, eve gelişinin çok ihtiyaç duyduğu yardım için bilinçsiz bir çılgılık olduğu açıktı.

Odun kesiyordu, daha doğrusu odun kesmeye çalışıyordu. Kasları jöle gibi hissederken kolay bir iş değildi ve sedirin keskin kokusu sürekli mide bulantısına yardımcı olmuyordu.

Babasından daha uzun boylu ve çok daha formda olmasına rağmen, Jase baltayı zar zor kaldırabiliyor, tek bir hamlede kütükleri ayıracak kadar ivme kazanmak şöyle dursun, kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Küçük bir kızın babasına şu anda olduğundan çok daha faydalı olması dışında.

"Bundan sonra ne yapacağını düşündün mü?" Walter sordu. Babası Jase'in cevabını beklemeden baltayı savurdu ve kalın kütük ortadan ikiye ayrıldı. Duraklayan babası, baltasının yün kolunu kullanarak

Kalın flanel ceketini tekrar sallamadan önce alnındaki teri sildi.

Odun iki ayrı parçaya ayrılıp kesme tahtasından düşerken, babası baltayı bir kenara fırlattı ve Jase'e bakmak için döndü.

"Ee?" diye sordu. "Ne yapacaksın?"

Jase ona baktı, soru karşısında kafası karışmıştı. Ne demek istiyordu, ne yapacaktı?

"Eve git," diye başladı yavaşça. "Geri dön-" "Kulüp," diye tamamladı Walter onun yerine. "Ve uyumak etrafta dolaşıp içiyorlardır, şüphesiz."

Jase bir an durakladı ve babasının sözlerinin kafasına dank etmesine izin verdi. Ve bunu yaptığında, evet, büyük olasılıkla tam olarak bunun olacağını fark etmekten kendini alamadı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ailesiyle birlikte yaşayamazdı. Kırklı yaşlarındaki erkekler ellerinden gelse bile aileleriyle yaşamazlardı ve o da bu kasabada kalamazdı. Chrissy'nin ailesiyle karşılaşma tehlikesi varken olmazdı. Buraya gelişi duyulursa, Jase'in aklına, Chrissy'nin babasının başını çektiği, yabalar ve pompalı tüfeklerle dolu bir linç güruhunun peşine düşeceği konusunda hiçbir şüphe gelmiyordu.

O zaman geriye ne kalmıştı? Bu yaşta ve bu sicille yeniden yedeklere katılamazdı. Elindeki tek şey kulüptü. Bu noktada tek bildiği buydu.

"Kulüp." Jase yavaşça başını salladı. "Başka hiçbir şeyim yok."

Babası ona kaşlarını çattı, zaten adam da ona kaşlarını çatmıyor değildi. Aslında, geldiğinden beri babasının yaptığı tek şey kaşlarını çatıp başını sallamak ve bir yandan da homurdanmaktı.

"Aynı hatayı tekrar tekrar yapmak ve bu sefer farklı olacağını düşünmek hakkında ne derler bilirsiniz?"

"Hayır, baba." Jase içini çekti. "Ne diyorlar?"

"Bunun çok çılgınca olduğunu söylüyorlar!"

Jase eldivenli elini çenesinde gezdirdi. "Sonra ne olacak baba? Sence ne yapmalıyım?"

"Hayır!" Walter karşılık verdi. "Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun? Sen yetişkin bir adamsın evlat, küçük bir çocuk değil. Ve öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Jase babasının haklı olduğunu biliyordu, son derece haklıydı ama yine de adamın bunu söylediğini duymak, saçmalıklarını açık açık yüzüne vurmak... pek de iyi hissettirmiyordu.

"Bir işe mi gireyim?" Jase omzunu gevşekçe silkerek öneride bulundu. Babasının ondan ne beklediğini gerçekten bilmiyordu. Kulüpten nasıl ayrılabilirdi? Deuce ve çocukları nasıl bırakabilirdi? Kafasında bir hesaplama yoktu.

Walter iç çekerek, "Gittikçe ısınıyorsun," dedi. "Nerede iş bulacaksın?"

Jase şaşkınlıkla yaşlı adama baktı. "Herhangi bir yere mi?"

Babası, insanların yanlışlarını yüzlerine vurmayı sevmesine rağmen, her zaman oldukça yumuşak huylu bir adam olmuştu. Bu yüzden aniden ileri atılıp Jase'in ceketinin yakasından tutarak onu öne doğru ittiğinde Jase'in nutku tutuldu.

"Bu lanet dünyada en çok ne istiyorsun?" Walter, nefesi her zaman sevdiği karamela şekerleri gibi kokarken homurdandı.

"Her şeyden çok," diye devam etti Jase'in yakasını sıkıca kavrayarak. "Bu kadar çabuk vazgeçtiğin bu hayattan ne istiyorsun? Çünkü başka bir tane daha bulamayacaksın. Gözlerini son kez kapattıktan sonra ikinci bir şansın yok. O yüzden sana tekrar soruyorum Jason, ne istiyorsun?"

Jase'in düşünceleri çılgına dönmüş, çılgınca bir karmaşa içinde dağılmadan önce dönüp duruyordu. Ne istiyordu?
Ne istiyordu?

ne istiyordu? Gerçekten her şeyden çok ne istiyordu?

Bunu çok uzun süre düşünmek zorunda kalmadı.

"Kızlarımı istiyorum," dedi sessizce. "Çocuklarımı geri istiyorum."

"Peki bunu nasıl gerçekleştireceksin?" Walter sordu.

Jase bunu nasıl başaracağını bilmiyordu ama kesin olarak bildiği bir şey vardı. Cehennem Süvarisi olduğu sürece kızlarının onunla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

"Kulüpten ayrılmalıyım," diye fısıldadı, bakışlarını karla kaplı çimenlere dikerek. "Bir iş bulmalıyım, belki kızlara yakın bir yerde."

Babası hemen cevap vermeyince Jase başını kaldırıp yaşlı adamın kendisine gülümsediğini gördü. Bu memnun bir gülümsemeydi ve Jase'in daha önce hiç görmediği bir gülümsemeydi. Düzeltmek gerekirse, Jase'in daha önce *kendisine* yöneltildiğini hiç görmediği bir bakıştı bu.

"Sen her zaman iyi bir tamirci oldun," dedi Walter, onu serbest bırakarak. Homurdanarak eğilen babası baltanın sapını kavradı ve omzunun üzerinden yukarı doğru salladı.

Sonra, tipik Walter Brady tarzında, başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı, Jase'i orada düşünceleriyle baş başa bıraktı, ailesinin arazisine bakıyordu, çevresi kadar boş ve soğuk hissediyordu.

Kulüpten ayrılma düşüncesi bile onu daha önce hiç hissetmediği bir korkuyla baş başa bırakmıştı. Herkes gittiğinde kulüp hep oradaydı. Burası onun temeliydi. Güvenli yeri. Tüm dünyasıydı.

Belki de en büyük sorunu buydu. Kulüp onun koltuk değneği, hayatında yarattığı karmaşadan saklanabileceği tek yerdi.

Detoks yapan vücuduyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi kulüp dışında yaşama korkusuyla ilgili olan bir mide bulantısı dalgasını yuttu. Sıradan bir adam olacaktı. İster askeri ister motosiklet kulübü olsun, ona ne yapması gerektiğini söyleyecek ya da yüzüstü düştüğünde onu yakalayacak bir kardeş grubu yoktu.

Ve her zaman lanet yüzünün üzerine düşerdi.

Ama kızları . . . Onlar olmadan, o neydi?

Görebildiği kadarıyla, onlar olmadan hiçbir değeri yoktu.

"Jason Amca! Jason Amca!"

Jase döndü, yeğenleri neredeyse bellerine kadar inen karda hızla ilerlerken yollarından çekilmek için zar zor zaman bulabildi. Üzerlerindeki pembe ve mavi kar tulumları onları minik renkli şekerlemelere benzetiyordu.

"Bizimle bir kardan adam yap!" diye bağırdı kız yanından koşarak geçerken. Jase onlara gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. İki çocuk da onunla daha önce tanışmamıştı ama onu anında amcaları olarak kabul etmişlerdi. Bu durum Jase'in kendi çocuklarıyla bir araya gelme özlemini daha da derinleştirdi.

Çocuklarını hızla takip eden küçük kardeşi Michael, yüzünde bir gülümsemeye Jase'in yanında durdu. Elbette ona gülümsüyordu. Michael bir Brady'ydi ve Brady'ler hatalarına rağmen ailelerini severdi.

"Nasıl gidiyor ağabey?" diye sordu, yumruğuyla Jase'in omzuna hafifçe vurarak.

Kardeşim.

O anda aklına geldi, artık yedekleri olmayabilirdi ve kulüpten ayrılırsa artık çocukları da olmayacaktı, ama her zaman arkasını kollayacak iki erkek kardeşiyle birlikte ailesine sahip olacaktı.

"Dinle," dedi Jase. "Sana bir özür borçluyum-"

Michael başını salladı. "Hayır," dedi. "Hepimiz senin tekrar eve döneceğini biliyorduk."

Jase, otuzlu yaşlarındaki halinin neredeyse aynadaki görüntüsü olan genç adamı inceledi. Yine de Jase'e babalarından miras kalan sert hatlar ve sıkı çene yerine, Michael'ın daha yuvarlak bir yüzü ve ona sürekli genç bir görünüm veren annelerinininki gibi geniş mavi gözleri vardı.

Çocukluklarını ve Michael'ın her zaman onu nasıl örnek aldığını hatırlayan Jase, içini bir suçluluk dalgasının kapladığını hissetti. Michael kolayca affedebilirdi ama Jase küçük kardeşinin evliliğinde ya da çocuklarının doğumunda yanında olamadığı için kendini affedemiyordu. Bunlar Brady'lerin sadece ailelerini sevdikleri için yaptıkları şeylerdi.

Jase, Brady'yi hak etmedi.

"Bana yardım eder misin?" Michael önerdi. "Bu iki canavar bütün gün gidebilir ve annem bir tabak şekerli kurabiyesini yemelerine izin verdikten sonra ..." Başını iki yana salladı. "Onlardan çok önce benim enerjim tükenecek."

Jase çocukların başarısız bir şekilde kar topu yuvarlamaya çalıştıkları yere baktı ama kardeşinin çocuklarını görmek yerine kendi kızlarının çocukluklarını gördü, tepeden tırnağa karla kaplı arka bahçede koşuyorlardı, masum yüzleri sırıtıyordu.

Onları masum, diğer hayatından, yaşamak için yaptıklarından ve sayısız patavatsızlıklarından ayrı tutmak için çok uğraşmıştı.

Onları incitmeyi hiç istememişti ama incitmişti. Ve şimdi bir değişiklik yapma zamanıydı.

"Bir kardan adam yap," dedi kardeşine hüzünlü bir gülümsemeyle. "Neden olmasın ki?"

Jase kurtuluşun kendisine gümüş tepside sunulacağını düşünecek kadar aptal değildi. Ama kardeşiyle yan yana yürürken, eğilip

Bir yerden başlaması gerektiğini düşündü.
Bir kardan adamla başlayabilirsin.

On Yedinci Bölüm

"Ne demek Tegen ve Cage Christopher'ı buraya getiriyor?"

Ellerimi kalçalarımaya koyarak Hawk'a baktım, hâlâ yataktaydı ve sabah bıraktığım gibi görünüyordu. Ama şimdi doğrulup oturuyordu; yatak, üzerine serpiştirilmiş kâğıtlar, yemek parçaları ve dökölüp beyaz çarşafı siyah külle kaplamaya çok yakın görünen bir kül tablasıyla darmadağındı.

Ve birisi düz ekranı, Cage'in iki video oyun konsoluyla birlikte merdivenlerden yukarı taşımıştı.

Görünüşe göre çocuklar ziyarete gelmişlerdi ve kimse temizlik yapmaya zahmet etmemişti.

Bu iğrenç karmaşa, Hawk'ın Christopher'ı Miles City'ye getirme konusunda bana danışmamış olması gerçeğiyle birleşince, gecenin getirebilecekleri için bir tür gergin heyecan hissetmekten, ona karşı düpedüz sinirlenmeye kadar götürdü beni.

"Seni böyle görmesini istemedim," diye devam ettim. "Babasını morarmış ve kendi başına yürüyemez halde bulunduğunda ne düşünecek? Bunu ona nasıl açıklayacaksın?"

Hawk elindeki bardağı yavaşça yere bıraktı ve deli gibi davrandığımı düşündüğünde bana her zaman baktığı o çıldırtıcı şekilde bana bakmak için döndü. Belki de kötü tepki veriyordum ama şimdiye kadar bana ve tepkilerime alışmış olması gerekirdi. Ama beni asıl sinirlendiren, kesinlikle anlayamadığım şey, beni daha da çileden çıkaran şeyin o lanet bakış olduğunu neden hâlâ kavrayamamış olduğuydu.

"Noel'i özledim," dedi dikkatle, sanki sözleri ayak sesleriymiş ve benim öfkem de ince bir buzmuş gibi

kaymaya devam ediyor. "Ve oğlumu görmek istiyorum."

"Ama bana danışmadın bile!" diye bağırdım. "Ve ben onun annesiyim!"

"Ben onun babasıyım," diye cevap verdi Hawk soğukkanlılıkla. "Ve ona kaza yaptığımı söylemeyi planlıyordum. Motosikletimi ve kendimi mahvettim."

Buna tam olarak itiraz edemezdim ama nedense, cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı ve Tegen-vari patlamamdan dolayı kendimi biraz aptal hissetmeye başladığım için daha da sinirlendim.

"İyi," diye mırıldandım. "İyi, her neyse, ben ..."

Konuşmayı bırakıp hızlıca odadan çıkmak için bir bahane aramak üzere hızlıca etrafıma bakındım. Gözlerim en yakın, en makul bahaneye takıldı.

"Ben banyo yapacağım," dedim ve Hawk'ın her zamanki meraklı gözlerinden bakışlarımı kaçırarak odanın diğer ucuna doğru koştum.

Kapı arkamdan kapandığında ve küçük odaya güvenle yerleştiğimde, fayans duvara yaslandım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Eva'yla konuştuktan sonra o kadar gergindim ki, Hawk'la geçireceğim akşam için beklentilerim ve heyecanım o kadar artmıştı ki, Christopher'ın geleceğini öğrendiğimde sanki biri yeni keşfettiğim mutluluğumun fişini çekmiş gibi hissetmişim. Christopher'ın Miles City'ye gelmesini istemediğimden değildi. Onu sadece özlemiyordum, aynı zamanda babasını görmesini de istiyordum. Sadece...

Belki de Hawk'ı, onu yeterince görmeyen ve birlikte olduklarında adamı tekeline alan bir çocukla paylaşmak zorunda kalmadan önce, kısa bir süre için kendime istemiştim. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama artık her şey farklıydı, her şey değişiyordu ve belki de çok hızlı değişiyordu. Ben ayak uyduramadım, duygularım ayak uyduramadı ve ben

Zamanın durabileceği ve Hawk'la birbirimizi yeniden tanıyabileceğimiz birkaç gün istiyordum. Konuşabilir, sevişebilir, ailelerimiz, hayatlarımız ve kulüp bizi yakalamadan ve zaman yeniden akmaya başlamadan önce ilk kez açık havada birlikte olabilirdik.

   çekerek duvardan uzaklaştım ve küvetin kenarına oturdum. Oraya geri dönüp kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmenin bir faydası yoktu, bu yüzden suyu açtım ve küvetin dolmasını bekledim.

Banyo yapmayı her zaman sevmişimdir, genellikle sabahları ilk iş olarak, fırtına öncesi sessizlik gibi, gün telaşlı ve yoğun hale gelmeden önce rahatlamamanın bir yolu. Günlerim telaşlı geçtiğinden değil, uzun zamandır geçmiyordu ama artık durum böyle değildi.

Evime, Miles City'ye dönmüştüm ve telaş, küçük kasabamın iyi ve pek de iyi olmayan vatandaşları için mevcut durum için oldukça hafif bir kelimeydi.

K vet dolduğunda çabucak soyundum, giysilerimi yerde bir yığın halinde bıraktım ve buharı tüten suya temkinli adımlarla girdim. Yere   kt ğ mde memnuniyetle i  çektim, su vücudumun üzerinde gezinirken kaslarım gevşedi ve hayal kırıklığımı anında yok etti. Başımı serin porselene yaslayarak gözlerimi kapattım.

Artık yalnızdım ve rahatlamıştım, düşüncelerim Eva'yla yaptığım konuşmaya ve bu gece için planladıklarıma döndü. Sonra adamın kendisine, bizim hik yemize, nasıl başladığımıza ve yıllar boyunca paylaştığımız tüm o  alıntı anlara döndüler. Örümcek ağlarından çıkmasına izin verdiğim her gizli anıyla birlikte kendimi daha da tahrik olurken buldum, içimde yanana kadar heyecan artıyor, bir zamanlar bana dokunduğu gibi dokunulmak için can atıyor, beni hala eskisi kadar çok istediğini umuyordum.

 nleyerek sırtımı dikleştirdim ve banyo suyunun daha da derinlerine battım. Göğüslerimi avuçladım, onları yoğurdum

aşağıya uzanmadan önce usulca. Parmaklarım karnımın yumuşak derisi üzerinde, kalçalarım boyunca fısıldayarak ilerledi ve sonra uyluklarımın arasına girdi.

Nefes nefese, ciğerlerimdeki hava titreyerek bacaklarımı sıktım, elimin etrafında sıkıca kapattım ve en çok ihtiyacım olan yere baskı uyguladım.

Ve sonra, yalnızken ve tahrik olduğumda sık sık yaptığım gibi, Hawk'ı hayal ettim. Tepeden tırnağa binici derisi giymiş, yol tozuna bulanmış, Mohawk'ı kaskından dolayı keçeleşmiş ve dağılmıştı. Ama bana çekici gelen görünüşü değil, koşudan sonra tazelenmiş ve gençleşmiş yüzündeki ifadeydi. Kara gözleri aydınlanır, gürültülü yürüyüşü yavaşlar ve gevşerdi; o zamanlarda hiç gülümsemeyen bir adamın bakabileceği kadar mutlu görünürdü.

Sonra gözleri benimkileri bulurdu ve bakışlarından içgüdüsel olarak benden ne istediğini anlardım. Daha sonra, yalnız kalabildiğimizde ve bir kez daha onun kollarında olduğumda, kendimi ona sarar, onu içime çekerdim, tenindeki teri ve sabunu, her zaman ona yapışan deri ve duman kokularını.

Bunlar benim en sevdiğim kokulardı, şampuanımın ve vücut yıkamamın güçlü kokularına rağmen şimdi bile aklıma getirebildiğim kokulardı. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp içime çekmekti. . .

Birdenbire gözlerim açıldı ve ellerim hareketsiz kaldı. Ne yapıyordum ben?

Tanrı aşkına ben ne yapıyordum?

Küvette hızla doğruldum, sarsak hareketlerim suyun yan tarafa ve giysilerime sıçramasına neden oldu.

"Kahretsin," diye fısıldadım suya vurarak. Kıyafetlerimi boş verin, kendime kızgındım. En iyi yaptığım şeyi yaptığım ve bir kez daha saklandığım için. Burada bir yandan kendimi tatmin ederken bir yandan da hemen dışarıda duran bir adamı düşünüyordum.

Lanet kapı! Yatakta yatan ve üzerinde neredeyse hiç kıyafet olmayan bir adam!

Artık ne duygularımı, ne kendimi, hiçbir şeyi saklamak zorunda değildim. Sonunda her şey, kutsanmış bir şekilde, tüm açıklığıyla ortadaydı. Jase'e veda etmiş ve gerçek hislerimi hem kendime hem de Hawk'a itiraf etmiştim.

Sonunda istediğim her şeye sahiptim.

Peki ben ne yapıyordum?

Saklanıyordum.

Küvetin içinden fırladım ve askıdaki havluyu kaptım. Onu vücuduma sararak içten içe kendimi azarlamaya başladım. Artık o zayıf iradeli, herkesten korkan ama en çok da kendinden korkan kadın değildim.

Daha güçlüydüm, belki kendimden istediğim kadar emin değildim ama kesinlikle daha güçlüydüm. Şeytanlarımdan uzaklaşmış, kendi başıma yaşamayı öğrenmiş, hayatımı kendime uygun gördüğüm şekilde yaşamıştım ve bunların hepsini başka hiç kimsenin yardımı olmadan yapmıştım.

Miles City'ye döneli birkaç gün olmuştu ve ben yine korkmuş bir kadın rolünü oynuyordum.

Banyo lavabosundan bir saç bağı alarak kısmen nemli saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim ve kurulamaya devam ettim. Düşüncelerim dönüyor, sinir uçlarım canlanıyor ve midem gergin bir heyecanla karıncalanıyordu.

Bu banyodan güçlü bir kadın, kendinden emin, ne istediğini bilen bir kadın olarak çıkacaktım. Hayatımda ilk kez, tepkiler hakkında endişelenmek zorunda kalmadan, bu süreçte kimseyi incitmekten korkmadan istediğimi alacaktım.

Ta ki aynada kendimi görene kadar.

Bir an orada öylece durdum, yansıtıcı cama baktım ve güçlü bir kopuş hissettim. Hafızamı kaybettiğim zamanın aksine, beni bir şey karşılamadı.

ama yine de zamanın nereye gittiğini merak ediyordum. Ben nereye gitmişim.

Aynadaki görüntü hayallerimdeki ve fantezilerimdeki görüntüyle uyuşmuyordu: daha genç bir kadın, günleri ve geceleri sıcak, terli şehvet ve aşkla dolu. Ve erkekler, iri ve uzun vücutları sert ve kalın, derileri mürekkepli, elleri yıllarca çalışmaktan güçlü ve nasırlı, üzerlerini çok uzun süre kaplayan kirle kaplı, asla yıkanmayacak.

Bu kadın yaşılanıyordu, gençliğindeki sevimliliğini kaybetmişti ve kendimi asla çirkin olarak sınıflandırmam da yine de yetersiz hissediyordum.

Havlumun yere düşmesine izin vererek göğüslerimi avuçladım ve onları gidebildikleri kadar yukarı ittim. Yan dönerek kendi kendime yaptığım kaldırmayı inceledim. Evet, değişen tek şey yüzüm değildi.

"Sarkık memeler," dedim usulca iç çekerek.

Bu, Hawk gibi bir adamın yanında durması gereken bir kadının vücudu değildi. Bu bir kadının bedeniydi.

San Francisco'da birkaç garip randevuya çıktığım yerel bir kasap olan Richard'ı düşündüm. Nazik bir adamdı ama görünüşü itibariyle kel ve oldukça tombuldu. Kendime baktıkça, kendimi Richard'ın fiziksel dengi, onun gibi bir adamla birlikte olması beklenen bir kadın olarak düşündüm.

Bu odanın hemen dışında yatan uzun boylu ve şaşırtıcı derecede kaslı olan gibi bir adamla değil. Dövmelerle kaplı, güç fişkırان Hawk hiç bu yaşta görünmemiştir. Görsel olarak öylesine güçlü bir duruşu vardı ki, hem dış hem de iç gücü varmış gibi bir izlenim veriyor, her iki özelliği de onu yaşılanmamış gibi gösteriyordu.

Ve ben ... bendim.

"Boş ver," dedim içimden ve aynadan uzaklaştım. Kendime bakmaya devam edersem, her küçük kusur için kendimi hırpalarsam, istediğim şeyden kendimi vazgeçirebilirdim.

Eva ya da Christina gibi olabilirdim, vahşi olabilirdim. *Kedicik*. Yapamaz mıyım?

Yapabilirdim, ya da en azından deneyebilirdim.

Anatomimden "vahşi kedi" olarak bahsedilmesi düşüncesiyle burnumu kırıştırırken bile kapı kolunu tuttum ve kapıyı açtım. Sanki banyoda bulunduğum süre boyunca kapıyı izlemiş gibi, Hawk'ın gözleri üzerimdeydi. Daha doğrusu göğüslerimin üzerindeydi.

Cesur ol, dedim sessizce kendime.

Kendimi örtme dürtüsüyle savaşıarak, yatağın sonuna ulaşana kadar görevdeki bir kadın gibi hızla ilerledim. Bir an sürdü ama sonunda Hawk gözlerini bedenimden ayırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Seni her zaman sevdim," dedim, nefesim kesilmiş gibi bir sesle. "Ve sana söylemek için bu kadar beklediğim için özür dilerim. Patlamam için özür dilerim. Aptalca ve bencilce davrandım, seni tekrar paylaşmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç gün baş başa kalmak istedim."

Hawk bana şaşkın şaşkın baktı. "Sen ... çıplak mısın?" dedi, sesi de en az kendisi kadar şaşkıncı.

"Evet, çıplağım," diye tersledim. Çıplaklığıma verdiği tepkiden, daha doğrusu tepkisizliğinden rahatsız olarak ellerimi kalçalarımın koydum ve gözlerimi kıstım. "Çıplağım çünkü seninle birlikte olmak istiyorum, seni koca, aptal adam."

Yüzünü aydınlatan, gözlerinin etrafındaki kırılganlıkları boyayan ve sert yüz hatlarını seksi bir yumuşaklıkla vurgulayan yavaş gülümseme nefes kesiciydi. Hawk pek gülümsemezdi; ifadesi normalde olduğu gibi soğukkanlıydı. Ama bu sefer

Geçmişte gülümsediği o değerli anlarda hep nefesimi kesmişti. Bu k a d a r küçük, basit bir jestin, sert yüz hatlarına sahip, oldukça korkutucu görünen bir adamı daha yumuşak, daha güzel bir adama dönüştürebilmesi ne kadar inanılmazdı.

Ama gülümsemesi her zaman olduğu gibi kısa sürdü ve yüzünden kayıp gittiğinde, yerini her zamanki kayıtsızlığı aldığı anda kalbim sıkıştı ve içime endişe doldu. Ne kadar öyleymiş gibi davransam da cinsel açıdan kendine güvenen bir kadın değildim. Eva ya da Christina gibi olamazdım, gerçekten olamazdım. Ve şimdi burada çırılçıplak durmuş, ne düşündüğümü merak ediyordum, buraya böyle çıkıp kendimi teşhir ederek reddedilmeye hazır hale getirmiştım.

"Biraz kırıldım," dedi bacağına doğru başını sallayarak.

Ve bir anda endişem uçup gitti. Hawk'ın herhangi bir kırılma göstermesi nadir görülen bir durumdu ve onun itirafı karşısında, biraz güvensiz hissedenden tek kişinin ben olmadığımı hemen anladım. Bu müthiş adamın da korkuları olduğunu bilmek beni asıl planımda ilerlemeye teşvik eden şeydi.

"Hepimiz biraz kırıldık," diye fısıldadım, saçıma uzandım ve parmaklarımı yara izimin üzerinde gezdirdim. "Ve senin hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece uzan ve ben her şeyi yapacağım."

Az önce ağzımdan çıkan sözlere inanamayarak neredeyse elimi ağzıma kapatacaktım. Bunlar benim sözlerim değildi, kendine güvenen bir kadının sözleriydi, kendi kararlarını verebilen, ne istediğini gören ve dışarıdan iknaya gerek kalmadan onun peşinden giden dünyevi bir kadının sözleriydi.

Ben o kadın değildim.

Ama belki de . . . Öyleymiş gibi davranabilirim.

"Kadın," dedi Hawk, sesi öncekinden çok daha derin ve lirik bir hal almıştı, uzun zaman önce bunun uyarılmasından kaynaklandığını öğrenmiştim.

"Söyleyemezsin

Öyle bir şeyse orada durmaya devam et. Lanet kışını buraya getir."

Aniden filizlenen bir utançla yanarak, yavaşça yatağın etrafında dönmeye başladım. Hawk'ın bakışlarının vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştığının fazlasıyla farkındaydım ve bu yüzden umutsuzca kızarmamaya çalışıyordum. Hal böyle olunca midem bir kez daha bulanıyor ve daha da kötüsü terlemeye başlıyordum.

Yatağın onun tarafına ulaştığımda durakladım, onu incitmeden üzerine tırmanmanın bir yolunu arıyordum ama Hawk'ın eli beni durdurdu. Uzandı, avucu yan tarafımı sıyırdı ve kalçama yerleşmeden önce uzunluğum boyunca ilerledi.

Nefesim kesildi ve gözlerim dalgalanarak kapandı. Çıplak tenime çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı olan dokunuşu hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Kendime bunun Hawk olduğunu ve ona olan aşkımın arafta geçirdiğimiz yıllardan daha üstün olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

"Seni özledim," dedi kısık sesle. "Seni çok özledim, D."

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum. Yüzünde neredeyse saygılı bir ifade vardı. Öyle dokunaklıydı ki, bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulamadım ve hissettiğim kalıcı çekinceleri yerle bir etti.

Gözlerimin arkasından yaşlar aktı. Güçlü ve kendinden emin bir kadın olmanın canı cehenneme. Bu benim sevdiğim adamdı. Güçlü ya da emin olmama gerek yoktu; sadece onunla birlikte olmalıydım.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadım. Düzenli olarak gördüğüm bir adama söylemek için aptalca bir şey gibi görünüyordu ama gerçek buydu. Onu çok özlemiştim, hayatının bir parçası olarak kalan birini sevmiş ve kaybetmiş bir insan gibi -yakın ama asla yeterince yakın olmayan-.

Ölüm, her gün bir hatanın, bir daha nasıl düzelteceğinizi bilemediğiniz bir yanlış adımın suçluluğuyla yaşamaktan çok daha kolay bir kayıp olurdu.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Ve belki de Eva'nın kader hakkında söylediklerinde gerçekten bir şeyler vardı.

Belki de vardı.

Hawk kalçamı hafifçe sıkarak düşünce zincirimi aniden sonlandırdı. Yavaşça, sanki camdan yapılmışım gibi, elini karnımın üzerinde kaydırmaya başladı. Dokunuşu inanılmaz derecede hafifti, göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden olan zar zor var olan bir çırpınma hissi. Parmak uçları göğüslerimin arasında yukarı doğru çıkarken görünmez çizgiler çiziyor, bu his daha da artıyordu. Üstlerinde dans ederken durakladı, bir göğsümün üzerinde durdu, nasırlı avucu meme ucunun altında gerilmesine ve b i r ü r p e r t i n i n omurgamdan aşağı kaymasına neden oldu.

"Hawk . . ." Adını soludum, dudaklarımdan süzülen bir nefeslik havadan başka bir şey değildi. Yanlarımda parmaklarım huzursuzca seğirmeye başladı, bedenim daha fazlası için ağrıyordu.

Ve bana daha fazlasını verdi.

Eli göğsümün etrafına dolandı, yumuşak eti sıktı ve yoğurdu, daha sert nefes almamı sağladı.

Bu benimle oynadığı güzel ve dolambaçlı bir oyundu ve başka türlüünü istemezdim. Bu odaya durumun kontrolünü elime alacağım gibi aptalca bir düşünceyle girmiş olabilirdim, oysa gerçekte onun olduğu kadar yavaş gitmesine, olduğu kadar dikkatli olmasına, beni rahat ve daha fazlası için hazır olacağımı bildiği noktaya kadar çalıştırmasına ihtiyacım vardı.

Eli göğsümden indi, yavaşça aynı yoldan karnıma doğru ilerledi ve sonra daha aşağıya indi, parmak uçlarını bacaklarımın arasında gezdirdi, ancak hassas deriye zar zor dokundu. Tehditkâr bir iniltiyi geri yuttum. Bana böyle dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu ve vücudum en basit dokunuşla patlamakla tehdit eden gerçek bir volkandı.

Bunu, ona verdiğim tepkiyi gördü ve gözbebekleri büyümeye başladı; nefesleri daha yüksek ve daha belirgin hale geldi. Tüm tepkileri bana bu kadar etkilenen tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu ve bu bilgi -benim hissettiklerimin her bir parçasını onun da hissettiğini bilmek- inanılmaz derecede sarhoş ediciydi,

Parmakları oynamaya başladığında inlemelerim kesik kesik nefesler halinde çıkıyordu, dokunuşu hala o kadar şaşırtıcı derecede nazikti ki, onu hissetmekten ve vücudumda hayata, ışığa getirdiği derinlere gömülü hislerden başka bir şeye konsantre olmakta zorlanmaya başlamıştım.

Adım dudaklarından alçak sesle döküldü ve sonra bir parmağını içime doğru kaydırды. Alt dudağımı ısırarak haykırdım, titreyen vücudumda sıcaklık kükredi, dizlerimi güçsüzleştiren, vücudumu titreyen bir kas ve deri yığını haline getiren, kalp atışlarımı hızlandıran bir tür adrenaline doldurdu. Nerede olduğumu, kim olduğumu bilmiyordum ve bilmek de umurumda değildi. Tek istediğim, tek ihtiyacım olan buydu.

Onu.

"Buraya gel," dedi, elini bedenimden çekerken sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı ama bu sadece bir andı çünkü artık ona dokunmak, onu tekrar içime almak için çaresizden de öteydim.

Dizlerimin titremesi bir yana, onu incitmeden üzerine tırmanmayı başardım. Ondan çok daha küçük olmamın da yardımı oldu, bu yüzden kalçalarının üzerine yerleştiğimde hiç irkilmedi.

"Bu iyi mi?" Fısıldadım.

"Bu tamamdan da öte," dedi ve boxer'ının içinden, altımda sert ve hazır bir şekilde sarsıldığını hissettim. Bu hareket vücudumun sıkılaşmasına, istekli bir ihtiyaçla dolmasına neden oldu.

Öne doğru eğilerek iki elimi göğsüne koydum ve ağzımı dudaklarına bastırdım ve ona tekrar dokunmanın mutluluğunu yaşadım.

Vücudu da tıpkı ağzı gibi sıcaktı ve göğsünü okşadığımda dövmeli derisi avuçlarımın altında kıpırdandı. Ona zaman ayırdım, vücudundaki her çizgiyi izlerken onu yavaşça öptüm - kalın bir şekilde tanımlanmış göğüs kasları, karnının üzerindeki girintili kaslar, kalçalarının dalgalanan olukları .

. . Sonunda, bir saniye daha beklemeye dayanamadım ve elimi boxer'ının içine sokacak kadar üzerinden kalktım.

Vücutlarımızı hizalamaya çalışırken titreyen ellerim biraz beceriksizleşti.

Seks eylemine alışık olmadığımından, içimde bir erkek olmasına alışık olmadığımından, sadece yavaşça yukarı ve aşağı hareket edebiliyordum, sonunda vücudumun yol verdiğini ve tam girişine izin verdiğini hissedene kadar kararsız ve emin olmayan manevralarla onu içimde hafifçe gevşetiyordum.

"Dorothy . . ." Hawk adımı söylemekten çok inledi.

Zor nefes alarak ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Çok sıkıydın," diye fısıldadı, gözleri alışılmadık bir şekilde genişledi, ses tonuna şaşkınlık karıştı.

Kısmen Hawk içimde olduğu ve sevişmek yerine sohbet ettiğimiz için, ama çoğunlukla inanılmaz derecede sıkı *olduğum için* kızardım. Her şeyi hissedebiliyordum; her çıkıntıyı, her nabzı, vücudumun onunkinin etrafında nasıl zonkladığını, kesinlikle her şeyi. Ve biraz rahatsız edici olsa da, güzel bir şekilde dolduruyordu.

"Uzun zaman oldu," diye fısıldadım.

"Ne kadar oldu?" diye fısıldadı.

Göğsüne baktım, kendimi aptal gibi hissediyordum ve tüm ön sevişmelerimiz bu noktaya geldiği için daha da utanıyordum. Ne kadar sıkı olduğumdan bahsediyordu. Aman Tanrım.

Sonra Hawk'ın parmak uçlarının çenemin altına dokunarak başımı kaldırdığını hissettim.

"Ne kadar sürecek?" diye tekrarladı. Ama cevabı zaten biliyordu. Yüzündeki ifade daha önce sadece bir kez gördüğüm bir ifadeydi, bütün bir geceyi birlikte geçirebildiğimiz ilk ve tek zamandı. Yıllar önceydi; kulüp boştu, herkes eyalet sınırlarının ötesindeki bir bisiklet rallisine gitmişti. Yanında kıvrılmış bir şekilde uyandığımda onu çoktan uyanmış ve beni uyurken izlerken bulmuştum.

"Günaydın," demiştim o sabah uykulu bir şekilde, esnerken gerinmiştim.

Bana hiç cevap vermedi, sadece o bakışı attı, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir bakış. Bana onun dünyası olduğumu söyleyen bir bakış.

"Ben miydin?" diye sordu ve ses tonundan değil ama sorarken kararan gözlerinden, o olmasını istediğini anlayabiliyordum.

Ve Tanrım, keşke o olsaydı dedim, şu anda her şeyden çok bunu diliyordum. Ama bu doğru değildi ve ona bir daha yalan söylemeyi reddettim.

Ağzımı açtım, dudaklarımda zaten bir özür oluşuyordu, ama beni öne doğru çekerek ve bir öpücüğün içine sokarak beni kesti.

"Boş ver," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bu bokun artık bir önemi yok."

Ve sonra, daha fazla dayanamayıp kalçalarımı hareket ettirmek için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldığımda, içimde oluşan baskıyı hafifletme ihtiyacıyla kendimi dik konuma getirdim ve göğüslerini kavrayarak vücudumu onunkinin üzerinde sallamaya başladım.

"Hawk . . ." İsmi dudaklarımdan tekrar tekrar döküldü, her seferinde daha da nefessiz kalırken, ben daha da hissizleştim.

Bana sıkıca sabitlenmiş gözleri siyah sıvı ateş gibiydi, her santimimi yakıyordu, vücudu altımda, içimde sıcak ve zonklayan bir volkandı. Ben, onun tüm dikkatiyle yanan bir ateştim. Ve birlikte ... birlikte yandık.

Nefes nefese, inleyerek, adını haykırarak, derisini pençeleyerek ... Yandım amına koyayım.

Bizi hatırladığım gibi yaktık, genç ve şehvet doluyduk ve sonra bundan daha fazlası oldu, her zamankinden daha fazlası. Sadece seks ya da şehvet değildi, sadece aşk da değildi, tamamen başka bir şeydi, açıklayamadığım bir his, sesi olmayan bir kelimeydi.

Ama aradığım her şeydi. Aradığım her şey oydu.

İçimdeki doldurulamaz boşluğu dolduran şey.

Ve her şey bittiğinde, ben sırtüstü yatarken, Hawk ellerini vücudumda gezdirirken, karnımdaki yara izinin üzerinde durdu ve sezaryen ameliyatımın izini usulca takip etti.

O anda Christopher'ı düşünmeden edemedim. Birbirimize döndüğümüzde Hawk'ın gözleri katlanarak yumuşadı. Bunu ona oğlu yapmıştı. Bize de. Onu farklı bir adam yaptı. Daha iyi bir adam. Beni de daha iyi bir kadın.

O an ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, Hawk'ın elleri seyahatlerine devam ederken hissettiğim sıcaklık benzersizdi ve beni sersemletti. Birini sevmek bir şeydi, ama sevdiğiniz biriyle bir çocuğu paylaşmak, ikinizin de o çocuğa duyduğu sevgiyi paylaşmak ... birlikte ...

Bu, özlediğim içgörüyü bana veren yürek parçalayıcı güzellikte bir ifşaydı.

Ve aniden anladım. Tam o anda, biliyordum. Her şey anlamlıydı.

Her zaman böyle olması gerekiyordu.

Cansız evliliğim beni Jase'e, Jase de Hawk'a götürmüştü. Hawk ve ben ikimizin de üzerine titrediği bir çocuk yarattık.

Bunların hiçbirisi hata değildi. Bu sadece benim yolumdu, eve giden çatlak ve kırık yolum.

Ve eğer onu daha önce sevmemiş olsaydım, şüphesiz şimdi severdim.

Bu benim ömrümün yarısını almıştı, kalp kırıklıklarıyla dolu yıllar ve birbiri ardına gelen kötü kararlar. Ama sonunda onu bulmuştum, prensimi, başından beri orada olan bir adamın içinde saklanan prensimi.

- - -

Dorothy çıplaktı.

Hâlâ çıplak olduğunu, bir süredir çıplak olduğunu ve çoktan seviştiklerini kabul ediyordu ama yine de Hawk onun banyodan kıcı çıplak çıktığı görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Birlikte oldukları onca yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. İlk hamleyi yapan hep o olmuştu, onu soyan o, seksi başlatan o.

Bu. Onu. Çıplak. Onlar. Lanet olası Noel sabahı gibiydi.

Şimdi onun üstünde yatıyordu, sırtı onun önüne dönüktü. Acı çekmeden sırtüstü yatmaktan başka bir şekilde yatamadığı için, sevişirken ona dokunmakta zorlanmıştı. Ona istediği gibi dokunamamak onu o kadar sinirlendirmişti ki, son bir saattir onu üstüne yatmaya zorluyordu, böylece kaçırdığı tüm o kısımlarını kolayca elleyebilecekti.

Kızın boyu kısa olduğu için bu onun işine yaradı ve ayrıca başlarının yan yana durmasını sağladı.

Şu anda bir eli bacaklarının arasındaydı, bir parmağı içindeydi, yumuşakça içeri ve dışarı, tekrar tekrar okşuyordu, diğer eli ise

değiştirecek kadar uzun süre odaklanabildiğinde göğüslerini okşuyordu.

Omzunu hafifçe ısırdığında, küçük bir nefes verdi ve Hawk onun tenine karşı sırttı, daha sert ısırdı, parmaklarını daha hızlı itti.

Önümüzdeki haftaların neler getireceğini ona söylemesi gerektiğini biliyordu ama nedense henüz bunu yapmak için kendini zorlayamıyordu. Buna ihtiyacı vardı, ona ve kendisine, onun sayesinde mutlu ve huzurlu olmasına. Bu anı mahvetmek ya da ona her şeyi anlattığında o güzel yeşil gözlerinden kaçınılmaz olarak akacak daha fazla gözyaşının nedeni olmak istemiyordu.

Bu ve onun tekrar boşalmasını gerçekten istiyordu. Onun küçük bedeninin kasıldığını hissetmek, ellerinin yumruk haline geldiğini, ayak parmaklarının kıvrıldığını görmek ve tüm bunları yaparken her zaman çıkardığı o inanılmaz seksi miyavlama seslerini çıkarmak istiyordu. Hızını artırarak göğsünü kavradı, önce omzunu, sonra boynunu ısırdı. Sonra, sırtı eğilip iniltileri boğazında düğümlenirken, ağzını aldı ve onu uçurumun kenarına gönderdi.

Sertçe bitirdiğinde, vücudu parmaklarının etrafında sıkışırken yüksek sesle haykırdı.

Yanağından süzülen tek damla gözyaşını öperken, hain amcasına teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa buna sebep olan, Dorothy ile onu yeniden bir araya getiren Yenny'ydi. Bu kez ve ilk kez sırları olmadan.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, yüzünü çevirdi, burnunu onun yanağına dayadı. Adam onunla buluşmak için döndü ve ağızları buluştu. Yavaş öpüşmeler başladı, ıslak ve yumuşak, onu daha fazlası için acıktırdı, vücudunun aralarındaki bu doyumsuz çekimi yoğunlaştırma ihtiyacıyla seğirmesine neden oldu.

Ve lanet olsun ki, onu üstünden atabilmek, üzerine tırmanabilmek ve canına okuyabilmek istiyordu.

Çok güzelsin D," dedi yumuşak bir sesle.

"Yaşlanıyorum," diye fısıldadı, gülümsemesi aniden azaldı.

Neredeyse homurdanacaktı, ama kendine onun her zaman ne kadar güvensiz olduğunu hatırlattı ve ciddi ifadesini korudu. O zamanlar onun güvensizliğiyle başa çıkmıştı ve şimdi de nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu.

"Kadın," dedi, bir parmağını daha içine sokarak. "Bırak şu saçmalığı."

Sonra o daha tek kelime edemedi onu öptü.

Göçebelige başladığından beri pek çok kadınla yatmıştı, hepsi de ondan gençti ama yine de hiçbirisi onun hakkında hissettiklerinin, onu görme biçiminin eline su dökemezdi.

Yani teni eskisi kadar pürüzsüz değildi, göğüsleri o kadar yüksek değildi ve karnı o kadar sıkı değildi. Bunların hiçbirisi onun için önemli değildi.

Dorothy hâlâ kendisiydi, hâlâ güzeldi ve hâlâ bu dünyada onu teselli edebilen tek kadındı. En çok ihtiyaç duyduğu anda ona destek olan, bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü tek şeyi, etten kemikten bir aileyi ona veren tek kadındı.

Ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, saçları beyazladığında ve cildi kırışıklıklarla dolduğunda, onu herkesten güzel bulacak ve yine de sevecekti.

"Daha fazla konuşmamız gerektiğini hissediyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı, "ama neredeyse hiç konuşmadık, öyle görünüyor."

Onu tekrar öptü, ağzını, her bir yanağını ve sonra küçük burnunu. "Ne zaman kelimelere ihtiyacımız oldu ki?"

Çünkü onlara ihtiyaçları yoktu, ne o zaman ne de şimdi. Belki sonlara doğru birkaç tanesi işe yarayabilirdi ve belki de bu noktaya gelmek bu kadar uzun ve zorlu bir yol olmazdı, ama bunun bir önemi yoktu

Çünkü buradaydılar. İkisi de bitiş çizgisine ulaşmıştı.

Ve kelimelere ihtiyaç yoktu.

Gerektiği zamanlar hariç.

"D," diye fısıldadı ellerini onun bedeninden çekerken.

"Konuşmamız gerek."

Yavaşça, biraz sersemlemiş görünerek, dudakları öpüşmekten şişmiş ve teni onun dokunuşlarından kızarmış bir halde ondan ayrılıp yan tarafına yuvarlandı.

"Hmm?" diye mırıldandı, koluna sokularak. Eli karnının üzerinde kayarken, tırnakları hafifçe tenini sıyırırken, gözlerini kapattı ve bir iniltiyi bastırdı. Bunu yapmak istiyordu, onu yapmak, bütün gece boyunca, bütün hafta boyunca. Kaybettiği zamanı telafi etmek ve bunu bir yıl boyunca yapmak istiyordu.

Ama bir yılı yoktu. Bir ayı bile yoktu. Ve eğer ona şimdi söylemezse, daha sonra bu yüzden ondan nefret edecekti.

Bu onun yaşayabileceği bir şey değildi.

Kolunu onun sırtına dolayarak, "Bilmen gereken bir şey var bebeğim," dedi.

"Deuce bana her şeyi anlattı zaten," diye fısıldadı kolunu öperek.

"Hayır," dedi. "O yapmadı."

Bir anda vücut dili durgun ve yumuşaktan sert ve tetikte olmaya dönüştü. Adamın üzerinden kayarak oturur pozisyona geçti ve önüne bir yastık çekerek üzerini örttü ve göğsüne sarıldı.

"Ne?" diye sordu, sesi temkinli çıkıyordu.

Acıtıyordu. Sözcükleri söylemeye çalışmak Hawk'a fiziksel olarak zarar veriyordu, çünkü onları bir kez serbest bıraktığında, geri almak mümkün olmayacaktı. Hasar oluşacaktı ve onunla geçireceği son birkaç haftayı birlikte olmak yerine bu hasarı onarmaya çalışarak geçirecekti. Bu lanet olası odadaki fil olacaktı, görmezden gelinemeyecek kadar önemli.

Ama bundan nefret etse de, onu incitme fikrinden bile nefret etse de, geçmişte aralarında yeterince sır olmuştu. Artık böyle olmalarını istemiyordu.

"Ruslarla olan bu saçmalık," dedi, sesi hissettiği duygusal gerginliği ele veriyordu. "Henüz bitmedi."

Gözleri kısıldı. "Ne demek bitmedi?"

Derin bir nefes aldı, hem kendisini hem de Dorothy'yi şaşırtan bariz ve beklenmedik bir duygu gösterisiydi bu.

"Hawk," dedi, sesi giderek artan korkusunun bir göstergesi olarak küçük ve alışılmadık derecede yüksekti. "Neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

"Yapmam gereken bir şey var," diyerek ona doğru uzandı. Yanağını kavrayarak başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve titremesini engellemeye çalıştı. "Hoşuna gitmeyecek bir şey."

On Sekizinci Bölüm

Hayat anlardan oluşuyordu, büyük ve küçük, iyi ve kötü, karanlık ve aydınlık. Griyi, aradaki zamanları asla hatırlamazdık, bunun yerine sadece bizi bir şekilde dönüştürme yeteneğine sahip olan anları hatırlardık, bizi o kadar tamamen etkilerdi ki bu anı sonsuza dek kim olduğumuzun, kim olduğumuzun ve kim olacağımızın üzerine kazınırdı.

Birçok anım oldu. On beş yaşında hamile kalmak, on sekiz yaşında sevmediğim bir adamla evlenmek, henüz evliyken yine evli olan bir adama ilk kez aşık olmak.

Ailemin saygısını ve desteğini kaybetmek.

Ve sonra tekrar aşık olmak, bu sefer bana neredeyse yabancı olan bir adama son kez aşık olmak ve tekrar hamile kalmak.

Chrissy'nin beni vurduğu gün, Christopher'ın yüzünü ilk kez gördüğüm ve onun benim olduğunu içten içe anladığım gün, anılarımın geri gelmeye başladığı gün.

Asla unutamayacağım bir yıkım ve mutluluk karışımı.

Cage vurulduktan sonra kızımın kollarımda parçalanması ve sonra onunla evlendiğinde ve sonunda bu dünyada en çok istediği şeye sahip olduğunda yüzündeki ifade.

Christopher'ın her bir gülümsemesi.

Hawk'ın Noel'e gelmemesi ve bunu takip eden tüm olaylar, sonunda Jase ile yüzleşme cesaretini göstermeme, onu bırakmama ve onu bırakarak Hawk'a olan gerçek hislerimi kabul etmeme yol açtı.

Ve Hawk. Ona sahip olmak, ilk kez, gerçekten, gerçekten inkar edilemez bir şekilde sevdiğim adama sahip olmak, karşılığında beni koşulsuz seven bir adama sahip olmak, onu kalbimde ve

Kollarımda ve utanmadan, özür dilemeden, nihayet dünyaya onun benim, benim de onun olduğumu söyleyebildim.

Bunlar sonsuza dek hatırlayacağım anlardı, hayatımın anları, benim hikayem.

Ve her şey Hawk'ın gidişiyle sona eriyordu. Beni terk ediyordu.

İsteyerek değil, görev duygusu yüzünden - Deuce'ye, tüm Atlılar'a, hatta Vaiz'e karşı bile.

Ne Deuce ne de Preacher başka bir organizasyonun işlerini nasıl yürüteceklerini, kimden alacaklarını, kime satacaklarını dikte etmesine asla izin vermezdi. Ve bu yüzden, Hawk'ın hayatını kurtarmanın karşılığında, Hawk her iki kulübün iyiliği için özgürlüğünü feda etmek zorunda kaldı.

Birkaç gün içinde kulübün avukatıyla stratejilerini tartışmak için bir toplantı yapılacak ve üç hafta içinde Deuce, Hawk'a FBI merkezine kadar eşlik edecek ve Hawk gerçekte kim olduğunu açıklayacak, sonunda da teslim olacaktı.

Ve onu tekrar kaybedebilirdim. Anlar.

İyi ve kötü. Benim hayatım.

İlk başta ağlamıştım.

Sonra Hawk'a sesim kısık bir fısıltıyla "Ne kadar süre yoksun?" diye sordum. Bana bir cevap veremedi, sadece bir bakışıyla bana bir cevabı olmadığını ama en kötüsünü beklediğini ve benim de öyle yapmam gerektiğini söyledi.

"Tam olarak ne için aranıyorsunuz?" Uysalca sordum, cevaptan korkuyordum.

Bana söylemek istemiyordu, bu kadarını normalde kıpırdamayan yüz hatlarında oluşan derin çatık kaşlardan anlayabiliyordum.

"Silahlar, uyuşturucu, insan kaçakçılığı." İ ekti.
"Aklınıza ne gelirse, babamın bu işte parmağı var."

Sonra ağlarken bağırdım, yumruklarımı adam yerine yataklara ve yastıklara vurdum. Çünkü onu suçlamak istesem de yapamazdım. Babasının günahları için onu suçlayamazdım, ya da babasının genç oğlunun böylesine tehlikeli bir oyunun parçası olmasına izin verecek kadar dikkatsiz olduğu için.

Sonra yine ağladım. Ağlamıştım çünkü son sekiz yılı onun kollarında geirebilirdim. Acımı bir kenara bırakıp ona izin verebilir, bunca zamandır dışarıda beklediği o kapıyı açabilir ve onu içeri alabilirdim.

Ama yapmadım, çünkü kendimi daha güçlü sanmama rağmen, öyle değildim. Hâlâ saklanıyordum, hâlâ kendimden, duygularımdan ve geleceğimden korkuyordum.

Ve artık çok geçti.

Sonra onu öptüm. Yüzünün yanlarını kavradım, parmaklarımı kirli sakallarının arasından geçirip tenine soktum, sonra saçlarına uzandım ve tırnaklarımı kafa derisinde gezdirirken onu sertçe öptüm. Vahşi, gözyaşlarıyla dolu bir öpücük, öfkem ve acımla dolu, hepsini ağzına, onun içine akıttım. Çünkü bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa çığlık atıp duracaktım ve çığlık atmaya başlarsam asla duramayacağımdan korkuyordum.

Tekrar seviştik, bu sefer benim gvensizliğim ve Hawk'ın kısıtlamaları olmadan. Sınırlı hareket alanına rağmen saldırgandı, talepkrdı ve benim ihtiyaç duyduğum kadar tutkuluydu. Nazik değildim; olamazdım. Nazik olmak için zamanım yoktu, işleri ağırdan almak, birbirimizi yeniden tanımak, onun en çok neyi sevdiğini ve benim en çok neyden hoşlandığımı keşfetmek için zamanım yoktu.

Sahip olduğum tek şey şu andı ve bunu boşa harcamak istemiyordum.
Onu. Biz. Anlarımız.

Bu anları hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım.

O, içimde o kadar derindi ki onu hissedebiliyordum, büyük ve ihtiyaçtan ağırdı, vücuduna kan pompalıyor, kendi kalbimle aynı anda atıyordu.

Ve ben, çok dolu, çok doygun, onun tarafından kuşatılmış ve aşılanmış, hem çok fazla hem de yeterli olmayan ve nihayetinde yalnızca gerçek aşkın ne olduğunu deneyimlemiş bir kadın tarafından bilinen tatmin seviyelerine kadar kalp kırıcı bir şekilde tatmin edici.

Anlar.

Boşaldığımda tekrar ağladım. Hawk hâlâ içimdeyken nefes nefese ve hâlâ titreyerek onun göğsüne yığıldım. Kolları beni sardı, sıkıca kavradı, yüzünü saçlarıma gömdü, gözlerim taşı, ikimizi de ıslattı ve ikimiz de konuşmadık.

Gözyaşlarım kurduğunda, nihayet onu serbest bırakabildiğimde, gitmeme izin vermeyi reddetti.

"Sen benim kadınımsın, Dorothy Kelley," dedi, derin sesi yumuşaktı. "Her zaman öyleydin, her zaman öyle olacaksın. Bunun için, senin için çok uzun zaman bekledim, bu yüzden biraz daha beklemek beni öldürmeyecek."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. Şaşırtıcı derecede nemli gözlerle. Hawk gerçekten değişmişti. Sonunda geçmişinden, sırlarından kurtulmuş, artık saklanmıyordu, her zaman olması gereken adamı ortaya çıkarmıştı, bu yüzden daha da çok sevdiğim bir adamı.

"Sonsuza kadar bekleyeceğim." Kelimeleri fısıldadım, kendimi en azından bu an için güçlü kalmaya zorladım. "Sonsuza kadar bekleyeceğim," diye tekrarladım, bu kez daha güçlü bir şekilde, varlığımın her zerresi bu kelimelerin gerçekliğiyle alev alev yanıyordu. Hissedebiliyordum, nefes alabiliyordum, bu adamın bana geri dönmesi için şüphesiz sonsuza kadar bekleyecektim.

Hawk'ın dudakları öylesine büyük, öylesine parlak bir gülümsemeye dönüştü ki, sakalı bile bu gülümsemenin yoğunluğunu gizleyemedi.

Yardım edemedim ama karşılığında sııttım.

Hawk sııtmıyordu. Kulüpteki çocuklardan birinin çocukça bir şey söyleyip gülmesine neden olduğu nadir durumlar vardı, ama sııtmak, kanaryayı seven kedi gibi sııtmak? Asla.

Bir el sertçe arkama indi, odanın içinde yankılanan keskin bir tokat beni zıplattı.

"Kadın," dedi bir kahkaha atarak. "Küfür etmene bayılıyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Meredith Jamison, Hawk'ın görüp görebileceği en güçlü topuklulardan biriydi.

Belli belirsiz kıvrımlarını saran ipeksi görünümlü siyah pantolon takımının arkasına gizlediği beyaz düğmeli gömleği, sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı parlak siyah saçları, sert ve her şeyi bilen kahverengi gözleri ve ses tonu kadar boyun eğmeyen ifadesiyle, dünyayı ele geçirebileceği, diz çöktürebileceği ve onu kaltağı haline getirebileceği izlenimini veren bir kadındı.

Ki bu harikaydı.

Mükemmeldi.

Hawk altın yıllarını parmaklıklar ardında geçirmek istemiyorsa ihtiyacı olan türden bir avukattı.

Kulübün yıllar boyunca avukatlarla olan tüm ilişkileri arasında açık ara en iyisi oydu. Görüldüğü kadar sıkı çalışırdı ve daha önce birçok kez onlar için mücadele etmiş, birkaç çocuğun cezasını önemli ölçüde azaltmış ve birkaçının hiç hapis yatmamasını sağlamıştı.

Burada durum böyle olmayacaktı. Hawk hapis yatacağını biliyordu ama ne kadar süreceği belli değildi.

"Bay Polachev," dedi, duvardan uzaklaşıp Deuce'un masasının kenarına yaslanarak. "Siz sadece babanızın suçlarıyla bağlantılı olarak aranıyor olabilirsiniz, ancak bildiğiniz gibi Polachev kartelinin üyelerinin çoğu, en az uyuşturucu kaçakçılığı ve silah kaçakçılığı olmak üzere, oldukça geniş bir yasadışı faaliyet listesinden dolayı uluslararası alanda aranıyor. FBI, ülke genelindeki bombalama olaylarında kullanılan birçok patlayıcının tedarikçisi olarak bu kişilerin izini sürmüştür. İnsan kaçakçılığını da unutmayalım. Eğer FBI merkezine girip senin uzun zamandır kayıp olan oğlun olduğunu söylersek

Avgust Polachev'in adamı ve kartel hakkındaki tek bilgin neredeyse yirmi yıllık, sana herhangi bir anlaşma teklif etmeyecekler. Maksimum güvenli bir hapishaneye kapatılacak ve çürümeye terk edileceksiniz."

Hawk bunu zaten biliyordu ve eğer Deuce ile Preacher'ın hazırladığı plan suya düşerse, yapacağı şey tam olarak buydu. Çürümek.

"Ya onlara Yevgeniy Polachev'i verebilirsem?" diye sordu sessizce.

Meredith'in bakışları ondan Deuce'a kaydı, o da başını sallayarak karşılık verdi.

"Öylece mi?" diye sordu şaşırarak. "Bir sıçana mı dönüştün?"

Deuce omuz silkti. "O başlattı," diye mırıldandı. "Lanet olası Rus orospu çocuğu bana kendi adamlarımdan biriyle şantaj yapıyor."

Meredith kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hepiniz ne kadar da olgunsunuz," diye karşılık verdi.

"Olgun ya da değil," dedi Hawk, "işe yarayabilir. FBI'a Atlılar'ın bir sonraki baskısıyla ilgili bilgi verebiliriz ve Federaller de oraya baskın düzenleyip herkesi indirebilir. Atlılar'ı da."

"Evet," diye araya girdi Deuce. "Ama unutmayalım ki bunların hepsinin göstermelik olduğunu ve adamlarımdan hiçbirinin herhangi bir şeyle suçlanmayacağını yazılı olarak istiyorum. Federaller Yenny ve adamlarını alır, kartel onlar için ayarladığım kulüplerle işine devam eder ve herkes sonsuza dek mutlu yaşar. Anlıyor musun?"

Meredith sırttı, kulübe geldiğinden beri ilk kez gülümsüyor gibiydi. "Sizi gerçekten anlıyorum Bay West. Eğer Yevgeniy Polachev'i gümüş tepside sunacaksanız, eminim adamlarınızdan hiçbirinin suçlanmayacağı bir anlaşma yapabilirim ... Bay Polachev hariç tabii." Hawk'a baktı.

"Elbette," diye mırıldandı Hawk, artık hatırlamak istemediği bir soyadını kullanmaya devam etmesinden rahatsız olmuştu.

"Cezaya gelince," diye devam etti, "amcanızın tutuklanmasındaki yardımınız sayesinde, suçlamalarınızı yardım ve yataklıktan düşürebileceğimden %85 eminim, bu da beş ila on yıl arası hapis cezasıyla sonuçlanır. Ama bu sadece federal avukatın kabul etmesi halinde geçerli ve duyduğum kadarıyla kendisi gezegendeki en az uzlaşmacı adam."

Sırıltma sırası Hawk'taydı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Başkanım ile tanıştın mı?"

"Touché," dedi doğrulurken. Odayı geçerken topukları beton zeminde tıkırdadı. Hem çantasını hem de evrak çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

Arkasına bakmadan, "Yakında sizinle temasa geçeceğim," dedi.

Kapıları açtığında, Deuce'un ofisinin dışında devam eden partinin sesleri havayı doldurdu; çocukların Hawk için düzenlemeye karar verdikleri bir veda partisiydi bu. Kapılar arkasından kapanıp müzik ve kahkaha seslerini keserken, Hawk bir hapisane hücresinin kapısının çarparak kapandığını ve kendisini dünyadan tamamen kopardığını hayal etti.

Ve bir zamanlar bu dünyada hiçbir boka sahip olmadığını düşünmüştü. Gerçekte, çok fazla şeye sahipti. Çoğu kişiden daha fazla.

Deuce sandalyesinden kalkıp masasının etrafında dönerken, "Hiç gerçek bir hizmetim olmadı, sadece orada burada birkaç kısa görev, birkaç aydan fazla değil," dedi. Kanepede Hawk'ın yanına otururken derin bir iç çekti. "Mick sağ olsun," diye bitirdi gözlerini devirerek.

"Ama iyi olacaksın. Sadece başını aşağıda tut, çeneni kapalı tut ve eğer mecbur kalırsan, birinin seninle bir sorunu varsa, arkanı kollayacak bir ekiple aynı hizaya gel. Ve gerçek bir sorunla karşılaşırsan, bana haber ver. Preacher'ın her yerde gözü var. Sonunda hangi batakhaneye düşersen düş, eminim Vaiz'in tanıdığı birinin tanıdığı birini

tanıyordur ve ben de bu işi çabucak hallederim."

Hawk, Deuce'un her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalıştığı kişinin kendisi mi yoksa kendisi mi olduğunu anlayamıyordu. Ama adamdan bir an bile şüphe etmedi. Ne de olsa kendi babasını hapisteyken öldürten Deuce'du. Onu duşta şişletmişti.

Ve Hawk bunu yaptığı için mutlu değil miydi? Reaper West'in talihli ölümü olmasaydı ona, Cox'a, Ripper'a ya da Dirty'ye ne olacağını kim bilebilirdi? Reaper kesinlikle birkaç evsiz gence iyilik yapmazdı.

Kendi babasını öldürmek başkalarına zalim ve taş kalpli bir adamın yapacağı bir şey gibi görünse de, zalim olan Reaper'dı, Deuce ise hiç de öyle değildi. O sadece hayatta kalmak için yapması gerekeni yapan bir adamdı. Kendi kurallarını koyar, kendi bildiği gibi yaşar ve ona ya da ona ait olana bulaşan herkes ...

Bir şekilde, bir gün Deuce onlara cezalarını verecekti.

"İşi halletmekten bahsetmişken," dedi Hawk. "Vegas çocukları hakkında ne yapacaksın, ya da ..." İçlerindeki en büyük hainden bahsetmek istemediği için tereddüt etti ama bunun bir önemi yoktu. Deuce tam olarak kimden bahsettiğini biliyordu.

"Hepsi soyuldu," dedi Deuce. "Kartelle aynı yatakta oldukları sürece başka bir şey yapamazlar ama Rusları bilirsin, dışarıdan gelenleri içeride uzun süre tutmayı sevmezler. Sorumluluklar. Öyle ya da böyle, hepsi yerin dibine girecek.

"ZZ'ye gelince," diye devam etti Deuce, çenesi Hawk'ın yüz kaslarının seğirdiğini görebileceği kadar sertleşmişti. "Onu kimin koruduğunu düşündüğü umurumda bile değil. Aramayla bırakmayacağım ve onu bulduğumda lanet olası kalbini söküp atacağım."

Deuce'un burun delikleri alevlendi, soğuk mavi gözleri şiddetle parladı. "Oğlumu vurdu, bana ihanet etti ve sonra

bu bok seninle . . ."

Dizlerinin üzerine çöken Deuce'un yumrukları sıkılmıştı. Hawk, "Onu hâlâ seviyor," dedi.

Deuce'un kafası sarsıldı, gözleri Hawk'a kaydı. "Danny?" diye sordu.

Hawk başını salladı. "Beni vurduktan sonra, beni dövmeye başlamadan önce o kadarını topladım. Ripper'ın önünde her şeyi açıklamak istemedim."

Deuce'un yüz ifadesi biraz gevşer gibi oldu ama altta yatan öfke devam etti. "Fark etmez," diye hırladı. "Bunca yıldır D'nin peşindesin ve kardeşlerini vurmaya başlamadın."

Hawk gülmemek için kendini zor tuttu. Jase'in şımarık, bencil, işe yaramaz beynine bir kurşun sıkmaktan başka bir şey istemediği zamanlar olmuştu. Ama Dorothy'yi incitmek asla hazmedemeyeceği bir şeydi ve Jase'i öldürmek Adama karşı hisleri ne olursa olsun, bu onu incitebilirdi.

"Deuce aniden tükürdü ve kendini kanepeden itti. Hawk'ın koltuk değneklerini tutan Deuce, tutması için ona kolunu uzattı. "Dışarıda bir parti var ve insanlar seni görmek istiyor."

Hawk, Deuce'un uzattığı kolu tuttu ve biraz mücadele ederek ayağa kalkmayı başardı. Sağlam bacağının üzerinde dengede dururken, Deuce koltuk değneklerini kollarının altına soktu. Daha önce hiç kullanmadığı için Hawk'ın onlara alışması biraz zaman aldı ama ya koltuk değneklerini kullanacaktı ya da tekerlekli sandalyeye mahkum olacaktı ve koltuk değnekleri tekerlekler üzerinde manevra yapmaya çalışmaktan çok daha cazip görünüyordu.

Deuce kapıları açmak üzereydi ki karşı taraftan gelen yüksek sesli bir vuruş ahşabı titretti.

Deuce kapıları açıp ... ortaya çıkarırken Hawk topallayarak geriye doğru bir adım attı. Jase.

"Dönmüşsün," dedi Deuce.

"Ben ... uh ..." Jase'in bakışları Hawk'a kaydı, Hawk da onun bakışlarını kısık gözlerle yakaladı. Dorothy ona ikisi arasında neler geçtiğini anlatmıştı. Dorothy'nin Jase'in yatağında uyuduğunu ve ertesi sabah ona veda öpücüğü verdiğini biliyordu. Ama bunun son öpüşmeleri olduğunu bilse bile Hawk bundan memnun değildi. O sırada Dorothy üzerinde herhangi bir hakkı olduğundan değil, ama şimdi vardı ve kendini biraz bölgesel hissetmekten alıkoyamıyordu. Ya da belki çok daha fazla.

İkisinin arasına bakan Deuce, Hawk'a acımasız bir gülümseme ve sırtına bir tokat atmadan önce Jase'i içeri buyur etti.

"Git," dedi Deuce, ofisinin ötesindeki odayı işaret ederek.

Hawk kapıdan topallayarak geçerken, beynine sıkılacak bir kurşun ya da ölümcül bir aşırı doz uyuşturucu dışında bu dünyada başına gelecekleri unutturacak hiçbir şey olmadığını biliyordu ama sırtışırlar, bağırışlar, tezahüratlar, havaya kaldırılan şişeler ve küçük, güzel bir kızılın hüznünlü gülümsemesiyle karşılandığında neredeyse unutacaktı.

Neredeyse.

- - -

Jase, Hawk'ın odanın içinde topallayarak Dorothy'ye doğru ilerleyişini, onu tek koluyla kucaklayışını ve porno yıldızlarının yüzünü kızartacak bir öpücük kondurmak için vücuduna doğru çekişini izlemeden önce bile ikisi arasında bir şeyler olduğunu biliyordu.

Hawk'la birbirlerinden hoşlanmama gibi bir geçmişleri olsa da, aynı odada geçirmek zorunda kaldıkları çok az zamanı genellikle birbirlerini görmezden gelerek geçiriyorlardı. Hawk'ın hastaneye gelip Dorothy'nin bebeğinin kendisinden olduğunu haber verdiği günden beri

Hawk ona gününü gösterseydi, Jase'i öldüresiye döverdi.

Ta ki bugüne kadar. Jase'i görür görmez sert ifadesi daha da sertleşmişti. Yaralı olmasına rağmen adam omuzlarını dikleştirmiş ve boyunun tamamına ulaşmıştı. Bu, bir hayvanın tehdit algılamasına eşdeğer bir insandı ve Hawk'ın mecazi tüyleri diken diken olmuştu.

Birbirlerine bakarlarken, Jase aralarında daha önce hiç olmadığı kadar kötü bir gerginlik oluşmaya başladığını hissetmişti. Evet, bu kez bir şeyler çok farklıydı ve o öpücüğü gördüğünde

Deuce kapıları çarparak kapattı ve Jase gözlerini kapattı. O öpücüğü hissetmişti, o boku ayak parmaklarına kadar hissetmişti. Hawk'ın ona sözlü ya da fiziksel olarak atabileceği hiçbir tokat, bir zamanlar onu baş tacı eden, yıllarca sadakatle onu seçmesini bekleyen kadını görmekten daha kötü hissettiremezdi-

Bekle. Boş ver onu. Sadık değildi. Yakınından bile geçmemişti. Ama bu konuda sinirlenmeye bile cesaret edemiyordu. Tencere dibin kara, seninki benden kara.

Yine de, onun başka bir adam tarafından alenen sahiplenildiğini görmek kendisini bok gibi hissetmesine neden oldu.

"Toparlan," diye mırıldandı Deuce, "ve otur yerine. O zavallı kışını doldurmam gereken bir sürü şey var."

Deuce masasına doğru ilerlerken Jase bir koltuğa çöktü ve içini çekti. "Bu konuda Prez, bana bir şey söylemen gerektiğini sanmıyorum."

Deuce yerine oturdu ama her zamanki gibi masasına yaslanmak yerine geriye doğru itti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve boş gözlerle Jase'e baktı.

"Öyle mi?" Deuce sordu. "Peki neden? Beni bırakıyor musun?"

"Benimle konuşmayan çocuklarım var," dedi Jase, Deuce'un benimle konuşmasına izin verip vermeyeceği konusunda endişelenmeye başlamıştı.

Ya iyi bir şekilde emekli olur ya da döneklik yaptığı için k  ına tekme i basar ve kulüp dövmelerini kapatmaya zorlar.

"Uzun zamandır seninleyim Prez," dedi endişeyle.
"Neredeyse hayatımın yarısı. Gitmek zorundayım. Ba a  ansım yok. Kızlarımla aramı d zeltmeliyim."

"Demek oraya gidiyorsun? Şehir dışına mı?
Üniversiteye yakın mı?"

Jase sadece ba ını salladı.

Deuce kollarını açarak do rulup Jase'in göremediği bir  ekmece i açtı. Bir paket sigara çıkardı, kutusundan bir tane salladı ve yaktı.

Jase kapıya baktı, Eva'nın içeri girip adamı pataklamaya ba lamasını bekliyordu ama hiçbir şey olmayınca omuz silkti ve Deuce'a döndü.

"Bana saçma sapan şeyler anlatma," diye homurdandı Deuce. " ki adamım beni terk etti, bir sigarayı hak ettiğimi düşünüyorum."

Jase ba a kimlerin ayrıldığını sormak istedi ama vazgeçti. Deuce iyi halden çekilmesine izin verirse, teknik olarak hâlâ  ye olacaktı, sadece emekli olacaktı. Ve bir MC'den emekli olmak askerli e çok benziyordu; ihtiyaç duyulduğunda her an göreve geri  a rılabilirdiniz.

"Ahhh." Deuce dudaklarının arasından uzun bir gri duman akarken i  çekti. " ok güzel bir şey bu."

Jase sessiz kalarak adamın sigarasının tadını çıkarmasına izin verirken, büyük olasılıkla son kez olacağı için ofisin etrafına göz gezdirdi. Ayrılma, bildiği her şeye veda etme düşüncesi dehşet vericiydi, ama aynı zamanda içinde küçük bir parça yeniden ba lama fikrinden heyecan duyuyordu.

Deuce aniden ayağa kalkarak Jase'in dikkatini tekrar ona çekti. "Kesi ini ver," dedi ve Jase'in midesi bulandı.

Yavaşça kendini sandalyeden dışarı itti ve daha da yavaşça siyah deri yeğin omuzlarından kaymasına izin verdi. Döndü ve yere düşmeden önce yakaladı. Sonra onu elinde tutarak bir süre aşağıya, üzerindeki yamalara baktı ve bu kadar küçük bir parçanın barındırdığı milyonlarca anıyı düşündü.

"Resim duvarda kalır," dedi Deuce, Jase'in dikkatini yeniden çekerek. "Renkler teninde kalır. Ve kışına ihtiyacım olduğunda, bokun beyaz bir halıyı lekelemesinden daha hızlı bir şekilde buraya dönersin, anlıyor musun?"

Deuce sigarasını söndürdükten sonra masanın etrafından dolaşp ona doğru yöneldi. Elini uzatarak, "Ver şunu," dedi.

Deuce'a bakarken Jase'e babasını hatırlattı. Babasından daha iyi yaşlanmasına rağmen Deuce, Jase için bir baba gibiydi. Ona veda etmek bir aile üyesini kaybetmek gibiydi.

Yine de yeğli uzattı ve yelek Deuce'un eline geçtikten sonra adam arkasını döndü ve Blue'nun kesik parçasının masasının üzerindeki duvarda asılı olduğu yeri işaret etti.

"Oraya gidiyor kardeşim," dedi. "İyi bir şirkette olacaksın."

Hem şaşırtıcı hem de iç açıcıydı. Deuce'un duvarında, üstelik Blue'nunkinin yanında kendi resminin asılı olması? Bu destansı boyutlarda bir onurdu ve çok az kardeşe nasip olmuştu. Jase kovulmuyor ya da dışlanmıyordu, hem de hiç.

Yeterince büyüdüğünüzde, nihayet zamanı geldiğinde ailenizin evinden ayrılmanızı anımsatan bir şekilde yoluna devam ediyordu.

Ve Jase için yoluna devam etme zamanı gelmişti. "Teşekkürler Prez," dedi Jase sessizce.

"Deuce," dedi ona dönüp elini uzatarak. "Benim adım Deuce, kardeşim."

Jase adamın elini sıktı ve Deuce'un onu öne çekip hızlıca sarılmasıyla son bulan sert bir tokalaşma yaptı. Birdenbire itildiğini ve Deuce'un çenesini kapıya doğru salladığını hissettiğinde şaşkırmak için ancak yeterli zamanı olmuştu.

"Dışarıda lanet bir parti var. Git çocuklara hoşça kal de."

Jase ne zaman kovulduğunu biliyordu ama adamın yüz ifadesine bakılırsa Deuce'un bunu sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu için yaptığı nı d a b i l i y o r d u . Onun canını yakan her neyse, Jase buna sadece katkıda bulunmuştu.

"Peki ya Jase?"

Deuce'a dönerek kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Deuce acımasızca gülümsedi. "Kulüpten ayrılman bazı çocukların hoşuna gitmeyebilir ama onlara aldırma.

Aileden daha önemli bir şey yok.

Bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı."

Gözlerini kapatan Jase derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında Deuce'a uzun, sert bir bakış attı ve kendini güçlü olmaya zorladı. Deuce'un her zaman olduğu gibi güçlü.

"Teşekkürler, kardeşim."

Deuce ondan uzaklaşarak, "Şimdi git," diye emretti. "Tekrar yaşamaya başla."

Jase'in kasları gerildi ve çenesi sıkıca kilitlendi. Artık korkak davranmayacaktı; o kapıdan başı dik, sonunda yapmaya başladığı şeyden gurur duyarak çıkacaktı. Lanet olası duyguları bu kez onu alt edemeyecekti.

Jase elini kapı koluna koyarak kapıyı açtı.

"Şerefsiz!" Cage ona doğru hışımla yürürken eliyle işaret ederek bağırdı. "Kamyonuma ne yaptın lan sen? Sen sikişmiyorsun

başka bir adamın kamyonuyla dolaşıyor!"

"Sızlanmayı kes!" Ripper odanın öbür ucundan bağırdı.
"Kamyonun bir bok değil!"

"Jase!" Cox bara vurdu. "Kaldır kışını da buraya gel.
Anlatacak hikayelerim var ve kimse dinlemiyor!"

Jase sırtarak Deuce'un ofis kapısını arkasından kapattı
ve yavaşça kulübe doğru ilerledi.

Son kez söylüyorum.

Yirminci Bölüm

Bir parti olarak lanse ediliyordu ama kulüp binasındaki bu hazırlıksız buluşmanın gerçekte ne olduğunu biliyordum. Bir veda partisi. Herkes gelmişti - erkekler, eşleri ya da kız arkadaşları ve tüm çocukları. Göçebeler, Miles City'de yaşamayan erkekler bile gelmişti.

Hawk'ın fedakârlığıyla gurur duyan, gerçek geçmişi unutulmaya yüz tutmuş bu insanlar, hem saygılarını sunmaya hem de içlerinden birine veda etmeye gelmişlerdi.

Her ne kadar çabalarını takdir etsem de, kendimi partiye katılacak gibi hissetmiyordum ve bu yüzden herkesten uzak durarak kenarda kaldım. Yatakta Hawk'ın yanına kıvrılıp ellerimi onun üzerinde, her santiminde gezdirmekten, vücudunun her düzlemini ve çukurunu, derisinin altındaki her kasın ve kemiğin hissini, yüzündeki her çizgiyi, ellerindeki her nasırı, vücudundaki hem kaba hem de yumuşak her tüyü ezberlemekten başka bir şey istemiyordum.

Tek görebildiğim o olana kadar yüzüne, gözlerinin içine bakmak istiyordum, öyle ki şu andan itibaren sonsuza kadar gözlerimi her kapattığımda, bilinçaltımın karanlığında o vahşi yakışıklı, tehlikeli derecede karanlık yüz h a t l a r ı oluşacaktı.

Kendisi benimle olamadığında bile onu yanımda tutmak istedim.

Ama Hawk'ı seven ve aramızdan ayrılmadan önce onunla çok ihtiyaç duyduğu zamanı geçirmek isteyen tek kişi ben değildim. Hiçbir zaman çok konuşan biri olmamış olabilirdi, her zaman diğerlerinden daha çok iş yapan biriydi ama bu yıllar boyunca onlarla bağ kurmadığı anlamına gelmiyordu.

Odayı inceledim, aradığım kişiyi bulana kadar gözlerim birçok yüz arasında dans etti. Hawk bir masanın üzerinde oturuyordu.

Bar taburesine oturmuş, ağırlığının çoğunu taşıyan koltuk değneğini kolunun altına alarak sağına doğru eğilmişti. Başını yeni tıraş edilmişti, Mohawk sakalı gitmişti ve sakalından geriye kalan tek şey birkaç günlük dikenli sakalıydı.

Ama bakışlarımı üzerinde tutan onun yakışıklı yüz hatları değildi.

Onların arkasındaki güçtü. İçlerindeki adam.

Onu bu gücü için sevdim. Kendini adamış bir baba olduğu için, isteksizliğime rağmen benden asla vazgeçmediği için. Ama en çok da pek çok zayıflığıma rağmen beni sevdiği için onu sevdim.

Jase ve benim asla birlikte olmamamız gerekiyordu. Jase ve ben aynıydık, her ikimiz de zayıf fikirli ve zayıf iradeli. İkimiz de kendimizi kapana kısılmış, hiç istemediğimiz hayatlara sıkışmış hissetmiştik ve bu yüzden hayatımın karanlık ve umutsuz görünen bir döneminde bir araya gelmiştik.

Kısa bir süre için, o gerçekten istediğim şeydi.

Ama asla ihtiyacım olan şey değildi.

Hawk ihtiyacım olan güçlü, sağlam, duygusal olarak sağlam adamdı ve sadece bir gün Jase'in de bu gerçeği fark etmesini ve ona aynı türden destek ve koşulsuz sevgi sağlayan bir kadın bulmasını umabilirdim.

Hawk'ı kaybederken tek tesellim, bu sevgiyi asla kaybetmeyeceğimi bilmektir. Gittiği süre boyunca fiziksel olarak yanımda olamayabilirdi ama beni asla terk etmeyecekti. Ve bir hapishanenin kalın beton duvarları ve çelik parmaklıkları bile bunu benden alamazdı.

"En fazla on yıl içeride kalacağına bahse girerim."

Deuce yanımdaki minderin üzerine düşerken kanepede eğildi ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

Deuce, "İyi halden beş ila yedi," diye devam etti. "Siz farkına bile varmadan geçip gidecek ve tekrar evde olacak."

İç çekerek tüm dikkatimi Deuce'a vermek için Hawk'tan uzaklaştım. Tanrı biliyordu ki adam görmezden gelinmekle iyi başa çıkamazdı.

Elinde bir içki tutan Deuce içkiyi bana uzattı. "Bunu atlatacaksın, D."

Deuce sanki on yıl hiçbir şey değilmiş gibi, sanki on yıl, genellikle sadece altmış ya da yetmiş yıldan oluşan bir hayatın içinde sadece bir kırılmaymış gibi ve bu da şanslıysanız geçerliymiş gibi konuştu.

On yıl, sevdiğim adam olmadan geçen on uzun yıl ve Christopher'ın babasız büyümesi anlamına geliyordu. On yıl lanet olası on yıldız ve kesinlikle bir anlık bir şey değildi.

Ben ellili yaşlarımda olacaktım, Christopher liseden mezun olacaktı ve Hawk her şeyi kaçırmış olacaktı. Bir keder dalgasını geri yutarak, Deuce bana ne getirdiyse büyük bir yudumla duygularımı kovaladım ve neredeyse boğularak ölüyordum. Neydi bu? Sürtme alkolü mü?

"Seni burada istiyor, biliyor musun?" Deuce bana doğru eğilerek sessizce söyledi. "Senin ve çocuğun burada olmanızı istiyor, böylece size iyi bakılacağını biliyor. Söylemeliyim ki D, onunla aynı f i k i r d e y i m . Bir ev, bir iş, neye ihtiyacın varsa bulmana yardım edebilirim."

Christopher'ı okulundan, arkadaşlarından ve şehrinde koparmaktan ne kadar nefret etsem de San Francisco'ya dönmek istemediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Özellikle de Hawk'ın ziyaretlerini kaybetmesiyle Christopher'dan başka kimsem kalmayacaktı. Tegen'in arkadaşları yeterince iyiydi ama onlarla duygusal bir bağ kuramadım. Kızımınla birlikte olmak, kendi yaşıtlarım kadınlarla birlikte olmak istiyordum... ve tabii ki kulüp.

Ama Deuce'un bana bir ev bulmasına ihtiyacım yoktu, şehirdeki tek emlakçıyla akrabayken olmazdı.

Ve ailemle yüzleşme zamanım gelmişti.

"Kız kardeşimi arayacağım," dedim. "Bakalım piyasada ne varmış." "Onunla konuşmayalı ne kadar oldu?"

Tekrar omuz silktim. "Çok uzun bir süre."

"Sizinkiler de mi?"

İç çekerek başımı salladım. "Tegen'e birkaç kez ulaştıklarını biliyorum, babasının ailesi de öyle, ama Tegen bana onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirttiğini söyledi." Başımı salladım. "Sonra tabii ki bir adım daha ileri gidip onlara adının Tegen West olduğunu söyleyerek kayınpederinin kim olduğunu tam olarak bilmelerini sağladı."

Deuce'a sert bir bakış attım. "Tanrı'dan korkan yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyorum."

Deuce, etrafımızdaki neredeyse herkesin dikkatini çeken derin bir kahkaha attı.

"O boku benim hesabıma yazsan iyi edersin," dedi, hâlâ kıkırdıyordu. "Ve, D? Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Yapacağını sanmıyordum. Hiçbir zaman yapmamıştı ve bunu Tegen'in San Francisco'da yaşaması için para ödemekte ısrar ettiğinde öğrenmiştim. Elimde sadece maluliyet çeklerim ve biriktirdiğim az miktardaki para varken teklifini reddedecek kadar aptal değildim. Oğlumun büyümesi için iyi bir ev satın almaya yetecek kadar bile değildi.

"Ben varım Prez," diye takıldım. "Ama sadece bana güvenli olduğuna dair söz verersen."

Deuce bana yan gözle baktı. "Güvenli mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omuz silktim, Deuce ile işi hakkında konuşurken kendimi uygunsuz hissediyordum. "Ruslar mı? Hawk'ın bana anlattıklarına ve yapmayı planladıklarına bakılırsa. Bir çeşit misilleme olmayacak mı? Ya Christopher'ın Hawk'ın oğlu olduğunu öğrenirlerse?"

Deuce yüzünü buruşturdu. "Kendimi korumak için bir şeyler ayarladım. Bize karşılık vermeyeceklerine söz veremem, ama bunun benim lanet olası

ve kimse o küçük cüce cinin Hawk'ın oğlu olduğunu düşünmeyecek."

Bakışları Christopher'a kaydı. Yere oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, oğlum ve diğer birkaç çocuk daire şeklinde oturuyordu.

"Görünüşe göre onu kendi başına yapmışsın, sevgilim."

Çocukların ne yaptığını daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarken bile güldüm. "Ne yapıyorlar?" "Ne yapıyorlar?" dedim. "Ivy onlara ... öğretiyor mu? ?" Sözlerimi yarıda kestim, gözlerim büyüdü. "Tanrım, Deuce, daha on iki yaşında ve onlara poker oynamayı öğretiyor!"

Deuce omuz silkti. "Devin, o küçük pislik, ona öğretti." Tekrar omuz silkti. "En azından strip poker değil."

Ben ona bön bön bakarken, o bacağıma uzlaştırıcı bir okşama yaptı. "Her neyse, bırak da Ruslar ve kızımın kumar sorunu için ben endişeleneyim. Sen sadece o çocuğu büyüt ve hayatını yaşa, anlıyor musun?"

Tekrar Deuce'a bakmadan önce Christopher'a, sonra da sohbet etmekte olan Hawk'a baktım. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak, en nazik gözleriydi.

"Seni anlıyorum," diye fısıldadım, desteği için minnettarım ama aynı zamanda çok bunalmış hissetmeye başlamıştım.

"Ve Hawk nereye konursa konsun," diye ekledi, "seni ayda bir kez onu görmeye götüreceğim. Kendim."

Çok bir şey değildi, ayda bir ziyaret, ama yine de bir şeydi. Ve önümüzdeki on yıl boyunca beni idare etmek zorunda kalacaktı.

- - -

Dorothy Hawk'a daha da sokularak, "Bu çok hoş," dedi.

Kulübün çok sayıdaki yatar koltuklarından birine uzanan Hawk, hem bacağını yukarıda tutabiliyor hem de

Dorothy, küçücük bedeniyle adamın kucağına oturmuş, vücudu onunkine sarılmıştı.

Güzeldi. Garip ve gerçekten çok güzeldi. Güzeldi çünkü kısa bir süre önce aldığı ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ve garipti çünkü Dorothy ile bunu daha önce hiç yapmamışlardı ... sadece tembel ve aptalca takılıyorlardı.

Ve daha da garipti çünkü günü kulüpte birlikte geçirmekle kalmamışlar, herkesin ama özellikle de Jase'in önünde ilk kez bir çift olarak geçirmişlerdi.

Jase'e gelince, her ne kadar Hawk ona karşı sıcak duygular beslemese de, o bile bir kardeşi kaybetmenin berbat bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydı, o kardeş tam bir pislik olsa bile. Ama Jase her zaman daha fazlasını aramıştı; onu tanıyan herhangi bir moron bunu bilirdi. Tek sorun, içlerindeki en büyük moron olan Jase'in hiçbir zaman bir ipucuna sahip olmamasıydı. Artık hayatına devam ettiğine, nihayet hayatının kontrolünü eline aldığına göre, Hawk adamın bunca yıldır aradığı şeyi bulmasını umuyordu.

Ve eğer bu her neyse onu Dorothy'den uzak tuttuysa, o zaman harika. Süper. Hawk mutlu bir adamdı.

"Tegen'in Christopher'ı eve götürmesi çok hoştu," dedi. Elini yavaşça Christopher'ın göğsünün ön kısmında gezdirdi, tişörtünün kumaşını karnının üzerine doğru çekti ve çıplak karnına aynı muameleyi yapmaya başladı.

"Herkesin buradan siktir olup gitmesi güzel," dedi gözlerini kapatarak. Evet, bu güzeldi.

Dorothy usulca homurdandı ve vücudu hafifçe onunkine değerek titredi. "Cox geri döndü," diye fısıldadı. "Ne yaptığını üç kişi tahmin edebilir mi?"

Hawk, Cox'un ne yaptığını umursamıyordu. Aslında Dorothy ve parmaklarının aşağıya doğru süzülüşü dışında kimsenin ne yaptığı umurunda değildi.

ve şimdi eşofmanının bel hizasının altına iniyordu.

"Bu devasa pantolonun içinde kendimi gülünç hissediyorum," diye mırıldandı. Eşofman altından daha da gülünç olan şey, bir bacağına, sakat bacağına ve alçısına yer açmak için kesilmiş olmasıydı.

"Asla," diye mırıldandı Dorothy, boynunu öperek pantolonunun daha da aşağısına uzandı. Küçük elinin altında, neyse ki ağrı kesicilerden etkilenmemiş olan aleti anında uyandı. "Çok kolay erişilebilirler."

Evet. Bu güzeldi. Muhtemelen hoşun da ötesindeydi ama Hawk ağrı kesicilerin etkilerini gerçekten hissediyordu ve beyni tam olarak tüm silindirlerde çalışmıyordu. Bulabildiği en iyi şey hoştu.

"Az önce Deuce ile konuşuyordum," dedi.

Hawk'ın üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Neden Deuce hakkında konuşuyordu ki? Hem sikini okşuyor hem de Deuce hakkında mı konuşuyordu? Bu iki şey kesinlikle mutlu bir şekilde çakışmıyordu.

"Ve ev teklifini kabul ediyorum," diye devam etti.

"Öyle mi?" diye sordu, ona bakarak. "Buraya geri mi taşınacaksınız?"

Kadın ona gülümsedi ve adam ilk kez onun ne kadar rahat görüldüğünü fark etti. Dorothy için fazla rahattı.

"Kadın, içki mi içtin?" Kadın yanıt olarak kıkırdayınca cevabını aldı.

Sırıtarak başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Şükürler olsun ki Deuce sözünde durmuştu. Christopher'ın burada, ailesinin ve kulübün arasında büyüyeceğini bilmek kadar onu mutlu eden bir şey yoktu. Dorothy'nin California'ya kaçıp gitmesinden hiç hoşlanmamıştı ve Tegen eve döndüğünde Dorothy'nin de onu takip edeceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Ve o zamandan beri

Aralarında cehennem kadar garip bir durum vardı, bunu asla önermemiştii.

Artık bir önemi yoktu, değil mi?

Federaller onu hangi lanet hapishaneye kapatırsa kapatsın, Dorothy ve oğlunun Atlılar bölgesinde, Deuce'un kesin koruması altında yaşayacaklarını bilerek rahat edebilirdi.

"Bütün karneleri istiyorum," dedi. "Her disiplin cezasını, her okul resmini. Hepsini istiyorum, D."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

"Ve güreşmek yok," diye devam etti, elini sırtından aşağıya ve arka tarafına doğru indirdi. Adamın elleri yeterince büyük, kızın kıçı ise yeterince küçüktü, öyle ki bir kış yanağı avucunun içine tam olarak sığıyordu. Evet, gerçekten çok güzeldi.

Tanrım, kelime dağarcığı birdenbire sadece "hoş" kelimesinden oluşacak kadar uçmuş muydu?

"Güreş mi?" diye sordu.

"Evet, Christopher'ın okul için güreşmesine izin verme. Oğlumun o gay atletlerinden giymesini istemiyorum. Futbol tamam, beyzbol, basketbol, hatta futbol bile. Sadece lanet olası güreş yok."

Dorothy yine kıkırdadı. "Güreş yok," dedi. "Anladım o."

"Ciddiyim, kadın," diye homurdandı, şakacı bir şekilde onu sıkarak
Göt.

"Çocukken güreşir miydin?" diye sordu gülerek. "Acı verici atlet geri dönüşleri mi yaşıyorsun?"

Hawk sessizliğe gömüldü. Sıradan, gündelik bir çocukluk geçirme lüksüne sahip değildi. Özel bir okula gitmişti ve spor yapmak ya da tipik ders dışı aktivitelere katılmak yerine hem lüks partilere katılmış hem de bu partileri düzenlemişti. Küçük bir çocukken bile hayatı hiçbir zaman sıradan olmamıştı. Hafızasının izin verdiği kadar geriye gittiğinde, piyano derslerini, takım elbise provalarını ve

Hepsi de çocuk bakımı görevlerini yerine getirmekten ziyade babasının kişisel zevkleri için çalışan bir dadı ordusu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Dorothy. Yüzünde endişe dolu bir ifadeyle ona baktı ve "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Sadece geçmişî düşünüyorum."

"Bana anlatmalısın," dedi umutlu bir sesle. "Diğer hayatın hakkında. Senin hakkında bilmediğim çok şey varmış gibi hissediyorum ve-"

"Hayır," dedi kastettiğinden daha güçlü bir sesle ve Dorothy irkildi.

"Kahretsin, üzgünüm D," dedi sessizce, onu daha da sıkarak. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bu artık benim hayatım değil. Sen ve Christopher, kulüp, ben artık buyum. Geriye dönüp saçmalıklara bakmaya ihtiyacım yok."

Gülümsemek üzereydi, gözlerinin ışıldamasından bunu anlayabiliyordu ve o da karşılık olarak gülümsemek üzereydi ki, aynı hızla alt dudağı titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, elini sırtında geniş daireler çizerek ovuşturdu. "Ağlamak yok, D. Daha çok sikine dokunmak var."

Kadından bir tür hıçkırık sesi yükseldi ve vücudu titremeye başladı. Hawk onun yüzünü daha iyi görebilmek için başını yana eğdi ve güldüğünü gördü. Hâlâ ağlıyordu ama aynı zamanda gülüyordu.

Ve tam şaka yapmadığı ve kesinlikle daha fazla penis dokunuşu istediği konusunda ısrar etmek üzereyken, barın arkasındaki kapı monitörü vızıldamaya başladı.

"Kapı açılıyor," diye mırıldandı Dorothy, sandalyenin arkasından bakmak için vücudunu gererek.

"Demek ki kod ve anahtar her kimdeyse," dedi ve ekledi, "Ve her kimse, bizi böldüğü için ölecek."

"Kahretsin!" diye bağırarak Hawk'ı şaşırttı.

Dorothy aniden küfürler savurarak adamın kucağından fırladı ve neredeyse yüzüstü sandalyenin yanındaki yere düşüyordu. "Kahretsın!"

"Ne?" Hawk bağırdı, etrafta bir tehdit arıyordu. "Ne oluyor be kadın?"

"Kami!" Dorothy çığlık atarak pencereyi işaret etti ve ön kapıya doğru çılgınca bir koşu yaptı. "Kami burada!"

"Ne olmuş yani?" diye mırıldandı, tekrar yere yığıldı.

"Ne olmuş yani?" Dorothy bağırdı ve kendini Kapıdan. "Cox arkada! O kızla birlikte!"

Sinirlenen Hawk gözlerini kapadı ve omzunu kaldırdı. "Cenazesı."

"AÇIN KAPIYI!" kulüp binasının dışından çok tanıdık ve sinir bozucu tiz bir çığlık geldi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Dorothy kapı kolu sallanmaya başlayınca onu tutarak haykırdı. "Kardeşlik ne olacak?"

Kami'nin onu öldürmesine izin mi vereceksin?"

Ona bir göz kapağı kırdı. "Buralarda dönen o lanet olası hilelerden hiç hoşlanmadım."

Dorothy durakladı ve ona bakmak için döndüğünde, ağzı hafifçe açıktı, kapıdaki tutuşunu gevşetti. Kapı sallanarak açıldığında, Dorothy geriye ve duvara doğru savruldu ve yere yığıldı.

"Nerede o?" Kami çığlık attı, başı ileri geri savrulurken sarı saçları yüzünün etrafında çılgınca uçuşuyordu.

"Nerede o hilekâr orospu çocuğu?"

"Tanrı aşkına, Kami!" Hawk bağırarak doğrulmaya çalıştı ve koltuk değneklerine uzanıp bu sandalyeden kalkmayı diledi. "D! İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye seslendi ve yüzünü görebilmesi için başını kaldırdığında, incinmediği için rahatlamış bir şekilde sandalyesine geri yaslandı.

"İkinizin de canı cehenneme," diye tersledi Kami, ileri doğru yürürken.

"Kami!" Kendini yerden kaldıran Dorothy dik durmak için mücadele etti. "Kami, silahın var mı?"

"Hayır, lanet olası bir silahım yok!" Kami omzunun üzerinden bağırdı. "Gerçekten o Meksikalı fahişe için hapse girmeyi göze alacağımı mı sanıyorsun?"

Hawk gözlerini devirerek, "Porto Rikolu," diye mırıldandı. "Kapa çeneni, Gorbaçov!"

"Gerçekten orijinal!" diye bağırdı arkasından, şimdi her zamankinden daha fazla koltuk değneklerinden en azından birine ulaşabilmeyi diliyordu, sadece o kaltağın lanet kafasına atmak için bile olsa. "Gerçekten orijinal!"

Başının arkasını ovuşturan Dorothy ona doğru ilerledi, koridorda Kami'nin geri çekilen sırtına bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı. "İşler çirkinleşmeden önce."

"Neden?" diye sordu. "Onun aptal kıcı sikime dokunuyor Kesildi. Bu yüzden, onun ne yaptığını izlemek için burada kalmam adil olur. yarıda kesilir."

Tam son kelime ağzından çıkmıştı ki, arka koridordan hem bir çarpışma hem de bir çığlık yankılandı ve Hawk gülümsedi.

"Bir," diye mırıldandı nefesinin altında. "İki . . ."

Tam o sırada tamamen çıplak, oldukça tombul görünen bir kız koşarak odaya girdi, giysilerini vücudunun ön tarafına tutuyordu. "Ona yardım edin!" diye bağırarak ön kapıya doğru koştu. "O deli sürtük onu öldürecek!"

"Üç," diye bitirdi Hawk.

Dorothy gülümsemeye çalışarak, "Çok kötüsün," dedi.

Kolunu ona doğru uzatarak tekrar üzerine çıkmasını işaret etti ama onun yerine bakışları koridora kaydı. "Birbirlerini öldürecekler ..."

"Ne olmuş yani? Bunun diğer günlerden ne farkı var?"

Dorothy hâlâ koridora bakarak başını salladı. "Ama yüzünü gördün mü? Bu farklı bir şey. O yaralı,

Hawk, gerçekten acıyor."

"Evet, Cox da son zamanlarda pek iyi gitmiyor ama bu onların işi, onların lanet olası evliliği, bizim değil."

Bir bağırış daha duyuldu, bu seferki daha çok bir hıçkırığa benziyordu.

"KALTAK," diye bağırdı Cox. "Bana dokunmayacaksın, SANA DOKUNMAMA İZİN VERMEYECEKSİN!"

"Önemli değil!" Kami çığlık attı. "Sen benimsin! Sen benimsin ve başka bir kadınla birlikte olamazsın!"

"O ZAMAN BANA DOKUN, KAMI! EN AZINDAN ARADA BİR BANA BAK!"

Bunu duyduktan sonra Hawk bile Cox ve Kami'nin tipik yönteminin bu olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Ama yine de müdahale etme şansı yoktu.

"D," diye hırladı. "Otur lan yerine."

İç çekerek başını tekrar salladı ve sonunda, lanet olası sonunda, onun kucağına geri süründü. Elini kızın kışına koyan adam, diğer eliyle kızın elini pantolonunun ön kısmına doğru itti.

Koridordaki çığlık ve ağlama sesleri devam ederken, Dorothy çilli burnu kırıışmış bir halde ona baktı. "Bu artık o kadar da hoş değil," diye fısıldadı.

"Aletimle oynamaya devam et," diye fısıldadı ve kızın arka tarafına hafif bir tokat attı.

"Asla değişmeyeceksin!" Kami çığlık attı. "Bana bunun için bir sebep ver!" Cox karşılık verdi.

Dorothy'ye sıkıca tutunmaya devam eden Hawk gözlerini kapadı ve iç çekti. Bir çift çılgın pislik. Ama burayı gerçekten özleyecekti. Çılgın pislikler ve hepsi.

Yirmi Birinci Bölüm

Hawk'ın ayrılmasından önceki geceydi ve günün büyük bir kısmını ailem için oldukça abartılı bir akşam yemeği hazırlayarak geçirmiştım. Tegen ve Cage üçümüze birlikte zaman ayırabilmek için tüm günü evin dışında geçiriyorlardı ve Hawk da günün çoğunu Christopher'la geçirmiş, kısıtlı hareket kabiliyetine rağmen oğluyla yapabildiği kadar çok şey yapmıştı.

Bana gelince, yerimde duramıyordum. Sürekli gergin bir endişe içindeydim, olacıklardan o kadar korkuyordum ki ağlamamak, çığlık atmamak ya da her ikisini birden yapmamak için meşgul olmak zorundaydım.

Yedi kiloluk bir jambon hazırladıktan sonra kuşkonmaz, ev yapımı patates püresi ve sos hazırlamaya başladım. Ardından, sıfırdan ve büyükannemin yanında pişirdiğim anılarımdan yaptığım viski muhallebili geleneksel İrlanda elmalı ve böğürtlenli kek ile bitirdim.

Hazırlayacak bir şey kalmadığında ve sadece pastanın soğumasını beklediğimde, önlüğümü çıkardım ve akşam yemeğinden önce duş almak için üst kata çıktım.

Temizlendikten, saçlarım fönle kurutulduktan ve olabildiğince düzleştirildikten sonra, yanımda getirdiğim sınırlı giysileri gözden geçirdim ve giymek istediğim hiçbir şey bulamadım. Yıpranmış bir kot pantolon ve solmuş bir tişört giymek istemiyordum ama bunun yerine bu gecenin özel olmasını, Hawk'ın geriye dönüp gülümseyebileceği bir anı olmasını diledim.

Kendi eşyalarımın vazgeçerek Tegen'in odasına girdim ve basit ama seksi bir şeyler bulma umuduyla dolabını karıştırmaya başladım. Artık ince değil, giysileri üzerime uzun gelebilirdi ama en azından benim genişliğime uyardı.

Çok çeşitli grup tişörtlerini, çeşitli renkli kolsuz bluzları, uzun etekleri ve sayısız delikli kot pantolonu sıraladıktan sonra, tam pes edip kendi odama dönmek üzereydim ki onu buldum.

Derin V yakalı ve belden bağlamalı, ipeksi, siyah, askılı bir elbiseydi. Tegen'in üzerinde kalçanın ortasına kadar geliyordu ama benim üzerimde dizlerime kadar uzanıyordu. Pahalı görünüyordu ve üzerindeki etiketleri bulduktan sonra gerçekten de küçük bir servet olduğunu anladım ve muhtemelen Kami'den bir hediye olduğunu tahmin ettim. Kızımı tanıdığım için bunu asla giymeyeceğini biliyordum.

Ama benim için mükemmeldi.

Fondöten, pudra, ışıltılı koyu renk bir göz farı ve sağlıklı miktarda maskara da dahil olmak üzere daha önce hiç yapmadığım kadar makyaj yaptıktan sonra saçlarımı son bir kez taradım, Tegen'in siyah tüylü küpelerinden bir çift taktım ve sonra bir an için boy aynasında kendime baktım.

Tıpkı hafızamı kaybettiğim zamanki gibi, bana bakan kadını tanıyamamıştım. Göğüslerimi doğal bir şekilde eğik bırakan sütyensiz halime, daha yaşlı ve yumuşak vücuduma, gözlerimi çerçevelemeye başlayan çizgilere ve daha olgun yüz hatlarıma rağmen, daha önce görüldüğümü ya da hissettiğimi hatırlayabildiğim en canlı, en güzel görünüyordum.

Gergin ama şaşırtıcı derecede kendimden emin bir şekilde merdivenlerden indim, mutfığı geçip sola dönerek oturma odasına girerken ağız sulandıran yemeğimin kokusunu mutlulukla içime çektim.

Hem Hawk hem de Christopher oynadıkları video oyununa kendilerini tamamen kaptırmışlardı; parmakları hızlı ve emin hareketlerle kumandaları çalıştırırken gözleri televizyon ekranına yapışmıştı.

Bir süre onlara baktım, sadece baba ve oğlun görüntüsünü içime çektim, bunun uzun bir süre boyunca son kez bu şekilde birlikte olabileceklerini biliyordum.

Bir çocuğumun daha babasız büyüyeceğini düşünmek beni inanılmaz derecede üzdü.

Hawk da ben de Christopher'ın başına gelecekleri bilmesini sağlamak için elimizden geleni yapmıştık. Her ne kadar yakında babasını hapisanede ziyaret edeceği zaman gelecek olsa da, ikimiz de Christopher'ı babasının geçmişinin acımasız ayrıntılarıyla lekelemek istemedik. Christopher babasının artık ziyarete gelmeyeceğini duyunca üzüldüyse de tam olarak anlamadı ve Hawk'la ben şimdilik onu rahat bırakmaya karar verdik.

"Anne!" Christopher elindeki kumandayı kucağına bırakarak haykırdı. Görünüşüme bakarken gözleri iri yeşil fincan tabaklarına dönüştü. "Çok güzel görünüyorsun!"

Oğluma gülümsedim ama dikkatim kısa süre sonra kontrol cihazını bırakmış olan ve gözleriyle beni süzen Hawk'a yöneldi.

Şaşırmış görünüyordu, ama daha da çok tahrik olmuş gibiydi.

Odanın sıcağına rağmen, dile getirmediği düşünceleri tenimde buz gibi bir ürperti yarattı ve arkalarında tüylerimi diken diken eden izler bıraktı. Ona verdiğim tepkinin, üzerimdeki etkisinin fazlasıyla farkındaydı ve o akıl almaz derecede karanlık gözlerinin daha da donuklaşmasını, kaslarının şişmesini, vücudunun ihtiyaçla gerilmesini, gözlerimi ve vücudumu rehin almasını, aç bakışlarının spot ışığı altında bir geyik gibi donup kalmasını b ü y ü k b i r zevkle izledim.

İkimizin de yirmili yaşlarından beri görmediğim bir bakıştı bu, ağır bir bakış, gizli anlam ve gizli duygularla yüklü bir bakış, ikimiz de farklı şeyler için umutsuzluğa kapılmıştık ve içimizde yanan umutsuzluğu yatıştırmak için gizlice birbirimizi kullanıyorduk.

Ama bu sefer farklıydı. Bu gizli bir bakış değildi.

Hepsi benim içindi, tüm dünya görsün diye.

Hepsi onun içindi.

Hepsi benim için. *Hepsi benim için.*

Ona baktım, düşüncelerim ve bedenim alev alev yanarken o, "Çok güzelsin," diye mırıldandı. Aşırı ısınmış bedenime karşı serin olan nefesinin tenimin üzerinde gezindiğini ve tüylerimin yeniden diken diken olmasına neden olduğunu hissettiğime yemin edebilirdim.

"Yemek hazır," diye fısıldadım kısık sesle, sonra elimi boğazıma, hiç çıkarmadığım kolyeme götürdüm, içimde kabaran büyük duygu kırıntısını gizlice sakladım.

Christopher koltuktan sıçrayıp yanımdan geçerken Hawk kıpırdamadan durdu, gözleri hâlâ benideydi.

"Gitmek istemiyorum," dedi usulca ve beni şaşırttı.

Ham duygularla dolu bu sözler, üzerime bir acı dalgasının çökmesine ve endişe verici b i r h ız l a iç i m d e n a k m a s ı n a neden oldu.

Kalbim üzerindeki etkisi yıkıcıydı.

O kadar savunmasız görünüyordu ki, daha önce hiç görüldüğü gibi değildi, kendimi durduramadım. Hızla ileri atıldım, yanındaki kanepeye çöktüm ve kollarımı boynuna doladım.

"Gidelim," diye fısıldadım tişörtünün yumuşak pamuğuna doğru çılgınca. "Hadi gidelim, kaçalım. Kimsenin bizi bulamayacağı uzak bir yere taşınabiliriz. Bir aile olabiliriz."

Göğsünden ağır bir nefes çıkarken vücudu sarsıldı ve o nefeste cevabını duydum. Gitmeyecektik ya da kaçmayacaktık. Birlikte olmayacaktık.

"D," dedi nazikçe. "Hayatım boyunca saklandım. Artık saklanmak istemiyorum."

"Seni kaybedemem," diye sızlandım. "Seni geri aldıktan sonra olmaz."

"Bir gün," diye fısıldadı, kolunu arkama attı ve beni tek kolla kucakladı. "Sonunda seni o gezintiye çıkaracağım. Sadece sen ve ben, D. Ben tıraşlı halimle, sen de r zg rda uçuşan kızıl saçlarınla. Sonunda ikimiz de açık havada olacağız. Artık saklanmak yok."

Ve bunu duyduktan sonra    çeşit yemeği ağlamadan bitirebilmem mümkün değildi.

Milyonuncu kezmiş gibi hissettiren bir şekilde dağıldım, özenle yaptığım makyajımı mahvettim, Hawk'ın tiş rt ne bulaştırdım ve ona öyle sıkı sarıldım ki eklemlerim zonklamaya başladı.

"Bu gecenin sonsuza dek sürmesini istiyorum," diye fısıldadım kırık bir sesle.

Çünkü sonsuza kadar ya da en azından önümüzdeki on yıl boyunca sürmesi gerekiyordu.

- - -

Son    hafta sürprizlerle doluydu ve Hawk bunların en büyüğünün Dorothy ile sonunda bir araya gelmeleri olduğunu düşünüyordu.

O kadar yanılmıştı ki.

En büyük sürpriz sadece . . . Dorothy'ydi.

 st ndeki güzel kadın tarafından yavaşça becerilirken yapabildiği kadar mantıklı düşünerek, şaşkınlıkla ona baktı.

Elbisenin askılı üst kısmı belinin etrafında toplanmış, göğüslerini açıkta bırakmıştı. Vücudu kavisli, elleri dizlerini kavıyor ve başı geriye atılmış, uzun kızıl saçlarının uçları adamın kalçalarına değiyordu.

Kapalı gözleri ve ayırık dudaklarıyla,  ıldırıtcı, özenli ama muhteşem bir yavaşlıkla onun üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

O, aşık olduğu kadın değildi. Ama onun dönüştüğü kişiyi daha çok sevdiğinden emindi.

Ve onu tekrar kaybedeceği için delicesine korkuyordu.

Ona bekleyeceğine dair defalarca söz vermişti. Ama onun beklemesini, yıllarca yalnız kalmasını beklemiyordu. Zaten çok uzun süredir yalnızdı ve onun mutlu olmasını istiyordu.

Bu onsuz mutlu olacağı anlamına gelse bile.

Tabii ki, bir milyon yıl geçse de duygularını ne ona ne de dünyadaki başka birine açmazdı. Çünkü onun mutlu olmasını istediği kadar, nihayet dünyaya yeniden katılabildiğinde onu o kapılarda beklemesini de istiyordu.

Bencilceydi. Hawk bunu biliyordu.

Ama söz konusu bu kadın olduğunda hep bencil davranmıştı. Onu kendi haline bırakmış olabilirdi ama ondan asla vazgeçmemiş ya da gerçekten onun yanından hiç ayrılmamıştı.

Kadın istese de istemese de o hep oradaydı.

Ve şimdi onu orada istiyordu, bu sefer temelli olarak, dalgalı geçmişlerinden sağlam bir şeyler çıkarmak için.

Bencilce davranacaktı.

Kilit altında olsa bile, bencil olacaktı.

Bir eli elbisesinin eteğinin altında, kalçasını kavrarken, diğer eliyle yukarı uzandı ve göğsünü kavradı, yumuşak eti kaldırıp sıktı. Buna karşılık kız yüksek sesle inledi, nefes alış verişleri daha düzensizleşti, hareketleri hızlandı, eskisinden daha az ritmik ve sarsıntılı hale geldi.

"Daha hızlı," diye homurdandı.

Adamın dediğini yapmaya çalıştı ama bocalamaya başlamıştı, orgazmın başlangıcına ulaştığında vücudu titriyordu. Diğer kalçasını tutmak için göğsünü bıraktı, adam

Onu sıkıca kavradı ve hareketlerinin bacağında neden olduğu acıya rağmen, kalçalarını yukarı doğru itti, tekrar tekrar, kendisi de onunla işini bitirene kadar başarabildiği kadar hızlı.

Onun içinde serbest kalıp güzel vücuduna bakarken, en derin eve dönüş duygusuna kapıldı.

Belki o zamanlar, ona ilk gözünü diktiğinde, bu kadının onun için ne kadar önemli olacağını fark etmemişti ama şimdi biliyordu.

Zor nefes alan, gözlerini hızla kırpıştıran Dorothy onun bacaklarını bıraktı ve üzerinde doğruldu. Saçları, göğüslerini örterek öne doğru düşüşü; gözleri, loş ışıktaki bile parlamışları; dudakları, ısirmaktan dolgunlaşmış, yalamaktan parlaklaşmış; vücudu, bir kadınıninki gibi kıvrımlı, her yeri yumuşak- hepsini içine çekti, hepsini yakalamak, her santimini ezberlemek için acele etmedi.

Aynen böyle.

Onu bu şekilde hatırlamak istiyordu.

"Lanet olsun, kadın," dedi kısık sesle, sözcükleri durduramıyor, ağzından çıkmasına engel olamıyordu. "*Seni seviyorum amına koyayım.*"

Gözleri onunkilere takıldı, dudakları yavaşça kıvrılıp gülümsedi ve bu gülümseme kesinlikle çok seksiydi.

Evet. Onu bu şekilde hatırlamak istiyordu. Bu onu atlatmasını sağlayacak şeydi.

Yirmi İkinci Bölüm

Jase için kiralayacak bir ev bulmak zor olmamıştı. Yanında getirdiği minimal mobilyalarla evi doldurmak da öyle.

Deuce kasabadaki oto tamirhanesinden bir iyilik istedikten sonra, iş bulmak çocuk oyuncağı olmuştu.

Kolay olmayan şey ise herkese veda etmek zorunda kalmaktı. Hawk bile kaşlarını çatmasına rağmen Jase'in elini sıkmıştı. Parti sırasında, gidenin Hawk olduğunu, Deuce ve Preacher'a şantaj yapan Rusları yakalamak için kendini kanuna teslim ettiğini öğrenmişti. Hawk ve Dorothy'nin birlikte olması hakkında ne hissetse de, kulübün iyiliği için kendi hayatını feda eden bir adamdan nefret edemezsiniz.

Bir bakıma Jase, Hawk'ın Jase'in asla sahip olamadığı her şeye sahip olduğunu hissediyordu. İkisinin de sevdiği kadın Hawk'a aitti, kulüpteki herkesin saygısı Hawk'a aitti ve Jase kulübü geride bırakmış olsa da Hawk asla bırakmayacaktı. Hapse atılsa bile.

Jase'in asla olamayacağı kadar iyi bir adamdı ve Jase'in asla olamayacağı kadar iyi bir babaydı.

Hawk hem Dorothy'yi hem de kulübü hak ediyordu. Ve Jase de . . .

Neyi hak ettiğini bilmiyordu ama babasının sözleri kafasının içinde tekrar tekrar çalıyordu. Yaşayacak tek bir hayatı vardı, işleri yoluna koymak için tek bir hayatı vardı ve Tanrı aşkına, bunu yapmak için elinden geleni yapacaktı.

Şehirdeki ilk haftası sessiz geçmişti ve kızlarını uzaktan izlemek dışında onları yalnız bırakmıştı. İkizler, şehirden çok uzak olmayan büyük bir apartmanda birlikte yaşıyorlardı.

Ancak Maribelle bir antika dükkânının üst katındaki stüdyo dairede tek başına yaşıyordu. İkizlerin aksine o genellikle yalnızdı, tek sosyal etkileşimi çalıştığı yakındaki bir kafedeki müşterilerle oluyordu.

Birkaç gün üst üste işten sonra Jase caddenin karşısında durmuş, ağır kışlık kıyafetinin altında gizlenmiş, kafenin buğulu camlarından onu seyrediyordu. Beklediği insanlara gülümsese de, Jase bunun sahte ve zorlama olduğunu biliyordu. Maribelle gerçekten mutlu olduğunda gülümsediğinde dişlerini gösterirdi. Bu gülümsemeler neredeyse acı verici görünüyordu, dudakları birbirine sıkıca bastırılmış, kaşları çatılmış ve sıkışmıştı. Ve yanağının sol tarafında olduğunu bildiği gamze bir kez bile kendini göstermemişti.

Çoğu üniversite öğrencisinin yaptığı gibi mutlu bir şekilde davranan ve sosyal hayatlarında bir patlama varmış gibi görünen ikizlerin aksine, Maribelle içine kapanmıştı. Artık bir zamanlar olduğu gibi hırslı, şevkli, cesur ve üniversiteden dereceyle mezun olmuş bir kız değildi. Diplomasını hiçe sayarak garsonluk yapmaya başlamış ve dünyaya katılmak yerine ondan saklanmayı tercih etmişti. Onun bu düşüşünü sadece annesi hapse girdikten sonra yüklendiği pek çok sorumluluğa bağlayabiliyordu. İkizlere bakmak, artık sahip olmadıkları anneleri olmak ve Chrissy'nin yasal meselelerini takip etmekle uğraşan Maribelle, kendisiyle ilgilenmeyi unutmuştu.

Doğrudan ikizlere de gidebilirdi. Maribelle etrafta onları etkileyecek biri olmadan, en azından söyleyeceklerini duymalarını sağlayacağından şüphesi yoktu ama en çok acı çeken Maribelle'di ve onun arkasından kız kardeşlerine gitmek ona hiçbir şey kazandırmazdı.

Önce Maribelle'in sevgi ve saygısını geri kazanması gerekiyordu, ardından ikizler gelecekti.

Ve böylece, şehirdeki yedinci gününde, nihayet yüzünü göstermeye karar verdi. Kamyonetini caddenin karşısına park ettikten sonra

Ellerindeki yağı temizlemek için umutsuzca çabaladı. Çoğunu tulumuna silmeyi başardıktan sonra dikiz aynasından kendisine bir göz attı. Bir zamanlar olduğu o yakışıklı, ukala orospu çocuğu gitmişti. Son zamanlarda daha yaşlı ve daha yorgun görünüyordu. Çoğu gün tıraş olmuyordu ve uzun zamandır saçlarını kestirmemişti.

Ne yazık ki, her şeyini kaybetmiş bir adam gibi görünmeye başlamıştı.

Kapıyı iterek açtığı anda kapıdaki ziller şingirdadı ve küçük kafedeki herkes, hatta Maribelle bile ona bakmak için döndü. İki müşterinin oturduğu küçük yuvarlak bir masanın yanında duran Maribelle'in üzerinde küçük siyah bir önlük vardı, saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve elinde bir kalem ve kâğıt vardı. Zil sesini duyduğunda bir şeyler karalamaktaydı, önce başını kaldırıp sonra tekrar aşağıya baktı ve anında onu görmezden geldi.

Kadın defterine yazmaya devam ederken Jase'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, arkasını dönmeyi düşünüyordu ki, kızın kafası tekrar yukarı kalktı. Gözleri onu tepeden tırnağa süzdü ve şaşkınlıkla irileşmeden önce tekrar yukarı baktı.

Jase kasketinin ucundan tutarak kafasından çıkardı, elini dağınık saçlarında gezdirdi ve kızına küçük bir gülümseme verdi.

Maribelle şaşkın bir ifadeyle müşterilerine baktı, Jase'in anlayamadığı birkaç kelime söyledi ve ona doğru ilerlemeye başladı. Jase, Maribelle'in emin olmayan ve küçük adımlarla yürüyüşünü izledi ve onun yerine, hafta sonu tatilinden ya da kulüple yaptığı uzun bir koşudan eve döndüğünde araba yolundan hızla gelen küçük kızını hatırladı.

Adamın önünde durarak kalemini atkuyruğunun dibine sıkıştırdı ve not defterini önlüğünün ön kısmına soktu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sessizce. "Ve neden bunu giiyorsun?" Tulumunu işaret etti.

"Birkaç blok ötedeki Pop's'ta çalışıyordum," dedi başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Özel işler falan yapıyorum."

Maribelle'in karamel rengi gözleri daha da büyüdü. "Neden?" diye fısıldadı. "Yani, ne? Artık burada mı yaşıyorsun?"

Şapkasını önünde tutan Jase, örgü malzemeyi bükü ve kendini huzursuz hissetmeye başladı. Kasabasına taşındığını öğrenmesi onu kızdırırsa, kadının çıkaracağı gürültülü, ortalığı ayağa kaldıran olayı neredeyse hayal edebiliyordu. Ve onun yüzünden işten kovulmasını istemiyordu. Eğer böyle bir şey olursa, düzeltmeye çalışması gereken bir şey daha olacaktı ve liste zaten çok uzundu.

O da taktik değiştirdi.

"Kulüpten ayrıldım," dedi, sesini alçak tutarak ve onun da ipucunu alıp aynı şeyi yapmasını umarak. "İşleri yoluna koymak için buraya taşındım."

"Kulübü terk ettin," diye tekrarladı aptalca, boş gözlerle ona bakarak. "Hayatın boyunca bir parçası olduğun, her zaman her şeyden, hatta kendi ailenden bile üstün tuttuğun kulübü terk mi ettin?"

Şapkasını sıkıca kavrayan Jase'in parmak eklemleri çatırdadı.

Evet, berbat bir babaydı. Ve kızın ona savuracağı her boku hak ediyordu.

"Evet," dedi kısık sesle, "ama hayatım boyunca orada değildim, kulüpten önce yaptığım bir şey vardı, olduğum bir şey, bu çok daha önemliydi."

bir kulüpten daha fazla. Bunu anlamam biraz zaman aldı Belle, ama ben önce bir babaydım ve yine senin baban olmak istiyorum."

Aralarındaki küçük boşluğu rahatsız edici bir sessizlik doldurmuştu, Jase bu sırada reddedileceğini hissedebiliyordu, birden Maribelle'in bakışları yere düştü, dudakları büküldü ve düzleşti. Bu bakışı biliyordu. Küçük kızının ağlamamaya çalışırken attığı bakıştı bu.

"Belle," dedi usulca. "Buraya seni üzmemek için gelmedim. Sadece seni ve kız kardeşlerini ne kadar sevdiğimi bilmeni istedim. Sadece yeniden bir aile olmak için bir şans istedim."

"Seni affetmemi mi bekliyorsun?" diye fısıldadı, hâlâ gözlerini kırptırıyordu. İndirdiği kirpiklerinden bir damla yere, spor ayakkabılarının yanına düştü. "Kulübü bırakıp benim şehrimde taşındığın için unutmam mı gerekiyor? Öylece unutayım mı?"

"Hayır," dedi, keşke onu kucaklayabilseydi, keşke her şey yine basit olsaydı, keşke kızları hâlâ küçük olsaydı ve tüm acıları birazcık sevgiyle kolayca düzeltilebilseydi.

"Hiçbir şey beklemiyorum," dedi. "Sadece belki denemek için bir şans umuyordum ..."

Kadın cevap vermeyince, Jase onun sessizliğini gitmek için bir işaret olarak kabul etti. Şapkasını tekrar taktı, faturayı aşağıya çekti ve boğazını temizledi.

"Şimdi seni yalnız bırakacağım," diye fısıldadı. "Konuşmak istersen, Forest Caddesi'nde yaşıyorum. Köşedeki küçük beyaz evde oturuyorum."

Gitmek için döndü, hızla içine dolan hayal kırıklığı yüzünden kendini hasta ve boğulmuş hissediyordu ki pazusunda hafif bir dokunuş hissetti.

"Bekle," dedi Maribelle.

Arkasını döndüğünde, kadının gözlerini kendisine dikmiş, akmayan yaşlarla dolu olduğunu gördü. "Yakında bir molam var," dedi,

Zor yutkunuyorum.

Jase ona gerçekten izin verdiğine inanamıyordu ve kendine rağmen ona gülümsedi. Gerçek, lanet olası, hakiki bir gülümseme.

"Harika," dedi sesi çatallaşarak. "nk baban sana bir fincan kahve ısmarlamayı çok isterdi."

Maribelle gözyaşlarına rağmen homurdandı.
"Büyükbabam gibi konuşuyorsun."

Kızı uzaklaşırken, Jase botlarındaki karları temizlemeyi bitirdi ve oturacak sessiz bir yer bulmak için kafenin arkasına doğru ilerledi. Maribelle'in kendisine katılmasını beklerken, babasının sesine benzemenin, hatta babasına benzemenin -daha önce hiç iltifat olarak düşünmediği bir şeydi bu- şimdiye kadar duyduğu en iyi şey olduğuunu düşünmeden edemedi.

Maribelle karşısındaki koltuğa oturduğuunda önünde bir fincan kahve belirdi. Ellerini kucağına koyarak ona baktı.

"Ee," dedi usulca. "Ne hakkında konuşmalısınız?"

Jase kahvesine uzandı, elini sıcak bardağın etrafına sardı ve aynı sıcaklığın kendi içinde de yayılmaya başladığını hissederek omuz silkti.

"Her şeyi," dedi. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Kefarete giden yol çok zor olabilirdi ama sonunda -eğer sonuna ulaştıysanız- babası haklıydı. Buna değerdi.

Maribelle buna değerdi.

Koşmaya başlamasının nedeninin onun doğumu olması, ama sonunda durmasının nedeninin de o olması ne tuhaf.

Hayat bu şekilde gerçekten komikti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Hawk'a!" Cox bir şişe viskiyi havaya kaldırarak bağırdı.

"Baştan aşağı bir kardeş!"

Kulüp binasının barının etrafında duran tüm çocuklar hep bir ağızdan kadehlerini kaldırıp içkilerini geri fırlattılar.

"Hawk'a!" diye bağırarak karşılık verdiler.

"Babama!" Christopher, Hawk'ın yanındaki koltuğundan seslendi. Elindeki soda bardağını havaya kaldırdı ve etrafındaki adamlar tekrar alkışladı. Onu bu kadar genç görmek, çocuklarla birlikte babasını övmek ...

Eğer Tegen yanımda durup elimi tutmasaydı ve beni sertçe sıkmasaydı, o anda kendimi kaybedebilirdim.

Sadece bir saatim kalmıştı. Onunla bir saatim kalmıştı ve ben bunu kulüp binasında diğer herkesle son bir saatimi paylaşarak geçirmek zorunda kalmıştım. Herkesin vedalaşmak istemesini anlıyordum ama sevişmeyle geçen bir gecenin, çok az uykunun ve gözyaşlarıyla dolu bir sabahın ardından kulüp olmak istediğim son yerdi.

Bırakmaya hazır değildim.

Asla bırakmaya hazır olmazdım.

"Sabunu düşürme!" Tap seslendi, müstehcen iması içten kahkahalara yol açtı.

Kahkahalar dindiğinde Cox, "Ve Prez'e," diye devam etti. Deuce ile yüzleşmek için döndü. "Hepimize lanet olası bir ev verdiğin için!"

Ofisinin kapısının hemen dışında duran Deuce, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle hepsini izliyordu.

"Ve Foxy'ye!" Cox'un bakışları Eva'nın kocasının yanında durduğu yere kaydı ve gülümsemesi tipik bok yiyici sırtışına dönüştü. "Biz pislikleri bir aile yaptığın için!"

"Ve Cox'a!" Kami bağırdı. "Hepimize gülecek bir şey verdiğin için!"

"Ve Kami'ye!" Cox karşılık verdi. "Bütün paramı harcadığı için!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, Tegen'in elini bıraktım ve herkesten uzaklaştım. Cox ve Kami'nin normal hallerine dönmüş olmalarına ne kadar sevinmiş olsam da, buna bir saniye daha katlanamazdım. Herkes sıradan bir günmüş gibi davranıyor, aptalca şakalar yapıyor, Hawk'ın işlemediği suçlar yüzünden hapse girmek üzere olduğundan tamamen habersizdi. Hepsi Deuce'un Hawk'ı bu duruma sokan kartelden etkilenmemesi içindi.

"Anne!" Ben hışımla yanından uzaklaşırken Tegen seslendi.

Hızımı artırarak onu görmezden geldim ve beni kulübün arka tarafına götürecek koridora doğru aceleyle ilerleyerek etrafımda olup biten umursamaz, duygusuz gülünçlükten uzaklaştım.

Neyse ki Hawk'ın yatak odasının kapısını açık buldum ve kapıyı arkamdan çarparken gözyaşlarına boğuldum.

Geçen ay bir duygu kasırgasına dönüşmüştü, en hafif deyiimiyle bunaltıcıydı ve şimdi her şey doruğa ulaşıyordu - tüm farkındalıklar, pişmanlıklar, gözyaşları, durdurulamaz duygu seli ve bu çok fazlaydı. Dayanamıyordum, bu kadar kısa sürede olanları sindiremiyordum. Daha da ötesi, her şeyin nasıl bu kadar çabuk geçtiğini ve başlamaya bile fırsat bulamadan bittiğini anlayamıyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Hawk'ın özenle yapılmış yatağının kenarına oturdum ve bulanık gözlerle küçük odaya baktım. Yıllar önce her şeyin başladığı odaya. İki insanın

o sırada bilmedikleri nedenlerle bir araya gelirler, ama sonunda ...

İçimi çektim. Nasıl öfkelenebilirdim ki? Böyle bir zamanda kendimi öfkeye kaptırmak sadece bencilce olurdu ve hiçbir amaca hizmet etmezdi.

Daha sakın ve kontrollü hissederek yanaklarımı siliyordum ki kapı gıcırdayarak açıldı. Hawk koltuk değnekleriyle yavaşça odaya girdi ve kapıyı arkasından kapatmak için beceriksizce dirseğini kullandı.

"Kötü bir niyetleri yok," dedi. "Sadece benim iyiliğim için olayı hafif tutmaya çalışıyorlar."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak yüksek sesle iç çektim. "Biliyorum. Ben sadece ... Ben sadece ... Yapamıyorum."

Daha önce yüzlerce kez kullanmadığım duygularımı kelimelere dökemediğim için sinirli bir şekilde bir kez daha iç geçirerek kendimi yataktan kaldırdım ve odaya geçtim. Kollarımı beline dolayarak başımı karnına yasladım.

"Sadece acıyor," diye bitirebildim kısık bir sesle. "Neden her şey her zaman bu kadar kötü acıtmak zorunda?"

"Çünkü hayat acıtıyor." Yüzünü başımın üstüne bıraktı, burnunu saçlarıma gömdü ve derin derin içine çekti. "Saklanmak çok kolay. Asıl zor olan yaşamaktır, bazen çok acı verir.

"Ama D," diye devam etti, burnunu yavaşça başımın üstünde ileri geri sürterek. "Bu boku sürmeye devam ediyoruz çünkü buna değer bebeğim. Her şey söylenip bittiğinde, daha fazla zamanımız kalmadığında, bu sürüşler için minnettar olacağız.

"Minnettarım," diye usulca bitirdi. "Senin için, Christopher için ve kulüp için."

Hiçbir şey söylemedim; söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bu anlar, burada ve şimdi sona erdi ve yarın hayatımda yeni bir bölüm başlayacaktı. Bu yüzden sadece

Ona, bu ana, onu içime çekmeye, kokusunu hafızama kazımaya ve benimkini saran büyük, sıcak bedeninin verdiği hissin tadını çıkarmaya.

Hawk'ın gücüne her zaman hem hayranlık duymuş hem de imrenmişimdir.

Sonuna kadar bir adamdı.

Ama şimdi güçlü olma sırası bendeydi. Onun için. Bizim için.

Ailemiz için.

Ve ne olursa olsun bunu yapmaya kararlıyım.

- - -

Hawk hayatı boyunca gerçekten kötü günler yaşamıştı. Çoğu zaman unutkanın, üzerinde çalışarak acı çekmekten daha kolay olduğu bazı gerçekten çirkin şeyler.

Bu o zamanlardan biri değildi.

Bu çok, çok daha kötüydü.

Kanepede oğlunun yanına oturan Hawk, kolunu çocuğun küçük omuzlarına doladı. Onu kendine yakın tutarak Christopher'ı son bir kez daha sıktı.

"Gitmem gerek," dedi kabaca. "Ama yakında görüşeceğiz."

Oğlu ona bakarken, dağınık kıvılcık saçları kafa karışıklığı ve acı dolu bir yüzü çerçeveliyordu, Hawk duygularını kontrol altında tutmakta zorlandı. Uzun zamandır ilk kez ağlama isteği duyuyordu, sonuncusu babasının kafatasını parçalayan kurşunu izlediği geceydi. O zamandan beri bir sürü duygu hissetmişti, bazıları iyi, çoğu kötü, ama hiçbirisi çocuğunun bir bakışının yapabileceği gibi onu sindirme yeteneğine sahip değildi.

"Sarıl bana," diye fısıldadı Christopher'ı çekiştirerek. Çocuk vücudunu Hawk'ınkine çevirip sıksa kollarını boynuna doladığında Hawk gözlerini sımsıkı kapadı ve tüm benliğini bu sarılmaya verdi.

"Annene iyi bak," diye fısıldadı, yüzünü oğlunun saçlarına gömerek. "Annene göz kulak olacağına söz ver."

Omzuna yaslanan Christopher'ın başını salladığını hissetti ve bu onun için yeterince iyiydi.

Gözlerini açtığında Tegen'in çoktan Christopher'ı almak için beklediğini gördü. Göğsü ağrıyordu, ona başıyla selam verdi ve oğlunu serbest bıraktı.

"Buraya gel, küçük kardeşim," dedi Tegen yumuşak bir sesle. Christopher kımıldamayarak reddederek ona sarıldı ve

Hawk onu zorla bedeninden ayırmaya çalıştığında, çocuk küçük bir hıçkırık çıkardı. O anda, oğlunun ağlama sesi karşısında Hawk artık kendini tutamadı. Oğlunun başının arkasını kavradı, küçük bedenini sıkıca tuttu, kendi gözyaşlarının düşmesine izin verdi, onları kimin gördüğünü umursamadı ve oğluna olabildiğince yakın sarıldı. Çünkü, lanet olsun, bir dahaki sefere oğlunu kucağına almak için bu şansa sahip olduğunda, oğlu bir erkek olacaktı.

Her şeyi özleyecekti.

Ve eğer bu yeterince kötü değilse, sonrasında gelenler de aynı derecede berbattı.

Christopher Tegen'in kollarına girdiğinde ve Cage Hawk'ın ayağa kalkmasına yardım ettiğinde, diğer çocuklar da yerlerinden kalkmaya başladılar. Teker teker kapının yanında dizildiler, yüz ifadeleri ciddiyetten üzüntüye kadar değişiyordu.

Christopher'ı sıkıca tutan Tegen, Hawk'ın elini tuttu, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve elini sertçe sıktı. Tegen'den gelmesi şaşırtıcı bir hareketti ama Hawk bunu memnuniyetle karşıladı.

"Onlara geri dön," diye fısıldadı. "Onlara geri dön yoksa gelip seni öldürürüm."

Ağırlığını taşımak için sağ kolunun altındaki koltuk değneğini kullanarak Tegen'e uzandı. Elini başının arkasına doladı ve onu öne doğru çekerek derin bir öpücük kondurdu

yanağına. Ardından, Christopher'a da aynısını yaptıktan sonra çocuklara doğru yola koyuldu.

O lanet koltuk değnekleriyle yavaş ilerliyordu, odanın öbür ucuna yolculuğu daha da zorlaştırıyor, onu kendisini bekleyen tüm o çaresiz yüzlere daha uzun süre bakmaya zorluyordu.

Mick önce davrandı ve o yumuşacık yaşlı adam onu sımsıkı kucakladı. "Sen çıkana kadar ölmüş olabilirsin, o yüzden sana sarılıyorum."

Yanındaki Freebird homurdandı. "O ölmeyecek," dedi yaşlı hippi. "Ama ben öleceğim, o yüzden buraya gel ve üzerime biraz şeker serp, hayatım."

Freebird ona sarılıp yanağına bilerek özensiz bir öpücük kondururken, erkeklerin arasından bir kahkaha tufanı koptu.

Sırada Dirty vardı ve adamın herhangi biriyle fiziksel temastan nefret ettiğini bilen Hawk sadece yumruğunu uzattı ve bir dokunuş bekledi. Ancak Dirty, Hawk'ın yumruğunu iki elinin arasına alıp sıkarak herkesi şaşırttı.

"Sonra görüşürüz kardeşim," dedi adam. Etkilenen Hawk cevap olarak sadece başını sallayabildi.

Bucket, Worm, Danny D. ve Danny L., Tap, Anger ve Chips'e, ardından da göçebeler Marsh, Dimebag ve Tramp'e veda ederek yola devam etti.

Tokalaşmalar, sırt tokatları ve hayatında hiç olmadığı kadar çok sarılma gerçekleşti.

Cox'a ulaştığında, Kami sayesinde morarmış gözüne ve şişmiş dudağına rağmen, pislik sırtıyordu.

"Unutma," dedi Cox. "Sakın sabunu düşürme kardeşim."

Hawk homurdanarak bir parmağını çarptı. "Gel buraya, göt herif," dedi ve Cox eğildiğinde, Hawk başının arkasından tutup onu kucakladı.

"Sen ve Kami," diye fısıldadı Hawk. "Her zaman söylediği saçmalıkların ikinizin arasına girmesine izin verme. Sen

Onu mutlu et, seni mutlu et ve sana söz veriyorum, sabun falan dökmeyeceğim."

Şaşkınlık içindeki Cox'u kendisinden uzaklaştıran Hawk, yüzüne hafif bir tokat attı, Cox'a çok benzeyen bir sırtıttı attı ve sonra sıradaki son adam olan Ripper'la yüzleşmek için arkasını döndü.

Hawk tüm kardeşlerini severdi ama tüm arkadaş gruplarında ya da kulüplerde olduğu gibi bazıları diğerlerinden daha yakındı. Ve Hawk geçmişini ait olduğu yerde -geçmişte- tutabilmek için kimseyle gerçekten yakınlaşmamaya özen göstermiş olsa da yalnız biriydi.

Yani iş gerçek arkadaşlara geldiğinde, bir tane bile arkadaşı yoktu ama sahip olduğu tek şey Ripper'dı. Bir şekilde uyuşmuşlardı ve Hawk onun varlığında kendini her zaman rahat hissediyordu. Kendi yöntemleriyle o Ripper'ı, Ripper da onu kollamış, birbirlerinin sırlarını saklamış ve her zaman birbirlerinin arkasını kollamışlardı. Bu karşılıklı saygıydı, sonuna kadar kardeştiler ve Hawk için bu bir "arkadaş" sahip olmaktan çok daha iyiydi.

"Oğlum-" diye başladı Hawk ve Ripper hemen başını salladı.

"Sormana gerek yok," dedi. "Dostum, seni tuttuğumu biliyorsun."

Sonra Hawk, Ripper'a koltuk değneklerini uzattı ve garip bir şekilde omuz silktikten sonra koltuk değneklerini geri aldı ve yeleşini teslim etti.

"Bunu yine giyeceksin," dedi Ripper. "Takacaksın kardeşim."

Hawk'ın cevabı "Aynen öyle," oldu. Ripper onu kucağına çekerken, Hawk adama diğerlerine sarıldığından biraz daha sıkı sarılmış olabilirdi.

Ve son olarak, Deuce ve Eva vardı. Kapının yanında yan yana duran Eva, ona yanına gelmesini işaret etti. O da

Hawk çenesini kızın başının üstüne koyup gözlerini Deuce'dan ayırmadı.

"Gözün şu yaşlı adamın üzerinde olsun," dedi usulca. "Oradan çıkar çıkmaz kıcıma patronluk taslamasını istiyorum."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı, uzaklaşırken burnunu çekti.

Deuce yanında olduğu halde Hawk kulübe ve çocuklara son bir kez bakmak için arkasını döndü. Her şeyi, evim dediği binayı, kardeşim dediği adamların yüzlerini, bakışları Christopher'da ve çocuğun yanaklarından süzülen gözyaşlarında durmadan önce içine çekti. Bir saniye daha dayanamayınca, tüm bu sevgiyi ve üzüntüyü görünce -özellikle de oğlundan- ve hepsi onun için olunca, arkasını döndü ve siktir olup gitti.

"Ben kamyonette olacağım," diye mırıldandı Deuce, hışımına yanından geçip giderken. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Hawk bir anlığına park yerine bakıp Dorothy'yi aradı. Geçtiğimiz birkaç hafta, park yerindeki karların çoğunu eriten mevsimsiz bir sıcak hava dalgası getirmişti ama hava hâlâ çok soğuktu. Bu yüzden onu üzerinde sıcak tutan bir palto olmadan aracına yaslanmış, kim bilir ne kadar zamandır boş boş bakarken bulduğunda anında sinirlendi.

"Kadın," diye homurdandı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru zıpladı.

İrkilerek ona doğru döndü ve bu mesafeden bile yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyordu. Normalde fildişi renginde olan tenini kaplayan kırmızı lekelere, kan çanağına dönmüş ve şiş gözlerine bakılırsa, belli ki bir süredir ağlıyordu.

"Özür dilerim," dedi hıçkırarak. "Üzgünüm ama bunu yapamam. Yapabileceğimi, güçlü olabileceğimi düşünmüştüm ama kimi kandırıyormuşum? Ben hiçbir zaman güçlü olmadım! Ve şimdi de güçlü olamam!"

Tam devam etmek üzereyken ona ulaştı, koltuk değneklerini bıraktı ve vücudunu kullanarak onu arabanın kapısına doğru itti. Tek ayağının üzerinde durup bir eliyle aracın tavanında kendini dengeleyerek kaşlarını çatarak ona baktı.

"Güçlüsün," dedi sertçe. "Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Ve bana her zamanki saçmalıklarından daha fazlasını söylemeye başlamadan önce, kendimi tekrar edeceğim. Dorothy Kelley, sen güçlüsün. Yaşadığın onca şeye bir bak. Çoğu insanı öldürebilecek onca acı, D. Sen çoğu insan değilsin, sen çok özelsin. Seni gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Genç ve aptaldın, hayat hakkında hiçbir fikrin yoktu ama hayat seni tokatlamaya başladığında ne yaptın? Yere yatıp öldün mü?"

Hâlâ ağlayarak ona bakan Dorothy başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı gözyaşları içinde.

"Ve şimdi uzanıp ölmeyeceksin, değil mi?"

Vücudu söner gibi oldu, yüzündeki sıkışık ifade gevşedi ve büyük bir nefes vererek başını tekrar salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, değilim."

"Güzel," dedi usulca. Boştaki kolunu kızın sırtına dolayarak onu kendine doğru çekti.

"Güzel," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Şimdi adamına hoşça kal de."

Titreyen dudakları gözyaşı ve sümük dolu bir nefesle patladı ve aynı anda tekrar kontrolsüzce hıçkırmaya başladı.

Hawk başını sallayarak vücudunu arabaya karşı daha rahat bir pozisyona getirmeye çalıştı, böylece aynı anda hem onu tutabilecek hem de öpebilecekti. Bunu başardıktan sonra, sümük ve gözyaşlarına lanet olsun, başını ve vücudunu eğdi ve onun ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Onu yavaşça öpmeyi planlamıştı, istediği şeyin bu olduğunu düşünüyordu, yumuşak ve tatlı bir veda, ama Dorothy'nin farklı planları vardı. Boğuk bir çığlık atarak ceketinin yakasından tuttu ve neredeyse vücuduna tırmandı. Adam ayağa kalkmak için mücadele ederken, Dorothy çoktan ona yapışmış, onu sert ve hızlı, dağınık ve ıslak, dil dolu ve çaresizlik dolu bir şekilde öpüyordu.

Tutunabildiği her şeye tutunarak ve sadece tek ayağının üzerinde durarak, onu döndürmek ve arabanın camına çarptırmak için tüm gücünü kullandı. Kadının bacağı adamın kalçasına dolandı, adamın eli kadının saçlarını kavradı ve adam da en az kadının ona verdiği kadar sert bir şekilde onu öptü.

Ve durmak istemedi; onun gitmesine izin vermek istemedi.

Onu asla bırakmak istemedi. Ta ki onu bırakmak zorunda kalana kadar.

"O yolculuğu bana sakla, D," dedi yumuşak bir sesle ve onu yere bıraktı.

"Hayır," diye bağırdı, ona tutunarak. "Hayır, Hawk, sakın gitme!"

Çenesini sıkan Hawk koltuk değneklerine uzanırken, kadın onun giysilerini tutmaya devam etti.

"Cage!" diye bağırdı, onu hareketsiz tutmaya çalışarak, kulüp binasının içinde birinin onu duyacağını umuyordu. "Cage!"

Ve sonra Cage oradaydı, onu üzerinden çekiyordu ve Dorothy Cage'in kollarında hıçkırarak ağlıyor, onun adını tekrar tekrar haykırırken kendini kurtarmak için mücadele ediyordu. Kendini yeryüzünün gelmiş geçmiş en büyük pisliği gibi hisseden Hawk, dişlerini sıkıp arkasını dönmeden önce ona son bir kez uzun uzun baktı.

İlçe sınırını geçene kadar Hawk gerçekten kendini kaybetti. Sağ yumruğunu önce Deuce'un kamyonetinin ön paneline, sonra da sol yumruğuna indirdi. Sonra da tüm hıncını çıkarıp o kalın arabanın canına okudu.

Elleri kanayana ve gösterge paneli çatlayıp parçalanana kadar plastik.

Tüm bunlar olurken Deuce tek kelime etmedi.

Ve sonra Hawk sessizce kendi gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yedi yıl sonra

Bulutlu gri Colorado gökyüzünün altında, federal hapishanenin heybetli duvarları önümde beliriyor, en az içinde barındırdığı adamlar kadar korkutucu görünüyordu. Yaklaşık sekiz yıl boyunca, bazen ayda iki kez yaptığım ziyaretlerden ve bu duvarları sayamayacağım kadar çok gördükten sonra bile, bu duvarlar omurgamda bir ürperti yaratmaya devam ediyor, içimi güçlü bir yalnızlık ve çaresizlik duygusuyla dolduruyordu.

Yine de, ziyaret etmeme fikrini hiç düşünmemiştim ve hatta o duvarların içinde evlenmiştim.

Hawk'ın cezasından iki yıl sonra ve saçma sapan evrak işleri ve harçlardan sonra, Hawk ve benim nihayet ikimizin, Christopher'ın, hapishane papazının ve birkaç düzine gardiyanın katıldığı küçük ve rahatsız edici bir törenle yasal olarak evlenmemize izin verildi.

Hapishane evliliği hiçbir zaman gönlümde yatan bir şey olmamıştı ama bir zamanlar olduğum gibi hayalperest bir çocuk olmaktan çok uzaktım. Hawk'ın parmağıma yüzük takması ve Christopher'ın da buna şahit olması hayatımın en mutlu anlarından biriydi.

Federal hapishanede -ya da Colorado eyaletindeki herhangi bir hapishanede- eş ziyaretine izin verilmese de bunun bir önemi yoktu. Benim için dünyalara bedel olan basit bir evlilik eylemiydi.

Ama bu sefer o kapılardan geçmeyecektim. Doldurmam gereken evraklar olmayacak, eşyalarım ve giysilerim istilacı bir şekilde aranmayacaktı.

Bu sefer Hawk'ı masanın karşısından görmeyecektim, eline dokunmaktan başka bir şey yapamayacaktım.

Bu kez Hawk o kapılardan geçecek, hayatına ve bana özgür bir adam olarak geri dönecekti.

Bu noktaya gelmek yedi buçuk yıl almıştı ama o an nihayet gelmişti ve yeterince hızlı olamazdı. Yedi yıl uzun bir süreydi ve Hawk çok şey kaçırmıştı.

Birkaç ölüm yaşanmıştı, bunlardan en yıkıcı olanı Eva'nın babası Vaiz'in kaybı olmuştu. Sağlığının kötüye gittiği gerçeğini kızından sakladığı için, Eva bunu nihayet öğrendiğinde, Vaiz çok az bir zaman kala çoktan hastanedeydi. Onu kaybetmenin acısını atlatması uzun zaman almıştı ve bu acının ortasında bir diğer Cehennem Süvarisi olan Freebird'ü kaybetmiştik. Ancak Vaiz'in beklenmedik kanseri onu çabucak alıp ailesini sarsarken, Freebird'ün ölümü uzun ve yorucu bir mücadele olmuş, bir zamanların eğlence düşkününü adamını vefatından önce neredeyse sıfıra indirmişti. Karısı, Apple Dumplin', kederden harap olmuş bir halde, sadece birkaç ay sonra onu öbür dünyaya kadar takip etmişti.

Ancak yıkımın ortasında sevinç de vardı. Birkaç evlilik gerçekleşmişti, bu da bize kederimiz içinde bile kutlama yapmak için nedenler veriyordu. Bucket ve Christina'nın yanı sıra Dirty ve Ellie de evlenmişti. Ve sadece bir yıl önce, büyük bir mutlulukla, kızım sarı saçlı, yeşil gözlü ve gamzeli küçük bir şeytan doğurdu ve Cage ile Samantha adını verdiler.

Aynı zamanda o sıralarda kulüpte bir oylama yapılmıştı. Deuce'un istifa etme isteği ve yerine Cage'in hazır olması oybirliğiyle kabul edildi.

Ve tüm bunlar olurken kulüp daha da büyümüş, Gümüş Şeytanlar ile birleşerek o kadar büyük, o kadar güçlü bir organizasyon oluşturmuştu ki Rus mafyası bile çaba göstermemişti

Deuce'dan oynadığı tehlikeli oyun için intikam almak istiyordu.

Hawk teslim olduktan çok kısa bir süre sonra amcası ve amcasının birkaç adamı, Atlılar ve Gümüş Şeytanlar'ın hem düzenledikleri hem de katıldıkları federal bir operasyonda tutuklanmıştı.

Deuce bana Yenny'nin hapsedilmesinden sadece birkaç ay sonra hapishanede kendi ortakları tarafından öldürüldüğünü söyledi.

Bir yanım böylesine sapkın bir adamın artık bu dünyayı süslememesine sevinirken, bir yanım da Hawk'ın geçmişinin son parçasının da bu dünyadan silinmiş olmasına üzülyordu.

Ama bir daha asla geriye bakmamaya karar vermiştim, bu yüzden değiştiremeyecek şeylerin üzerinde durmak yerine yolcu koltuğuna, yanımda oturan genç adama baktım.

Hawk'ın geleceği.

On beş yaşındaki Christopher hızla bir erkek oluyor, her geçen gün babasına daha çok benziyordu. Şimdiden benden bir karış daha uzundu, onun yaşındaki bir çocuk için şaşırtıcı derecede kaslıydı, geniş ve güçlüydü ve kendini her zaman Hawk'ın yaptığı gibi metanetli ve emin bir şekilde taşıyordu.

Ama pek çok açıdan hâlâ bir çocuktur.

Ve yüzündeki beklenti dolu ifadeye bakılırsa, babasına hâlâ çok ihtiyacı olan bir çocuktur.

Christopher, Hawk'ı değil Ripper'ı kastederek, "Geç kaldı," diye mırıldandı.

Aramızdaki boşluğa uzanarak elini kendi elimle kapattım ve sıktım. "Burada olacak," dedim. "Babana söz verdi ve Ripper asla sözünden dönmez, değil mi?"

Hawk bir baba ve oğlun birlikte yaptığı şeyleri yapmak için yanında olamadığında, Ripper ve Cage yanlarında oluyordu. Başlarda sadece küçük şeyler yapıyorlardı, onunla güreşiyorlardı,

birlikte video oyunları oynuyor ve Tegen ve benimle birlikte okul etkinliklerine geliyordu.

Büyüdükçe onu okulun basketbol sahasına basket atmaya, vuruş kafeslerine, go- karting'e götürdüler ve beni dehşete düşüren bir şekilde ona arazi bisikleti sürmeyi öğretiler.

Christopher on üç yaşındayken ve karşı cinse olan ilgisi zihninin ön saflarında yer alırken, sonunda kendimi onunla "konuşmaya" ikna etmiştim. Şaşırtıcı bir şekilde, bana kulüpteki neredeyse tüm erkeklerin onunla çoktan konuşmuş olduğunu söyledi. İlk başta dehşete kapıldım, ona ne tür yozlaşmış hikayeler anlattıklarını merak ettim, ta ki Christopher, yüzü utançtan kıpkırmızı olana kadar, bana kendisine anlatılanları hızlıca özetledi ve erkekler sürekli ceplerine sokuşturduğu için sürekli büyüyen prezervatif zulası hakkında beni bilgilendirdi.

O noktada yeterince rahat bırakmıştım.

Son zamanlarda Cage Christopher'a araba kullanmayı öğretiyor, onu ehliyet almaya hazırlıyordu. Motosiklet kullanmayı öğrenmesi de konuşuluyordu ama ben bunu reddetmekte kararlıydım. Niyetleri iyiydi ve takdire şayandı ama oğluna motosiklet sürmeyi öğretme onuru her zaman Hawk'a ait olacaktı.

Christopher bana bakarak başını salladı. "Hayır, Ripper sözünden dönmez," dedi ama sessiz tonu ve ciddi ifadesi bana hâlâ endişeli olduğunu söylüyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim usulca, her küçük şey için bana gelmeyi bıraktığından beri ona karşı kullanmadığım bir ses tonuyla. "Ripper burada olacak."

Sanki bir işaretmiş gibi, uzaktan bir motosikletin gürleyen homurtusu duyuldu. Ses yaklaştıkça ve yükseldikçe sadece bir motosiklet değil, bir ordu olduğu anlaşıldı. Christopher ve ben

Cehennem Atlıları'nın birer birer sokakta arkamızdan yaklaşmasını izledim, Deuce önden gidiyordu.

Christopher bana döndü, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Bunu sen mi yaptın?"

Elimde olmadan sııttım. "Keşke bundan kendime pay çıkarabilseydim ama hepsi Deuce'un eseriydi."

Yeni gelenleri karşılamak için arabadan atlamadan önce Christopher bana son bir kez baktı.

Deuce kaskını çıkarırken, Eva bisikletinin arkasından kayarak bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Ayrılmadan önce kısa bir süre sarıldık ve yüzünde bir gülümsemeye elini benimkinin içine kaydırıldı.

"Herkes geldi," dedi omzunun üzerinden caddede sıralanan Harley'lere başıyla işaret ederek. Haklıydı, hepsi buradaydı: Deuce, Mick ve Adriana, Cox ve Kami, Ripper ve Danny, Cage ve Tegen, Dirty ve Ellie, Bucket ve Christina, Danny D. ve Danny L., Worm, Anger, Tap.

Cox'un oğlu Devin bile gelmişti; gençliğindeki Cox'un tıpatıp aynısıydı ve bisikletinin arkasında kız arkadaşı Deuce ve Eva'nın kızı Ivy vardı. O da artık genç bir kadındı ve hem annesinin hem de kız kardeşinin güzel bir bileşimiydi.

Hepsi buradaydı ve onları burada kardeşlerine ve dostlarına destek verirken görmek kalbimi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar ısıttı.

"İyi görünüyor muyum?" Eva'nın elini daha sıkı kavrayarak fısıldadım. "Dün gece saçımı boyadım ama yemin ederim saçımdaki beyazlar gittikçe daha hızlı çıkıyor."

Aşırıya kaçmadan olabildiğince iyi görünmek için elimden geleni yapmıştım. Saçlarım doğal rengine yeni boyanmıştı, makyajım minimaldi ve kıyafetlerim yeni ama yine de rahattı.

"Dur," dedi Eva gülerek. "Çok güzel görünüyorsun. Ve bana gri saçlardan bahsetme."

Heyecandan çok endişe hissetmeye başlasam da hatamı fark ettim ve ben de güldüm. Saçlarını boyatacak kadar önemsemeyen Eva'nın saçları benden çok daha fazla beyazlamıştı ve doğal rengi çok koyu olduğu için benimkinden çok daha fazla görünüyordu. Ama bu yaşında bile hâlâ eski püskü grup tişörtleri, 1970'lerde modası geçmiş kot pantolonları ve ayağında Chuck Taylor'larıyla görülebiliyordu. Ellili yaşlarına yaklaşmış olmasına rağmen, yıllar önce onunla tanıştığımda henüz yirmi iki yaşındayken olduğu kadar eşsiz ve güzeldi.

Ve daha destekleyici ve sevgi dolu bir arkadaş isteyemezdim.

Deuce, Christopher ve benim için bir ev satın alma konusunda ısrar etmiş olsa da, bana herkesten daha çok yardım eden Eva olmuştu. Onun ısrarı üzerine sonunda GED'imi aldım ve ardından yerel çiçekçide bir işe girdim. Şimdi de internet üzerinden ve kızımın büyük desteğiyle de olsa ön lisans diplomamı almaya çalışıyordum.

Ellili yaşlarımda olabilirim, ancak bana göre kendinizi geliştirmek söz konusu olduğunda zaman sınırı yoktu. Cesaretim kırıldığında kendime sık sık söylediğim gibi, geç olması hiç olmamasından iyidir.

Ne yazık ki bu düşünce tarzı ailemin benimle paylaştığı bir düşünce tarzı değildi. Kız kardeşim ve ben yeterince iyi şartlarda yeniden bir araya gelmiş olsak da, ailem ve ben hala birbirimizden uzaktık. Bir parçam onları kaybetmenin acısını her zaman hissedecek olsa da, hatalarıma rağmen beni kabul eden yeni bir ailem vardı.

"İşte orada!"

Onu ilk kimin gördüğünden ya da gelişini kimin haber verdiğinden emin değildim ve umurumda da değildi. Tek umursadığım adamın kendisini görmektir. Hala çok uzaklarda, bir figür

aşağı inerken görülüyordu. Yüz hatlarını henüz seçemesem de, adımlarındaki belirgin aksamadan Hawk olduğunu anladım. Hapishanede gördüğü sürekli tıbbi müdahaleye rağmen bacağı hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmemiştir.

Yavaş yavaş ana kapıya yaklaşırken sokaktaki kalabalık sessizliğe büründü. Aralarında Christopher'ı ararken, onu yanıma çağırdım. Eva'nın elini bırakarak kolumu oğlumunkine doladım ve beklemeye başladım.

Kısa sakalındaki ve favorilerindeki griyi görebileceğim kadar yaklaştığında, onun için bıraktığım kıyafetleri giydiğini görebileceğim kadar yaklaştığında, doğrudan -ve sadece- bana baktığını bilebileceğim kadar yaklaştığında, midem sıcaklıkla doldu ve vücudumun geri kalanında hızla patladı.

Yine de birlikte yaşamaya yeniden alışmanın kolay bir geçiş olacağı gibi aptalca bir düşünceye kapılmamıştım. Hawk yaklaşık sekiz yıldır parmaklıklar ardında yaşıyordu ve kendisi kabul etse de etmese de hapishanede yaşamak devam eden bir travma yaşamak gibiydi ve her ziyaretimde bunun ona verdiği zararı görüyordum. Dış dünyayla tek teması, dışarıdaki hayatlarının önemli bir parçası olarak kalmasını sağlamak için zaman ayırıp ziyarete gelen insanlardı ve ben de bunun gerçekleştiğini görmek için elimden geleni yapmıştım.

Ama aynı zamanda çatışma çıkacağını da biliyordum. Sesler yükselecek, gözyaşları dökülecek, büyük olasılıkla onunla benim aramdan çok oğluyla onun arasında olacaktı. Ama bu işi yürütmeye kararlıyım ve hayatın önümüze çıkarmaya karar verdiği tüm ek engelleri aşmaya hazırdım. Hawk, ben yıllarca içime kapanmışken beni beklemişti ve aynı nezaketi ona göstermemi fazlasıyla hak ediyordu.

Ne de olsa, birlikte keyif alacağı, birlikte yaşlanacağı, seveceği biri olmayan bir hayat nasıl bir hayattı ki?

Bir daha tanımak istediğim bir hayat değildi.

Birden kapıların üstündeki ışıklar yandı, bir zil ve bir zil sesi duyuldu ve Hawk yavaşça açılan kapıdan geçerken nefesim kesildi. Serbest kaldığında ve kapılar arkasından kapanmaya başladığında, yüzünde bir sırıtışla caddedeki geçit törenini inceledi.

"BEN ÖZGÜRÜM!" diye bağırdı, kollarını havaya kaldırarak

Hava.

Kükreyen bir bağırişla, çocuklar ileriye doğru fırladılar. Hawk'ı çevreleyip sardılar. Birleşmenin sakinleşmesi birkaç uzun dakika sürdü ama sakinleştiğinde, adamlar dağılmaya başladığında ve Hawk, Christopher'ın kolunu tutmaya devam ederek, kesilmiş kıyafetiyle grubun arasından çıktığında, sokağa doğru bir adım attım.

"İrlandalı!" Ripper bağırdı. "Git babana sarıl!"

Hawk'ın bakışları Ripper'a kaydı. "Oğluma bir lakap mı taktın?"

"O yaptı!" Gülümseyerek seslendim. "Hepsi yaptı!"

Ripper omuz silkti. "İrlandalı'nın daha iyi olduğunu düşündüm

Rusça, değil mi?"

Kolunu bırakarak Christopher'ı biraz ittim. "Git merhaba de," dedim usulca.

Önce bana, sonra da orada dikilmiş Christopher'ın ilk hamleyi yapmasını bekleyen Hawk'a baktı.

Hawk'ın hapis cezası boyunca birbirlerini görmüş olmalarına rağmen, bu anın her ikisi için de bir endişe kaynağı olduğunu biliyordum. İkisi de bulundukları yere o kadar alışmışlardı ki -Hawk iki eyalet ötedeki hapishaneden elinden geldiğince ebeveynlik yapıyordu, Christopher ise babasıyla ilişkisinin bu kadar olduğunu kabul ederek büyümüş ve evin erkeği olmaya alışmıştı- ikisi de nasıl davranacaklarını tam olarak bilmiyorlardı

Birbirlerinin hayatlarına geri döndükleri an geldiğinde.

Tam ikisinin de ilk hamleyi yapmayacağından endişelenmeye başlamıştım ki Hawk bir adım öne çıktı. Christopher da Hawk'ın kendisine doğru yürüdüğünü görünce o da bir adım attı. Her ne kadar salyangoz hızıyla yürüyor olsalar da, Hawk topallıyordu ve Christopher da endişeliydi, sonunda birbirlerine ulaştıklarında Hawk onu kucakladı ve Christopher da hemen karşılık verdi.

Gözlerimde yaşlarla, hayatımdaki iki erkeğin birbirlerine sarılışını izledim. Kendimi o kadar dolu, o kadar patlamaya yakın hissediyordum ki, onlara koşmadan bir saniye daha dayanabileceğimden emin değildim. Ama anlaşıldığı üzere, daha fazla beklememe gerek kalmamıştı.

Hawk aramızdaki mesafeyi kapatırken hafifçe titreyerek sadece izleyebildim. Ve sonra bana uzandı, beni kollarına ve bedenine çekti. Usulca ağlayarak ona doğru gevşedim ve tüm endişelerimi, kaygılarımı bir kenara bıraktım. Olacakları düşünmek yerine, bana verilen hediyeğin tadını çıkardım.

Hawk'ta.

O buradaydı, o duvarların arkasında değil, gardiyanlarla çevrili değil, ama gerçekten ve gerçekten buradaydı. Ben ona dokunuyordum, o da bana dokunuyordu ve onu en son yanıma almalı o kadar uzun, o kadar acı verici bir süre olmuştu ki, etrafımızdaki insanlar, arkamızdaki hapisane, tüm dünya yok olmuş gibiydi.

"Güzel kokuyorsun," dedi usulca, yüzünü saçlarıma gömdü ve derin derin içine çekti.

Sırtını kavrayıp gözlerimi kapadım.

Sadece bendim. Sadece o.

Biz. Anlar.

Ve bir daha asla bırakmayacaktım.

Ta ki Ripper beni yapana kadar.

"Sana bir araba getirdim kardeşim," dedi Ripper, aramıza girerken sıratarak. "Irish ve ben bunu bir süredir planlıyorduk. Çocuk yapımına bile yardım etti."

Hem Hawk hem de ben gruba döndük ve onlar ayrılırken Ripper'ın bindiği özel yapım güzel motosikleti ortaya çıkardılar. Motosikletler ve mekaniği hakkında çok az şey bilmeme rağmen, çocukların bu projeye ne kadar uzun saatler harcadıklarının farkındaydım ve sonuç çok güzeldi.

Ama Hawk artık motosiklete değil, bana bakıyordu. "Beni o sürüşten kurtardın mı, D?"

Gözlerimden daha fazla yaş aktı. "Seni her şeyden kurtardım," diye fısıldadım. "Her şeyini."

Bana doğru uzanarak başparmağıyla yanağımdaki birkaç damla yaşı sildi. "İyi iş çıkardın bebeğim," dedi. "Bensiz gerçekten çok iyiydin."

Başımı salladım. "Ben asla sensiz olmadım."

Ben o karanlık gözlere bakarken sakalındaki aklar gitmiş, gözlerinin etrafındaki çizgiler kaybolmuş ve gözlerinin içinde ona gülümseyen genç ve güzel kendi yansımamı görmüştüm. O yolculuğa çıkmaya hazırdım.

Her zaman olması gerektiği gibi.

Her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi, kalbimin içinde.

"Siz orospu çocukları bütün gün bir hapishanenin dışında mı durmak istiyorsunuz?" Cox bağırdı. "Siz bilirsiniz ama ben kışımı kaldırıp gidiyorum buradan. Kışımı zincire vuracaklarını düşünmek beni çıldırtıyor!"

Cox'a başımı sallayarak Hawk'a döndüm ve gülümsedim. "Ata nasıl binildiğini hatırlıyor musun?"

Cevap olarak attığı kahkaha o güne kadar duyduğum en güzel şeydi.

"Kadın," dedi, bana bakarken bir kaşı kalkıktı.
"Sikişmek gibi bir şey. Nasıl olduğunu asla unutmazsın."

Sonsöz

Zachary "ZZ" Jeffries asma kilidi son nakliye konteynerinin kapısına taktı ve yüksek bir sesle çarparak kapattı. Metal bir nakliye mührü ekledikten sonra, rıhtımda kalan adamlara bakarak ayrılmak için döndü. Her şeyin hazır olduğunu ve yüklemeye başlayabileceklerini belirtmek için başıyla işaret ettikten sonra yürüdü.

Ters yöne doğru ilerlerken, konteynırın içinden gelen boğuk iniltilerin ve çığlıkların giderek yükseldiğini duyabiliyordu. Bu baş döndürücü, adrenalini tetikleyen bir duyguydu ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Kendini durduramayınca parmakları kıvrıldı ve sıkıca yumruk haline geldi.

Geleceklerini bilmedikleri o kirlı, karanlık konteynırda kilitli kalan o kadınların neler yaşadığını biliyordu. Kalbiniz çarparken ve kendi korkunuz sizi boğduğu için zar zor nefes alabildiğiniz o ham duyguyu çok iyi biliyordu. Kaçıyordu.

. . şey, uzun zamandır herkesten, yani evet, korku onun göbek adıydı.

Onu bu kadar uzun süre hayatta tutan şey de buydu.

Korkuyu öfkeye dönüştürmüştü. En aşağıların en tepesine çıkmak için savaştı ve çöp ve çürümeden yapılmış bir tahtta yerini aldı.

İmparatorluğunun masum kadın ve erkeklerin kanı ve kemikleri üzerine kurulmuş olması umurunda değildi, saltanatını sürdürebilmek, hayatta kalmaya devam edebilmek için daha fazla insanın ölmesi gerekmesi umurunda değildi. Artık onun hayatı buydu, onu bu hale getirmişlerdi, onu olmaya zorladıkları canavar buydu.

"Patron adam."

ZZ rıhtımdaki adımlarına devam ederken, adamlarından biri olan Tommy'nin yanına gelmesiyle gözlerini sağa çevirdi.

"Ne?" diye hırladı ve aniden durdu.

Tommy sertçe yutkundu ve ZZ gülme isteğiyle savaştı. Hepsi ondan korkuyordu, Tommy gibi huysuz bir orospu çocuğu bile her an öfkesinin kendisine döneceğinden ve bir kez döndüğünde kimsenin güvende olmayacağından ölesiye korkuyordu. Tek bir kişi bile.

Tommy sessizce, "Büyük adam numara istiyor," dedi.

ZZ homurdandı. "Ben onları vermeye hazır olduğumda o da alacak."

Rus mafyası ona sahip olduklarını düşünüyor olabilirdi ama işin aslı, ZZ'nin emrinde çalışan adamların sadakatini garanti altına almış olmasıydı. Eğer Ruslar ona sırt çevirmeye, ona karşı bir oyun oynamaya karar verirlerse, ZZ'nin o şerefsizlerin üzerinde yürüdüklerini sandıkları altın zemini parçalayacak bir savaş başlatmak için planları vardı.

Tommy isteksizce başını sallayınca ZZ tekrar yürümeye başladı, gecenin köründe bile hâlâ bunaltıcı olan yaz sıcağına sessizce küfrediyordu. Ama kısa kollu giymek onun için bir seçenek değildi. Eski bağılılıkları, kulübünün renkleri hâlâ vücudunun her yerinde dövmeyle yazılıydı ve bu dövmeleri neden o lanet çukura düştüğünü hatırlatması için bilerek saklıyordu.

Hâlâ küfrederek elini cebine attı, kot pantolonundan bir lastik bant çıkardı ve uzun kahverengi saçlarını geriye doğru düğümledikten sonra alnındaki teri sildi, boynunu birkaç kez kırdı ve yoluna devam etti.

Otoparka doğru keskin bir sağ dönüş yapan ZZ, doğruca kamyonetine yöneldi. Eve gitmek için sabırsızlanıyordu.

-Sarhoş olmak, kafayı bulmak, kendini tatmin etmek -ev boktan bir yer olsa bile. Burası gözden ıraktı, yolunun dışındaydı ve tek önemseddiği de buydu.

Park alanına henüz girmişti ki bir motosikletin gürültüsü onu duraklattı. Her hareketinde var olan kendini koruma güdüsü aşırı hızda devreye girdi ve yakındaki bir aracın arkasına geçerek kaçtı. Çömeldi, pantolonunun arkasından silahını çıkardı ve beklemeye başladı.

Bu saatte burada kim vardı? Sevkiyatlarını son saniyesine kadar planlamış, buradaki herkesin kendi ekibinden olduğundan, sessizliklerinin satın alınmış ve ödenmiş olduğundan emin olmuştu. Bildiği kadarıyla bu gece için programda başka bir ithalat ya da ihracat yoktu ve bu beklenmedik geliş onun iyi ruh halini bozuyordu.

O beklerken, sadece bir değil, iki, üç ve nihayet beş motosiklet park yerinin ortasında yavaşça durdu. Daha iyi görebilmek için kendini yeterince kaldıran ZZ, arkasına çömeldiği aracın bagajına baktı ve nefesi boğazında düğümlendi.

Ay ışığının aydınlattığı beş deri kesik, arkadaki Azrail'i, üstündeki Cehennem Atlıları rocker'ını ve altındaki Miles City yamasını öne çıkarıyordu.

İmkânı yok. Burada olduğunu bilmiyor olamazlardı ve bunca zaman sonra neden onu aramaya zahmet etsinlerdi ki? Deuce Ruslarla mutsuz bir ateşkes yaptıktan sonra eski başkanının peşine adam takmayı bırakacağından o kadar emindi ki. Ve öyle de oldu. Yıllardır ZZ, Atlılar'ın işinin etrafında dolandığına dair en ufak bir fısıltı bile duymamıştı.

Ama motosikletler yan yana dizilirken, ZZ motosikletleri süren adamların teker teker motorlarını durdurmalarını, tekerlerini indirmelerini ve attan inmelerini izlerken, başından beri planın bu olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Yeterince zaman geçmesine izin vermek, güvende olduğuna inanmasını sağlamak ve sonra hiç beklemediği bir anda saldırmak.

Onlar için çok kötü, o her zaman beklenmeyi beklerdi.

"Çok aptalsın Dev," diye seslendi adamlardan biri, ZZ'nin tanımadığı derin bir sestti. "Prez yanında orospunu getirdiğini öğrenirse seni yerin dibine sokar."

"Kapa çeneni, pislik herif," diye seslendi bir kadın sesi ve ZZ'nin gözleri, hızla oluşan erkek çemberinin yanında durmak için hareket eden karanlık figüre odaklandı. Tepeden tırnağa deri giysiler içinde, günah işlemek için yaratılmış bir vücut sergileyen kadın, küçük, kadınsı elleriyle uzanıp tam yüz kaskını çıkardı.

Ve ZZ'nin kalbi durdu. Olamazdı ... ama öyleydi. Sarı saçlar, katil vücut, otoparkın ışıkları altında parlayan gamzelerle noktalanmış sırtıma. Danny tıpkı onu hatırladığı gibi görünüyordu, sanki onu son gördüğünden beri bir gün bile yaşlanmamıştı.

"Otoparkta kalıyor," diye seslendi bir başka ses, ZZ bu sesin eski kardeşi Bucket olduğunu anladı. Dönüp adama baktığında, yılların ona pek de iyi davranmadığını fark etti. Her zamankinden daha kötü görünüyordu, üstü başı kir içindeydi ve ZZ'nin bildiğinden daha yaşlıydı.

"Bu kadar büyütecek ne var?" dedi Bucket'tan çok daha genç olan başka bir adam. Danny'nin yanına gelerek kolunu Danny'nin omuzlarına doladı ve onu sıkıca kendine çekti.

ZZ güçlü bir deja vu hissiyle gözlerini kırptırdı. Eski mürettebatından herhangi birini görmeyeli epey olmuştu, ama daha iyisini bilmeseydi, bu adamın Cox olduğunu söylerdi. Ama değildi. Cox'un her tarafı dövmeyle kaplıydı ve bu adamın görünürde hiç dövmesi yoktu.

"Bu lanet olası bir para teslimatı," diye devam etti genç adam. "Bam, bam, yola geri döndük."

Bucket başını salladı. "O otoparkta kalacak." Bu kez sesi tartışmaya yer bırakmadı ve genç adamın kolu Danny'den uzaklaştı.

"Evet, dostum," diye mırıldandı. "Otoparkta kalıyor. Tamam."

"Şerefsizler," diye ısırdı Danny. "Hepiniz hiç eğlenceli değilsiniz."

ZZ'nin başı dönüyordu. Danny, Ripper ile evli değil miydi, ondan bir çocuğu yok muydu? Ve burada başka bir kardeşle mi birlikteydi?

Ve sonra bir anda, şaşkınlığı, şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü.

Lanet olası Cehennem Atlıları buradaydı, onun lanet olası topraklarındaydı ve bir çeşit iş yapıyorlardı.

Ama daha da kötüsü . . . Danielle West buradaydı. Hayatının mükemmele yakın bir halden boktan bir çukura dönüşmesinin sebebi BURADAYDI. Ve her zamanki kadar güzeldi, canı ne isterse onu yaparak kaygısız bir hayat yaşıyordu.

Öfkesi kabardığında omurgasından aşağı soğuk bir titremenin süzüldüğünü ve ellerinin titremeye başladığını hissetti. Ve aniden, ellerini onun mükemmel boynuna dolamayış ve içindeki hayatı sıkımayış her zamankinden daha çok istedi.

Grup arkasını dönüp rıhtım yönüne doğru ilerlerken, ZZ artık onların burada bulunma nedenleriyle ilgilenemiyordu. Yalnızca bisikletlerin yanına geri dönmekte olan Danny'ye odaklanmıştı.

Yüksek sesle oflayıp puflayarak kaskını arkasına bindiği Harley'in koltuğuna çarptı. Sonra ondan uzaklaşarak arka cebini karıştırdı ve parlak ışıklı bir telefon çıkardı.

ZZ, adamlar yanından geçerken görünmemek için geriye doğru kaydı. Sığ nefes alıyordu, kalbi hızla çarpıyordu, beklerken nefesinin altından saydı, kendini bilinmeyene hazırlarken sık sık yaptığı bir şeydi bu.

Gecenin içinde yankılanan çizmeli ayak seslerini artık duyamaz hale geldiğinde, saklandığı yerden fırladı ve dikkatli, sessiz adımlarla otoparktaki araçların arasından manevra yaptı. Yüzü hâlâ kendisine dönük olan ve varlığından tamamen habersiz Danny'ye yaklaştığında kolunu kaldırarak silahını doğrulttu.

Ama onu vurmayacaktı. Hayır, ona yaptıklarını ödetecekti.

"Danny," diye hırladı, yüzündeki kasların şiddetle seğirmeye başladığını hissediyordu. Uzun zamandır bastırılmış olan öfke serbest kalmış, damarlarında kesinlikle kontrol edemediği süper bir hızla öfkeyle dolaşıyordu.

İrkilen Danny, telefonu yere çarparak döndü. Onunla yüzleşmek için döndüğünde uzun sarı saçları uçuşarak etrafında savruldu. Saçlar yüzünden uzaklaşırken ZZ onu baştan aşağı süzdü. Dar siyah deri ceket ve pantolon, parlak kırmızıya boyanmış dudaklar ve siyahla kaplı gözler. Bu Danny *değildi*. *Onun çok* genç olduğunu, hatta daha önce düşündüğünden bile genç olduğunu unutmuştu. Şimdi tam karşısında durduğuna göre, bu kadınla Danny arasındaki ince farkları görebiliyordu. Vücudu o kadar ince değildi, atletik olmaktan çok kıvrımlıydı; parlak mavi gözleri daha büyüktü, neredeyse yüzü için fazla büyüktü; ve dudakları daha kalındı, alttaki dudak Danny'yi çok andıran seksi bir şekilde kıvrılıyordu.

Eva.

Genç kadının şaşkın bakışları adamın elindeki silaha ve sonra tekrar yüzüne kaydı. Tam ağzını açıp boğazında bir çığlık oluşurken, adam ileri atıldı ...

Çok Yakında

UnDeniable serisi

Hak etmeyen: Vaiz'in hikayesi

UnDying: ZZ'nin hikayesi

İnkâr Edilemez Serisi için Övgüler

"İnkâr edilemez bir şekilde bastırılmaz! Şok değeri ve dudak uçuklatan infiallerle dolu, kesinlikle kaba, kaba, suçlu bir zevk. Yoğun ve alışılmadık bir romantizm ve ya seveceğiniz ya da nefret edeceğiniz (ya da her ikisi de!) bir kahraman. Ama ister onun bisikletinin arkasında olmayı hayal edin, ister başka bir yöne gitmeyi, büyük olasılıkla perçinleneceksiniz."

-Maryse'nin *Kitap Blogu*

"Madeline Sheehan bize o kadar sürükleyici, gerçek, kirli hikayeler sunuyor ki, daha fazlasını istemeye karşı koyamıyorsunuz!"

-Chelsea Camaron, yazar

"Kalp çarpıntısı, heyecan verici ve düpedüz bağımlılık yapıcı! İnkâr Edilemez Serisi mutlaka okunmalı! En sevdiğim seri!"

-K.A. Linde, çok satan yazar

"Tüm zamanların en sevdiğim serilerinden biri! Madeline Sheehan güzel yazılmış, duygusal ve güçlü hikâyeler sunuyor. İnkâr Edilemez beş yıldızlı, mutlaka okunması gereken ve unutulmayacak bir seri."

-Joanne Schwehm, yazar

"İnkâr Edilemez Serisi'nin en güzel yanı, Madeline Sheehan'ın karakterleri tek bir cümleyle hafızanıza kazıyabilmesi, sizi mümkün olan her duyguyla dolu bir yolculuğa çıkarabilmesi ve son sayfayı okuduktan sonra daha fazlası için özlem duymanız. Bu kitaplar baştan sona, kitaptan kitaba kusursuz; okuyabileceğiniz en çirkin, en güzel aşk hikâyeleri."

-Ashley Suzanne, çok satan yazar

"Sheehan'ın okuyucularını endişe, dehşet, travma, iyileşme, affetme ve koşulsuz sevgi dolu bir dünyaya taşıma yeteneği beni kesinlikle nefessiz bırakıyor."

-Guilty Pleasures Kitap Yorumları

"Ruhunuzu parçalayan, Cehennem Süvarisi olmanın ne anlama geldiğini aşk, bağlılık ve adanmışlıkla gözlerinizi kamaştıran destansı bir seri."

-Red Cheeks Okurları

"Piyasada buna benzer başka bir şey yok; bu nihai motorcu romanı. İlk olmayabilir ve kesinlikle son da olmayacak ama zamanın testine dayanacak. Nokta atışı."

-Elle Chardou, yazar

"Bu öncü seride Sheehan, bir grup motorcu kanun kaçağını ele alıyor ve her birine benzersiz bir ses veriyor. Hikayeleri zaman zaman hüznü ve trajik olsa da mizah, sadakat ve ölümsüz bir aşk görüyoruz. Sheehan onların güzelliklerini ve kusurlarını dürüstçe tasvir ediyor, asla özür dilemiyor ya da okuyucuya onları kucaklaması için yalvarmıyor."

-S&T Kitap İncelemeleri

"Bu seri, diğer taraftan çiğnenmiş, tükürülmüş ve tamamen harcanmış olarak çıkana kadar sizi başka hiçbir şeye benzemeyen bir yolculuğa çıkaracak. Deuce ve çocukları sizi karanlıklarına aşık edecek, biraz daha derine inmenizi sağlayacak ve gerçekte kim olduklarının insanların düşündüklerinden çok farklı olduğunu ve gerçek ailenin her zaman kan bağı olmadığını keşfetmenizi sağlayacak bir yola sahipler. Beş yıldızdan fazlasını verebilseydim, verirdim."

-Claire C. Riley, 1 numaralı çok satan İngiliz kadın korku yazarı

"İnkâr Edilemez Serisi, sizi suskun, nefessiz ve daha fazlası için yalvarır halde bırakacak, hayatın karanlık ve cesur tarafına dair muhteşem bir aşk hikâyesi."

-A Book Whores Obsession Blog

"Belalı motorcular, onların yaşlı kadınları ve kulüp fahişeleri. Çok çirkin. Kirli. Dürüst. Seksi ve buharlı. İnkâr Edilemez Serisi inkâr edilemeyecek kadar büyüleyici."

-Love N. Books Blog

"İnkâr Edilemez Serisi'ni okurken hiç bu kadar güzel bir şekilde rahatsız olmamıştım. Onları okurken sadece *hissetmedim*. Madeline Sheehan içimdeki her bir duyguyu bir kaynak makinesiyle ateşe verdi."

-S.L. Jennings, New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarı

"Madeline Sheehan, kendi dokunulmaz liginde, çirkin, yasak bir aşkın güzel bir şekilde doğruya dönüştüğü sürükleyici bir hikaye yarattı. Kalp kırıklığı, keder ve aile aracılığıyla güç ve şifa bulmak bu duygusal destanın temelini oluşturuyor. Kendi dünyaları olan zalimliğe karşı birlikte çalışan, nefes alan tek bir varlık olan İnkâr Edilemez Serisi'ndeki her karakter sizden bir parça haline gelecek ve yıllarca düşüncelerinize yerleşecek."

-Gail McHugh, New York Times çoksatın yazarı "Sheehan'ın yazıları çığ ve cesur. Taş üstünde taş bırakmıyor ve her kitabında sınırları zorluyor. Eğer bu seriyi okumadıysanız, daha ne bekliyorsunuz?"

-K.A. Robinson, New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarı

"İnkâr Edilemez, güzel olduğu kadar çirkin de olan bir aşk hikâyesi ile öfkeli bir roller coaster yolculuğuydu. İyi ya da kötü, elimden bırakamadığım bir kitaptı, okumayı bırakamadım. Bu kitap herkese göre değil. Ya seveceksiniz ya da nefret edeceksiniz. Ben sevdim çünkü beni sardı ve asla bırakmadı."

-Totally Booked

Madeline Sheehan'ın İnkâr Edilemez Serisi diğer tüm motosiklet kulübü kitapları için çıtayı yükseltiyor. Bu kitaplar çığ, cesur ve gerçek. Kelimeleri ve karakterleri şok etmekte, heyecanlandırmakta ve tahrik etmekte asla başarısız olmuyor."

-Üç Cıvcı ve Kitapları

"Karanlık bir şekilde merak uyandırıcı, güzel yazılmış ve inkar edilemez bir şekilde büyüleyici. Bu seri sizi aynı anda hem öfkeli edilecek hem de mest edecek. Kraliçenin ta kendisi Madeline Sheehan tarafından yazılmış, bundan daha iyi motosiklet kulübü kitabı yok."

-C.C. Brown, çok satan yazar

"İnkâr Edilemez Serisi kalbi zayıf olanlar için değil. Güzel peri masallarını ya da kolay aşk hikayelerini sevenler için değil. İyiyi ve kötüyü kucaklayanlar için.

. . güzel ve çirkin ... zevk ve acı. Hayatın acı verici deneyimlerinden geçip diğer taraftan daha iyi bir şekilde çıkma yolculuğundan hoşlananlar için. Madeline, iç burkan duyguların ve güçlü bir şekilde kusurlu karakterlerin mutlak kraliçesidir, kitaplarından her zaman onun kelimelerinden ve bende ortaya çıkardıkları duygulardan derinden ve derinden etkilenmiş hissederek uzaklaşıyorum. İnkâr Edilemez Serisi kesinlikle deneyimlenmesi gereken bir seri ve şimdiye kadarki favori serilerimden biri."

-*True Story Kitap Blogu*

"Seksi, cesur ve rahatsız edici - eğer gerçek bir MC kitabı arıyorsanız, Madeline Sheehan'ın İnkâr Edilemez Serisi ile yanlış gidemezsiniz. İşkence görmüş karakterleri ruhunuzu nasıl sarsacağını ve gece boyunca sayfaları çevirmenizi nasıl sağlayacağını biliyor."

-Karina Halle, *USA Today* çok satan yazarı

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

